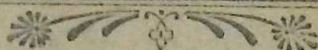
தேசிங்குராஜன்.

சதாவதானம்

தே. கிருஷ்ணசாமி பாவலர்

இயற்றியது.

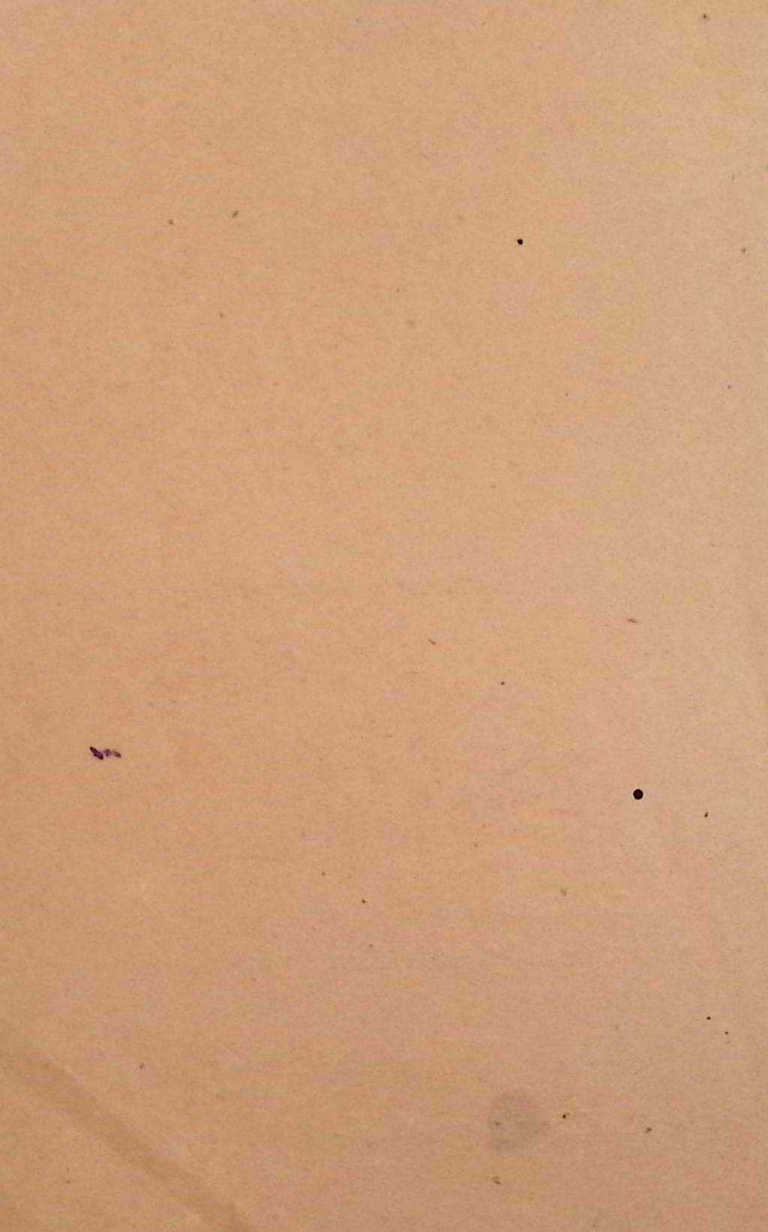

சென்னை:

கோமளேசுவரன் பேட்டை,

"லோகோபகாரி" ஆபீசில் கிடைக்கும்.

விலை அணா எட்டு.

உ

தேசிங்கு ராஜன்.

சதாவதானம்
தே. கிருஷ்ணசாமிப்பாவலர்
எழுதியது.

சச்சிதானந்தம் பிரஸ்,
கோமளேசுவரன்பேட்டை, சென்னை.

1917.

To

M. R. Ry.

K. T. Koolya Nadar Avl,

Merchant and Municipal

Councillor, Madura.

This book is respectfully dedicated, in token of his loye of the Tamils & Tamillions.

The Author.

INTRODUCTION.

At the request of the author I write a few lines by way of introduction. This little book narrates the story of the life and doings of the popular chieftain of Jingee, Dejas - Sing generally known as Desing Raja. Many new facts and incidents, not generally included in bazaar publications, are supplied, I believe, for the first time. Indian heroism is the moral pointed. The story itself is written in simple sentences and in a good, grammatical style, so as to be understood by young people, whether boys or girls. Its perusal by them is sure to awaken in the rising generation a growing desire for courage, truth and patriotism.

Vepery,
17—7—1917. (*Sd*) *Rev: J. Lazarus, B. A., D. D.*

For many years Chief Examiner in Tamil; Fellow of the University of Madras; Author of Kural, Dictionary of Tamil Proverbs, & Tamil Grammar etc.

OPINIONS.

M. S. H. Thompson Esq., B. A.,
Asst: Inspector of European
& Govt: Training Schools,
MADRAS.

10th July 1917.

The story of Prince De-Sing by Sathavathanam - T. Krishnaswamy Pavalar is a simple, strightforward account of the Prince whose name figures in the popular ballad sung with such interest by the masses. The book gives a correct account, as gathered from the Records of Fort St. George, of the Prince and of his exploits and is a most entertaining little work. Books of this type are a real contribution to popular literature.

T. Chelvakesavaroya Mudaliar, M. A.,
Professor in Tamil, Pachaiyappa's Collage,
Madras.

Perambur, Madras, 25th July 1917.

Raja De'Sing has long been in vogue in ballad form, enjoyed only by the illeterate and never used by school-boys or schools. Though the story is but two centuries old, it has long ago assumed the form of a romance. This historical romance now published by Mr. T. Krishnasami Pavalar - perhaps an adaptation of Mr. Ramakrishna Pillay's version in English - is written in simple Tamil without any savour of pedantism. I hope this Pavalar will ere long bring out other South Indian historical romances in Tamil, and thus make the traditional stories and adventures a source of delightful reading for our young folk.

The Hon: Mr. Justice T. V. Seshagiri Aiyar Avl,
Anandale, Egmore, Madras,

29—7—1917.

The story of De'Sing is one of the most popular romances known to the Tamil population. There are various versions of the popular story; but no attempt has been made hitherto to trace the historical foundation for the story. Mr. Pavalar has executed that task with commendable accuracy. The women of India must feel grateful to the author for drawing attention to the noble part played by the mother and wife of the hero in the life struggle in which he was engaged. The book is written in easy and readable Tamil. I feel no doubt that the book will be largely read and appreciated.

இந்நூலாசிரியர் மாணவகனும் இளவலுமான
தென்பட்டினம்

மீனாக்ஷிசுந்தரன்

இயற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

“ குழலும் யாழும் அமிழ்தும் புகுத்த
பவளக் கடிகையில் தவளநிரைத் தொட்டத்
துவர்வாய்ப் பால்நகை அணங்கணம் குறித்த
அகலத் தருப்பிக் குவீஇக் கனன்ற
ஆர்பய னிறைத்த [ஒரு தனஞ் சிவனும்] ”

தமிழ்நூற் பலவும் அமிழ்தென் பாடலுள்
பரந்தும் கடலுள் கரந்தும் நின்றன
அம்ம ! நம்மனோர் அவற்றின் உயர்வை
அறியா திகழ்ந்தே, ஆங்கிலந் தெரிந்து,
காஞ்சிரங் காயைத் தீஞ்சுவைத் தென்னக்

கூறும் இயற்கையிற் கொண்டனர் சிறப்ப
அந்தோ! அஃதும் சந்ததம் கற்கும்
அவர்குறை எனவே எவரே அறைவர்?
நற்றமிழ் நூல்கள் பரந்து, கத்திய
வடிவில் லாத படியால் அன்றோ?

இக்குறை அறிந்த தக்கோர் பலரும்
மண்ணில் இக்கால் எண்ணில் கத்திய
நூலினை நுவன்றா ரேனும் சாலப்
பண்டை யோர்தம் தண்டமிழ்ச் சரிதம்
உள்ளவா றாய்ந்து, விள்ளுவார் அரிதே.

சரித்திரப் போக்கில் சரிப்பன உளவேல்
பன்னரும் அறிவின் முன்னோர் பலரது

உடையும் நடையும் முற்ற ஆடியின்
விளங்கக் கூறி விளக்கம் உறுத்தி
அத்திறம் நம்மை இத்தினம் ஆக்கிடும்
செம்மை தெளிந்து, செஞ்சியை ஆண்ட
தேஜஸ் சிங்கெனும் தேசுடை வீரன்
உணருஞ் சரிதம் யாவரும் உணரச்
சென்னைக் கோட்டையில் நண்ணுமா தாரமும்
(Records of Fort St. George)
நூனிஸ் (Nuniz) முதலோர் காணிய இந்திய
சரித்திரம் பலவும் சாசனா ராய்ச்சியும்
(Epigraphica Indica & Carnatica, Epigraphist's Report, Archeological Survey & etc)
சீவல் முதலோர் செப்பிய நூல்களும்
பாவலர் ஒருவர் பகர்ந்த நூலும்
கருவியாக் கொண்டு கன்மேல் மருவும்
விளக்கென இன்று விளங்கக் கூறினன்;
சதாவ தானமே சதாவ தானமாக்
கொண்டு பாப்பல கண்டெனச் சொற்றுப்
பாவலன் எனப்பேர் பெற்ற நாவலன்,
வடிவேற் குரவன் வளரடி போற்றித்
தமிழ்நூல் பயின்றே தக்கோர் பலர்க்கும்,
தமியேன் தனக்குந் தமிழறி வுறுத்திய
பண்பன், கற்றோர் விரும்பும் நண்பன்,
கந்தன் கழலடி சிந்தையிற் கொண்டோன்
என்முன் தோன்றல்தென் பட்டினம்
கிருஷ்ண சாமியென் கெழுதகை யோனே.

முன்னுரை.

தேசிங்குராஜனைப்பற்றி அறியாத தமிழர் ஒருவரும் இல்லை. அவன் தமிழ் நாட்டில் மிக்க வன்மை யுற்றோங்கிய வீரசிங்கமாக விளங்கி யிருந்ததால், அவனை நாளைக்கும் நம்நாட்டினர் அஞ்சாவீரனுக்கு ஒரு காட்டாக எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். அத்தகைய பெரும்புகழ் படைத்த வீரனது உண்மைச்சரிதம் இது வரை எந்தப் பாஷையிலும் வெளிவரவில்லை. ஆயினும் ஆங்கிலத்தில் மாத்திரம் ஆங்காங்கு இவ்வீராதி வீரனைப்பற்றிய சில குறிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. தமிழில் தேசிங்குராஜன் கதையென ஒரு நங்கைப்பாட்டும் வழக்காற்றில் உள்ளது. அதன்கண் இவ்வீரனது கதை ஒருவாறு விளக்கப்பட்டிருப்பினும், கதையில் சம்பந்தப்பட்டாரது ஊர் பெயர் முதலியன பெரும் பான்மையும் மாறுபட்டிருப்பதுடன் புனைந்துரைக்கும் புலவர் சிருட்டியும் பெரிதும் பெருகியுள்ளதால், உண்மையை உள்ளவாறறிய அது நமக்கு இடந்தரவில்லை. யான் அக்குறையை ஒருவாறு நீக்கக் கதைப்பாட்டையும் மற்றும் பாயிரத்துள் குறித்த பல ஆங்கில நூல்களையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு இந்நூலை எழுதிமுடித்தேன்.

இக்கதையுள் வந்துள்ள தோன்றமல்லண்ணா என்பவனது உண்மைப் பெயர் ஸ்ரீநிவாசதாஸ ஸ்தோத்ரமால் ஆகும். அப்பெயரே நாளடைவில் தோடர்மாலெனவும் தோன்றமால் எனவும், தோன்றமல்லண்ணா எனவும் திரிந்தது. இது விஷயம் எனக்கு இப்புத்தகம்

அச்சான பின்னர், சென்னை சர்வகலாசாலை அங்கத்தினருள் ஒருவராகிய பிரஹ்மஸ்ரீ **K. V.** சுப்பையர் **M. A., L. T.** அவர்கள் தெரிவித்ததால் இதனை ஈண்டுக்கூறல் ஆவசியக மாயிற்று.

இந்நூல் நன்னூல் என முகவுரை கூறிய கனம் ஜெ. லாஸரஸ் ஐயர் அவர்களுக்கும் மதிப்புரை கூறிய மதிவாணர்கட்கும் என் மனமுவந்த வந்தனத்தைச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இதனை இனிதின் எழுதி முடிப்பான் எனக்கு அறிவு திரு ஆற்றலை அளித்த செவ்வேள் முருகன் திருவருளை நாளும் சிந்திக்கின்றேன்.

5. உலகப்பமேஸ்திரி வீதி
சிந்தாதிரிப்பேட்டை,
சென்னை.

தே. கிருஷ்ணசாமிப் பாலவன்.

தேசிங்கு ராஜன்.

அத்தியாயம் - 1.

தென்னிந்தியாவின் நிலைமை.

உலகில் ஒப்புயர்வற்று விளங்கும் இந்தியாவை, கி-பி 1707-வருடத்திலிருந்து 1712-வருடம் வரையிலும், அவுரங்கசீபின் மகனாகிய ஷா-ஆலம் என்பவன் பஹதூர்-ஷா என்னும் பெயருடன் ஆண்டு வந்தனன். அவன் தனது முன்னோர்களைப் போலவே, டில்லியைத் தனது ராஜதானிப் பட்டணமாகக் கொண்டு, அதில் வீற்றிருந்து, இந்தியாவின் எல்லாப் பாகங்களிலும் தனது மேற்பார்வை இருக்கும்வண்ணம், ஆங்காங்குத் தனக்கடங்கிய மகமதியவீரரை நவாபுகளாக ஏற்படுத்தினன். அந்த நவாபுகள் எல்லோரும் பாதுஷாவின் அதிகாரத்திற் கடங்கி அவன் ஆணையின்படி நடந்துவந்தனர். அவர்களுள், கர்னாடக தேசத்தை யாண்டு வந்தவனும் ஒருவன். அந்தக் கர்னாடகநவாபின் பார்வைக்கு அடங்கிய ராஜ்யம், அக்காலத்தில் பல பிரிவுகளாக இருந்தது. அப்பிரிவுகள் எல்லாம் அக்காலத்தில் பாளையங்கள் என்னும் பெயருடன் வழங்கி நின்றன. அவற்றை, பல சிற்றரசர்கள், பாளையக்காரர் என்னும் பெயருடன், ஆட்சிசெய்து வந்தனர். ஆங்கிலேயர், பிரஞ்சுக்காரர் முதலானோரும் அக்காலத்தில் வியாபாரத்தின் பொருட்டு, முக்ய இடங்களில் வந்து சேர்ந்து, தங்கள் வியாபாரங்களைக் கவனித்து வந்தனர். அவர்கள் தங்கள் வியாபாரத்திற்குச் சௌகர்யமான

சில பட்டணங்களை, அச்சிற்றரசர்களிடம்பெற்று, அவ்வரசர்களுக்கு, அப்பட்டணங்களின் பொருட்டுப் பகுதிப்பணமும் கட்டிவந்தனர். அச்சிற்றரசர்கள் எல்லோரும், கர்னாடக நவாபின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டவரேயாயினும், அவர்கள் உண்மையில் அப்படி நடந்துகொள்ளவே இல்லை. மேலுக்கு மாத்திரம், அந்த நவாபிற்கு அடங்கியவராக, வெளிவேஷம் காட்டி வந்தனர். சிலர், அந்த நவாபை மதிக்காமல், தாமே தனித்தலைவராகவும் இருந்தனர்.

தென்னிந்தியாவில், அக்காலத்தில் சமாதானம் என்பதே இல்லாமல் இருந்தது. அடிக்கடி, அரசர்களின் போரும், கொள்ளையும், ஜனங்களுக்குப் பெரிய பீதியை உண்டுபண்ணின. மகமதியர், பாளையக்காரர், மராட்டியர் முதலானோர், பெரும்பான்மையும் கொள்ளையடிப்பதையே தமது தொழிலெனக் கடைப்பிடித்து வந்தனர். அதனால், ஜனங்கள் எல்லோரும் தத்தம் கைப்பொருளைப் பூமியில் புதைத்துப் பூதம் போற் காத்துவந்தனர். அக்காலத்தில், சௌத் என்றும் சர்டஸ்முகி என்றும் சொல்லப்படும் வருமானவரிகள், அந்த அரசர்களின் மரியாதைக் கொள்ளையாய் இருந்துவந்தன. சில பாளையக்காரர் மாத்திரம், அத்தகைய கொடுந்தொழிலில் தலையிடாமல், தங்களுடைய குடிகளைத் தங்கள் மக்கள்போலக் காத்தும் வந்தனர்.

அக்காலத்தில், அந்தணர் ஒழிந்த மற்றைய ஜாதியரெல்லாரும் போரிலேயே ஆர்வம் உடையவராய் இருந்தனர். அவர்களுக்குப் போரே பெரிய விளையாட்டாக இருந்தது. ஒவ்வொரு சிறுவனும், கல்விகற்கும்போது, போர்த்தொழிலையும் உடன்கற்று வந்தனன். சிறு

வர்கள் போர்த்தொழிலில் தேர்ச்சிபெற, அக்காலத்தில் சிலம்பவித்யா சாலைகள் பல ஏற்பட்டிருந்தன. அவற்றில், ஜாதிபேதமும், ஏழை பணக்காரர் என்ற பேதமுமின்றிப் பலரும் பல வித்தைகளில்பழகி வந்தனர். யானை ஏற்றம் குதிரை ஏற்ற முதலியவற்றில் வல்லுநராய் விளங்கிய வீரர்களை அக்காலத்தினர் பெரிதும் பாராட்டி வந்தனர். எவரும் அடக்குதற்கு அருமையான ஒரு குதிரையை, ஒருவன் தன் வன்மையால் அடக்கிவிட்டானாயின், அவனைச் சிறப்புகள் பலசெய்து ஊர்வலம் கொண்டுவந்து, அந்நாளைத் திருநாளாகக் கொண்டாடுவர். அப்பழக்கம் இந்தியருக்கே அன்றி மகமதியர்களுக்கும் இருந்து வந்தது.

போர்த்தொழிலில் ஒவ்வொருவரும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தமையின், அக்காலத்தில் எங்குக் காணினும் ஜனங்களுக்குள் சண்டை சச்சரவுகளும் குட்டிக் கலகங்களும் கூத்தாடத் தலைப்பட்டன. ‘அரசன் எவ்வழி அவ்வழிக் குடிகள்’ என்பதற்கு இணங்க, ஆங்காங்குக் கொலையும் களவும் வியாபித்து வந்தன. அதனால், அவ்வப்பாகத்தினை யாண்டுவரும் அரசர்கள், தாம் அத்தகைய குணம் உடையவராய் இருந்தும், குற்றவாளிகள் சிறு குற்றம் செய்தாலும், அவற்றிற்குப்பெருந் தண்டனையே விதித்து வந்தனர். அற்பக்களவை ஒருவன் செய்தானாயின், அவனது ஒருபக்கத்துக் காலையும் கையையும் அப்படியே துணித்துவிடுவது, அக்காலத்தில் பெரிய வழக்கமாய் இருந்துவந்தது. பெருங் களவிற்கோ, தூக்குத் தண்டனையே தண்டனையாய் விளங்கியது. ஒருவன் ஒருபெண்ணை அவளது பெற்றோரின் சம்மதம் இன்றி அழைத்துச்சென்று மணம்செய்து கொண்டாலும், அன்னிய பெண்களை அவதூறுகப்

பேசினாலும், அவனுக்கும் அந்தத் தண்டனையே முடிவாய் இருந்தது. எவனேனும், ராஜாங்கத்திற்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்தாலும், செய்ய நினைத்தாலும், அங்ஙனம் செய்பவருடன் சேர்ந்தாலும், அவனை அக்காலத்து அரசர்கள் கழுவில் ஏற்றிவந்தனர்.

ஜனங்கள் அதிகமாய் நடமாடும் பெரிய பட்டணங்களிலேயே வியாபார முதலியவை நடைபெற்று வந்தன. அவ்விடங்களிலேயே இந்துக்களின் பெரிய கோயில்களும் அமைந்திருந்தன. அவ்விடத்தில் உள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும், தெய்வபக்தி மிகுந்தவராய் வாழ்ந்து வந்தனர். எக்காலத்திலும் அவர்கள் தத்தம் மதாசாரப்படி, ஸ்நான ஜப விரதானுஷ்டானங்களில் சிறிதும் தவறாது இருந்தனர். அங்ஙனம் இருந்தாலும், அவர்களிடத்தில் அக்குணத்திற்கேற்ற பூததயை மருந்துக்கும் கிடைப்பதரிதாய் இருந்தது.

அக்காலத்தில், சைவம் வைணவம் என்னும் இரண்டு மதங்களில் வைணவமதமே ஒருவாறு தலைமை பெற்றிருந்தது. பெரும்பான்மையும், அக்காலத்தில் இருந்த பாளையக்காரர் எல்லோரும், அந்தவைணவமதத்தையே மேற்கொண்டிருந்தனர். என்றாலும், அவர்களுக்குச் சைவத்தின்மீது துவேஷம் என்பதே கிடையாது. சிற்சில இடங்களில், ஜைனர்களும் விசேஷமாய்ப் பரவியிருந்தனர். அவர்களுக்கென, ஆங்காங்குப் பல கோயில்களும் இருந்தன. அவை எல்லாம் மிகப் பழையகாலத்திற் கட்டப்பட்டவை. ஒவ்வொன்றும், கைவன்மை அமைந்த சிற்பிகள் செய்த பலவிதமான சித்திர வேலைப்பாடுடன் அமைந்திருந்தது. கழுத்தில் இலிங்கம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் வீர சைவர்கள்,

அக்காலத்தில் அந்தணருக்கு ஒப்பானவராய் விளங்கியிருந்தனர். அவர்களும், பிராமணர்களைப்போல,மாம்ச போஜனம் செய்வதில்லை.

அக்காலத்தில், அந்தணர் எல்லோரும் ஒரே ஒரு மனைவியையே மணம் செய்து வாழ்ந்தனர். அம்மனைவி இறந்துவிடின், அவர்கள் வேறு ஒருத்தியைமறுவிவாகம் செய்துகொள்ளும் பழக்கம் அற்றவராய் இருந்தனர். அவர்களுள் பெரும்பான்மையோர், அரசர்களிடத்தும் பணக்காரர்களிடத்தும், பொருள்பெற்று ஜீவித்து வந்தனர். சிலர் மாத்திரம், அரசர்களுக்கு மந்திரிகளாய்விளங்கி, ராஜ்ய காரியங்களைக் கவனித்து வந்தனர். அவர்கள் ஜீவனோபாயத்தின் பொருட்டு, அத்தகைய தொழில்களைச் செய்துவந்தாலும், தங்களுக்கென வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல் என்னும் அரியதொழில்களினின்றும் எக்காரணங்கொண்டும் விலகியதே இல்லை. அதனால், மற்றைய ஜனங்கள் எல்லோரும் அவர்களைத் தெய்வத்தன்மை அமைந்தவர் என எண்ணி, அவர்களுக்குப் பெரிதும் மரியாதை செய்துவந்தனர்.

அந்தப்பிராமணர் வகுப்பின் அடுத்தபடியாய் விளங்கியவர் க்ஷத்திரியர் ஆவர். அவர்களே, அக்காலத்தில் ராஜ்யஉரிமைஉடையவராய்விளங்கினர். ராணுவங்களில் பெரும்பான்மையும் அந்த ஜாதியினரே வீரத்தன்மை அமைந்த போர்வீரராய்ப் புகழ்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுக்கும் அடுத்தபடியாய், வைசியர்கள் பெரும்பான்மையும் வர்த்தக ஜீவனம் உடையவராய் வாழ்ந்து வந்தனர். அவ்வர்த்தகரின் கீழ்ப்படியாய் இருந்தவர் சூத்ரராவர். அந்த நான்காம் வருணத்தவராகிய சூத்

ரர்கள், முற்கூறிய மூன்றுவருணத்தவர்க்கும் பெரிதும் துணை செய்பவராய், பயிர்த்தொழிலையே தமது ஜீவனோபாயமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆங்கிலேயர், வர்த்தகத்தின் பொருட்டு இப்பாகத்தில் வந்து குடியேறினர் என்று முன்னரே யாம் கூறியுள்ளோம். அவர்களுடன், டச்சுக்காரர், போர்த்துக்கேசியர் முதலான அன்னியரும் வர்த்தகராய் இத்தென்னாட்டில் வந்திருந்தனர். அங்ஙனம் வந்த அந்த அன்னிய ஜாதியாருடன், உள்ளூர் ஜனங்கள் அதிக நேசபாவம் கொண்டு விளங்கினர். மகமதியர்களுள் சிலரும், இந்தியருக்குப் பெருந்துணைவராய் இருந்து, அவர்களுக்குப் பலவாறாய நன்மைகளைப் புரிந்து வந்தனர்.

தனவந்தர்கள், அக்காலத்தில் மிகவும் பெரிய மாளிகையில் வாசம் செய்துவந்தனர். அம்மாளிகைகள், பெரும்பான்மையும் கருங்கல்லினால் கட்டப்பட்டவையாகவே இருந்தன. அவை யாவும் பட்டணங்களில் அதிக ஜனங்கள் நடமாடும் செல்வாக்கமைந்த வீதிகளிலேயே அமைந்திருந்தன. ஏழைகள், மற்றைய இடங்களில் வாசஞ் செய்துவந்தனர். அவர்களுடைய வீடுகள் செங்கல்லினாலும், மண்ணினாலும் கட்டப்பட்டிருந்தன. சிலர், ஓலைக் குடிசைகளிலும் உல்லாசமாய் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அந்தணர், வதைசெய்து ஒரு ஜீவனைத்தின்னும் வழக்கம் அற்றவராய் இருந்தனர். அவர்களுக்கு அரிசி, காய்கறி, வெண்ணெய், நெய், தயிர், பால், சர்க்கரை முதலியனவே முக்யமான உணவாய் இருந்தன. அவற்றுடன் அவர்கள், சில சமயங்களில்,

திராக்ஷை, இச்சிலி, வாழை, மா, பலா முதலியவற்றின் பழங்களையும் உணவாகக்கொண்டு ஜீவித்து வந்தனர். வீரசைவரும், அந்த அந்தணர்களைப் போலவே, பெரும்பான்மையும் இருந்தனர். அவர்களும், மச்ச மாம்ஸ போஜனம் செய்வது கிடையாது. மற்றைய வகுப்பினர் எல்லாம், ஆடு, மான், புறா, முயல், வாத்து முதலியவற்றின் மாம்ஸங்களைத் தின்றுவந்தனர். அக்காலத்தில், அரசர்களும் தனவந்தர்களும் அடிக்கடி வனத்திற்சென்று வேட்டையாடி, மான், முயல் முதலிய மிருகங்களையும், புறா, கொக்கு, காடை, கௌதாரி முதலிய பக்ஷிகளையும் கொன்று, அவற்றைச் சமைத்துண்டு பேரானந்தம் அடைந்திருந்தனர். தாமே கொன்று வீழ்த்திய பக்ஷிகளைத் தின்பதில், அவர்களுக்கு அத்தகைய ஆனந்தம்பெருகி இருந்தது. அக்காலத்தில், ஆடுகள் மிகவும் மலிவாய் இருந்தன. ஒவ்வொருநாளும் ஆயிரக்கணக்கான ஆடுகளைக்கடைக்காரர்கொன்று அவற்றை விற்றுவந்தனர். அங்ஙனமாயினும், அக்காலத்தில் கோவதையே கிடையாது. கோவதை செய்வது பெரும்பாவம் என்று, அக்காலத்திய இந்தியர் எல்லோரும் எண்ணி, அவற்றைத் தெய்வங்களாகப் பூஜித்துவந்தனர்.

பணக்காரர்கள், இடுப்பில் பல மடிப்பமைந்த ஆடையைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர்; உடல் மறைப்புண்டாக முழங்கால் வரையிலும் நீண்ட பட்டுச்சட்டைகளையும் தரித்திருந்தனர். சிலர், பருத்திநூலால் நெய்த சட்டைகளையும் அணிந்திருந்தனர்; தங்கள் புயங்களின் மேல் அங்கவஸ்திரங்களையும் உறுமாலாகத்தரித்திருந்தனர்; தலையணியாகப் பெரும்பான்மையும் பட்டினாற் செய்த குல்லாவை உபயோகித்து வந்தனர். அவர்கள்,

காலில் ஒன்றும் அணிவதே கிடையாது; சில சமயங்க ளில் பாதக்குறடை மாத்திரம் அணிந்து நடந்துசெல்லு வர். ஏழைகளுக்கோ, அத்தகைய ஆடம்பரமான ஆடை கள் இல்லை. அவர்கள், தங்கள் இடுப்பில் மாத்திரம் சாதாரணமான ஆடையைத் தரித்திருந்தனர். மற்றைய அவயவங்களை, அவர்கள் ஒன்றாலும் மறைப்பதே இல்லை. தனவந்தர்கள், விலையுயர்ந்த கடுக்கன், அரை ஞாண், மோதிரம், காப்பு, கொலுசு முதலிய ஆபர ணங்களை அணிந்திருந்தனர். அவ்வாபரணங்களில் விலைமதிக்கப்படாத ரத்னங்களும் இழைக்கப்பட் டிருந்தன. அவர்கள் வெளியே போகும்போது, அவர்க ளுடன் ஒருவேலைக்காரனும், அவர்களுக்குப் பட்டுக் குடைபிடித்துப் பின் தொடர்ந்து செல்வான்.

பெண்கள் எல்லோரும் அந்தக்காலத்தில் அநேக மாய் வெளியில் வருவது கிடையாது. அவர்கள் ஆடல் பாடல் முதலியனவெல்லாம், அவர்கள் வீட்டுக் குள்ளாகவே நடந்துவரும். அவர்களுக்கு, அவர்கள் இருக்கும் வீடுகளே, பரந்தகன்ற உலகமாய் இருந் தன. சில பெண்களுக்குத் தங்கள் வீட்டைவிட்டு, வேறு உலகம் ஒன்று உண்டென்பதும் தெரியாது. சீமாட்டிகள், தங்கள் வீட்டைவிட்டு முக்யகாரண மாக வெளியே போகவேண்டுமானால், பல்லக்கில் ஏறியே வெளிச் செல்வார்கள். அவர்கள் ஏறிச் செல்லும் பல்லக்கும் பட்டுத்துணியால், இடை வெளி தெரியாதபடி மூடப்பட்டிருக்கும். அப்பல்லக்கைச் சுமந்துசெல்பவரும், பெண்களாகவே இருந்தனர். அச்சீமாட்டிகள், விலையுயர்ந்த வெள்ளிய பட்டுப் புடவைகளையே உடுத்தியிருந்தனர். சிலர், பஞ்சாடை யிலும் பிரியம் வைத்திருந்தனர். அவர்கள், அணிந்து

கொள்ளும் புடவைகளின்நீளம் பதினாறுமுழமாகும். அந்தப்பதினாறுமுழத்தில்,முக்காற்பாகத்தை இடுப்பிற் சுற்றி, மற்றைய காற்பாகத்தை மீட்டும் ஒரு சுற்று இடுப்பிற்சுற்றி, மிகுந்த ஆடையைத் தங்கள் மார்பின் மேற்கொண்டுவந்து, முதுகின் பக்கமாக இறக்கி, முன்றுனையை, இடதுபக்கத்து இடுப்பிற் செருகிவந்தனர். அதனால், அவர்களுடைய ஒரு பக்கத்துப் புயமும் கையும், பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு மறைபடாமல் விளங்கி இருந்தன. சிலர், காற்கை அளவுள்ள இரவிக்கையையும் அணிந்திருந்தனர். அவர்கள், தலையில் எவ்வித ஆடையையும் தரித்துக் கொள்வதில்லை; நன்றாய்ச் சிவிமுடித்த கூந்தலின் உச்சியில் ஒரு சடைபில்லை என்னும் ஆபரணத்தை மாத்திரம் அணிந்து, அம்முடிச்சியில் வாசனையமைந்த புஷ்பங்களை அணிந்துவந்தனர். அவர்களுடைய மூக்குத் தண்டில், கெட்டிமுத்துத் தொங்கப்பெற்று, ரத்னங்கள் இழைக்கப்பெற்ற புலாக்கு என்னும் ஆபரணம் அழகு செய்திருந்தது. அம்மூக்கின் இரண்டு பக்கங்களிலும் விலைமதிப்பிடக்கூடாத, ரத்னமிழைத்த திருகாணிகள் இரண்டு, மூக்குத்திகள் என்னும் பெயருடன் விளங்கின. அப்பெண்கள், தமது கழுத்தில் முத்துமாலை பொன்னரிமாலை முதலிய கழுத்தணிகளையும், புயத்தில் வங்கி முதலிய ஆபரணங்களையும், கையில் காப்பு கொலுசு முதலிய நகைகளையும், விரல்களில் பல வடிவமைந்த ரத்னமோதிரங்களையும், காலில் வெள்ளியாற்செய்த கொலுசு பாதசரம் பாதச்சிலம்பு முதலிய அணிகளையும் ஆவலுடன் அணிந்துவந்தனர்.

அந்தக் காலத்தில், அந்தணர் ஒழிந்த மற்றைய சாதியர் எல்லாரும், பல பெண்களை விவாகம்செய்துவந்தனர். நாயகன் இறந்துவிடின் அக்காலத்தில் அவன் மனைவியும் அவனுடன் உடன்கட்டை ஏறிவிடுவள். அங்ஙனம் உடன்கட்டை ஏறும் தொழில் மிகவும் சிலாக்யமான புனிதத் தொழில் என அக்காலத்தவர் எண்ணிவந்தனர். தங்கள் நாயகருடன் உலக வாழ்வே போயது என்று எண்ணி, அக்காலத்துப் பெண்கள் எல்லோரும், அந்நாயகருடன் உடன்கட்டை ஏறுவதில் மிகவும் சந்தோஷம் உடையவராய் இருந்தனர். அவர்களிடத்தில், 'நாம் இறக்கப்போகிறோமே என்ற பயமே இல்லாமல் இருந்தது. அங்ஙனம் இறந்தால், சுவர்க்கலோகத்தில் தங்கள் நாயகருடன் ஆனந்தத்தை அனுபவித்திருக்கும் பெரும்பேறு தங்களுக்குக்கிடைக்கும் என்பது அவர்களுடைய திடமான எண்ணமாய் இருந்தது.

அத்தியாயம் - உ.

செஞ்சிக்கோட்டையின் வரலாறு.

தென்னிந்தியாவின்கண் செஞ்சி என்னும் அணி நகர் ஒன்றுளது. அது, தென்னிந்திய சரித்திரத்தில் மிகவும் சிலாக்யமானது. அந்த நகரத்தில் எவராலும் தகர்த்தற்கு அருமையான கோட்டை ஒன்றும் இருக்கின்றது. அக்கோட்டை, ஏறக்குறைய அறுநூறடி உயரம் உள்ள மூன்று செங்குத்தான குன்றுகளுக்கிடையில் அமைந்துள்ளது. அம்மூன்று குன்றுகளுக்கும் முறையே ராஜகிரி, ரத்னகிரி, சிருங்காரகிரி என்பன பெயராய் அமைந்தன. அம்மூன்றும் முக்கோண வடிவாய் அமர்ந்து, அக்கோட்டைக்குப் பேரரண்களாய் நிலைபெற்றுள்ளன. அக்குன்றுகளின் அடிவாரத்தில், ஒரு பெரிய அரண்மனை ஒன்றும் இருக்கின்றது. அத்தகைய பலமமைந்த செஞ்சிக் கோட்டைக்கு இணையான வேறு கோட்டை ஒன்று, கர்னாடகதேசத்திலேயே இல்லை. அதனைத் தெய்வத்தன்மை அமைந்தீ பலம் உள்ள கோட்டை என்று பூர்வத்தில் இருந்த தென்னிந்தியர் எல்லோரும் எண்ணியிருந்தனர். அக்கோட்டை, இந்தக் காலத்தில் இன்னவரால் கட்டப்பட்டது என்னும் விஷயம் நமது அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டதாய் உள்ளது.

இங்கிலாந்தில், வெள்ளைரோஜா முத்திரையையுடைய கக்ஷியாரும், செகப்புரோஜா முத்திரையையுடைய கக்ஷியாரும் போர்செய்த (War of White and Red Roses) காலத்தில், தஞ்சாவூரில் அரசாண்ட சோழமன்னர்களுக்கு ,அந்தச் செஞ்சிக் கோட்டை

மிகவும் பலம் உள்ள இருப்பிடமாக இருந்ததெனத் தெரியவருகிறது. அந்தச் சோழமன்னர்கள், அக்காலத்தில் கீர்த்திபெற்றோங்கிய விஜயநகரத் தரசருடன் போர்செய்த காலத்தில், அக்கோட்டையிலேயே வந்திருந்தனர். அது, தனது மலையரணால் அம்மன்னர்களைப் பகைவரின் கைப்படாவண்ணம், பலமுறையும் காத்துவந்தது. கடைசியில் கி-பி 1500 வருடத்தில், அந்தச் சோழராஜ்யம் செஞ்சிக்கோட்டையுடன், விஜயநகரத்தரசரின் அதீனமாயது. சிலவருடங்களுக்குப் பின், தென்னிந்தியாவில் பிரபலமுற்றோங்கிய மகமதியர், அந்த விஜயநகரத் தரசருடன் போர்செய்து, அந்த ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். என்றாலும், அந்தப் போரின் பலனாய், செஞ்சிக்கோட்டை இந்தியரின் கைவிட்டுப் போகவில்லை. அதனை, ஏறக்குறைய கி-பி 1669 வருடத்தில் பிஜபூர் நவாப் ஒருவன், தனது வசமாக்கிக் கொண்டனன். அதுகண்ட சிவாஜி என்னும் மஹாராஷ்டிர மன்னர் தலைவன் 1677 வருடத்தில், தனது வன்மையின் பலனாய்ச் செஞ்சியைத் தன்னாளுகையின் கீழ்ப் படுத்தினன்.

அந்தச் செஞ்சியைத் தங்கள் வசமாக்கிக்கொள்ள அக்காலத்தில் மகமதியர் எவ்வளவோ பிரயத்தனங்களைச் செய்தனர். அவுரங்கசீப் என்பவனும், தனது முழுசைன்யத்தையும் அனுப்பி, அதனைத் தனதாக்கிக் கொள்ளும் வண்ணம் முயற்சிசெய்தான். அப்போது அக்கோட்டையினை, ராஜாராம் என்னும் மஹாராஷ்டிர வீரன், தலைவனாய் இருந்து காத்துவந்தனன். அவன், தன்னால் ஆனவரையிலும் சுமார் நாலைந்து வருஷம்வரை அக்கோட்டைபகைவரது அதீனமாகாதபடி,

அவரை எதிர்த்து நின்றனன். கடைசியாக, அந்த அவுரங்கசிபின் அதிகாரத்துக்கு அடங்கி, தக்ஷண தேசத்தில் நவாபாய் விளங்கிய ஸுல்பிர்கர்கான் என்பவன், 1698 வருடத்தில் பெரும்போர்செய்து வெற்றி அடைந்தான். அதனுல், செஞ்சிக்கோட்டை மகமதியரின் வசமாய் நின்றது. அம்மகமதிய நவாப், அவுரங்கசீபின் உத்தரவின்படி சிரோப்சிங் என்னும் ஒரு ராஜபுத்ர வீரனை, அக்கோட்டைக்குச் சிற்றரசனுக ஏற்படுத்தினன். அந்த ராஜபுத்ரவீரன், அந்தக் கோட்டையையும், அதனைச் சூழ்ந்துள்ள இடங்களையும் மகமதியரின் அதிகாரத்துக்கு அடங்கி ஆட்சிசெய்து வந்தனன். அப்போது அவுரங்கசீப் இறந்துவிட்டான். அதனுல் இந்தியா முழுவதும் பெருங்குழப்பம் உண்டாயது. உண்டாகவே, அத்தகைய சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்த சிரோப்சிங், மிகவும் வலியமைந்து மகமதியர் அதிகாரத்துக்கு அடங்காதவனுய்த் தானே தனித்தலைவனுனன்.

சிரோப்சிங் தனித்தலைமை பூண்டதும், தன் ராஜ்யத்தை உறுதிப்படுத்தும் வண்ணம், பல சீர்திருத்தங்களைச் செய்தனன். முதன் முதலாக அவன் தனது சேனைகளை அதிகமாய்ப் பலப்படுத்தினுன். பிறகு, தனது குடிகளுக்கு வேண்டிய சௌகர்யங்களை எல்லாம் ஒருவாறு செய்துமுடித்தான். அக்காலத்தில், அவனது ராஜ்யம், வடக்கில் ஆறுகாட்டையும், தெற்கில், திருச்சிராப்பள்ளி தஞ்சாவூர் என்னும் ஜில்லாக்களையும் எல்லையாகவுடைய இடங்களில் எல்லாம் வியாபித்திருந்தது. அதனுல், புதுச்சேரிக்குப் பதினுறு மைல் தூரத்தில் உள்ளதாகிய செயின்டேவிட் கோட்

டைநிலைபெற்றுள்ள தேவனும் பட்டணம் என்னும் ஊரும், அவனுக்குச் சொந்தமாக இருந்தது.

சிரோப்சிங் என்பவன் எவர்க்கும் அடங்காப் பெருந்திடம் அமைந்த மஹாவீரன். அவன், தன் காலை மிதித்தவரின் தலையை மிதித்தலே தகுதியென்று எண்ணி இருந்தவன். அவனைக் கண்டால் மற்றைய பாளையக்காரர்கள் எல்லோரும் அஞ்சி நடுங்கி இருந் தனர். அவனுடைய வார்த்தை அக்காலத்தில் இருந்த சிற்றரசர்களுக்குக் குருவார்த்தையாக இருந்துவந்தது. அவன் தனது இல்லறம் சரிவர நடக்க, ராம்பாய் என் னும், கற்புடை மங்கை ஒருத்தியை மணஞ்செய்து கொண்டான் அந்த மங்கையோ மஹாவுத்தமி. அவள் தன் கணவனையே தன் அருந்தெய்வம் எனப்பாவித்து வழிபட்டு வந்தனள். அவர்கள் இருவரும் அனேக நாளாக இல்லறம் நடத்திவந்தும், அந்த அறத்தை நிலைநாட்ட அவர்களுக்குப் பிள்ளைப்பேறு இல்லாமல் இருந்தது.

தனக்குப் பின் ராஜ்யத்தை ஆளவும், தன் பெயர் சொல்லவும் தனயன் இல்லையே என்று ஏக்கங்கொண்ட சிரோப்சிங், பலப்பல தருமங்களைச் செய்தனன்; புண் யஸ்தலங்களுக்குத் தன் மனைவியுடன் யாத்திரை செய் தான்; பல பெரிய நதிகளில் நீராடினன். அங்ஙனம் அவன் செய்த அருந்தவத்தின் பயனாய், அவனுக்கு ஒரு சற்புத்திரன் பிறந்தனன். சிரோப்சிங் தனக்கு மகப்பேறுவாய்த்த சந்தோஷத்தால் தனது ராஜ்யத் தில் மஹோற்சவம் கொண்டாடினன். தானம் என்று வருபவர்களுக்கு, அவர்கள் மனம் களிக்க, வேண்டிய பொருள்களை வாரி வாரிக்கொடுத்தான். தனது

குடிகள், அந்த வருஷத்தில் வருமானவரி கட்டவேண்டியதில்லை என்றும் பறை சாற்றினான். தங்களைப்பிள்ளைகளைப்போல்பாராட்டி ஆண்டுவந்த அரசனுக்கு, புத்திரன் பிறந்தான் என்பதைக் கேட்ட குடிகளும், தங்கள் தங்கள் வீட்டில், உற்சவம் கொண்டாடினர்.

பிறந்த பாலகனுக்கு, சிரோப்சிங் நல்லநாள் ஒன்றில், பெரியோர்கள் எல்லாம் வாழ்த்துக்கூற, தேஜஸ்சிங் என்று பெயரிட்டனன். அப்பெயரே, நாளடைவில் தேசிங்கு என்று மருவி, இக்காலத்தில் வழங்கி வருகிறது. அந்தத் தேஜஸ்சிங் என்னும் பாலன், தனது பெற்றோர்மகிழ, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்துவந்தனன். தந்தை அவனுக்கு ஐந்தாவது வயது வந்ததும் தக்க உபாத்யாயனைக் கொண்டு வித்யாப்யாசம் செய்து வைத்தனன். அதனுடன், அப்பாலன் போர்த்தொழிலும் பழகி வந்தான்.

தேஜஸ்சிங், கல்வியிலும் போரிலும் வல்லவனாய்த் தேர்ந்துவரும் காலமே யாம் முன் அதிகாரத்திற் குறித்த காலமாகும். அக்காலத்தில் பல சிலம்ப வித்யாசாலைகள் இருந்தன என்று முன்னரே அவ்வதிகாரத்தில் யாம் குறித்திருக்கின்றோம். அந்தச் சிலம்ப வித்யா சாலை ஒன்றில் நமது தேஜஸ்சிங், சிலம்பவித்தை பயின்று வந்தனன். அவன், வயதிற் சிறியவனாய் இருந்தும் தன் ஆசிரியர் கற்பிக்கும் பாடங்களைக் காட்டிய அளவிலேயே பிடித்துக் கொண்டு, அவற்றை மற்றைய பிள்ளைகளுக்கு † கலிபாவாய் விளங்கிக் கற்பித்து வந்தான். அவனுக்கு அக்காலத்தில் உயிர்த் தோழனாக விளங்கியவன் மகமத்கான் என்னும்

† கலிபா - பிரதமமாணவன்.

ஒரு மகமதியச் சிறுவன். அந்த மகமத்கானும், ஏறக் குறைய தேஜஸ்சிங்கைப்போலவே, அச்சிலம்பவித்தை யில் வல்லவனாக இருந்தான். அவன், எப்போதும் தேஜஸ்சிங்கைவிட்டுப் பிரிவதே கிடையாது. தேஜஸ் சிங், மகமத்கானைத் தனது அரண்மனைக்கு அழைத் துச் சென்று, அங்குத் தனக்கென ஏற்படுத்தப்பட் டுள்ள தாலீம்கானாவில், அவனுடன் தனியாகத் தன் ஆசிரியர் கற்பித்த பாடங்களிற் பழகிவருவான். சிரோப்சிங், தன் மகனுடைய ஆற்றல் நாளுக்குநாள் பலப்பட்டு வருவதைக் கண்டு சந்தோஷித்தவனாய்த் தானே அவனுக்குக் குதிரை ஏற்றம், யானை ஏற்றம் முதலியவற்றைக் கற்றுக் கொடுத்து, போரிலும் அவ னைத் திறமை உடையவனாகச் செய்தான். மகமத் கானும், தேஜஸ்சிங்குடன் இருந்து அவ்வித்தைகளை அவ்வப்போது கற்றுக்கொண்டான்.

அத்தியாயம் - 3.

சிரோப்சிங்கின் மற்ருெரு மகன்.

சிரோப்சிங், தன்னுடைய ராணுவத்தில் காதர் என்னும் பெயருடைய போர்வீரன் ஒருவனை வைத்திருந்தனன். அவனுக்கு, சான்ட்பீபி என்னும் அழகுடைய மகள் ஒருத்தி யிருந்தனள். அவள், ஒருநாள் தன் தந்தையின் வீட்டுக்குப் பின்னுள்ள, ஒரு நந்தன வனத்தில் தன் தோழிகளுடன் உலாவி இருந்தனள். சிரோப்சிங், அவ்வழியாக வேட்டையாடி வரும்போது அவளைக் கண்டனன். அவளது பேரழகு அவனுடைய மனத்தை உருக்கியது. அவள், செயற்கை அழகாம் ஆபரணங்கள் முதலியன இல்லாமலே, உலகிற் சிறந்த உருவினளாய் இருத்தல்கண்டு, மன்னவன் அவளை மணம்புரிய எண்ணம் கொண்டான். என்ருலும், அவன் முன்னதாகவே ராம்பாயை மணம்செய்து கொண்டமையின், அவன் தன் இளமையின் சேஷ்டையால், அப்பெண்ணைப் பிறரறியாதபடி நேசித்து, அவளுடன் வாழ்ந்துவந்தனன்.

சான்ட்பீபி, சில நாட்களுக்குப் பின் ஒரு மகனைப் பெற்றனள். அதை அறிந்த மன்னன், இனி அவளைத் தன்னூரில் வைத்திருப்பது, தன்னுடைய கௌரவத்திற்குக் குறைவாகும் என்று அறிந்து, அவளை அவன் தந்தையுடன் வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்து வேற்றூருக்கு அனுப்பி விட்டனன். அவள் சென்ற ஒரு வருடத்திற்குப் பின்னரே, ராம்பாய் தேஜஸ்சிங்கைப் பெற்றனள். சான்ட்பீபி தன் தந்தை

யுடன், ஹைதராபாக்கத்துக்குச் சென்றாள். அங்குச் சில வருடங்களுக்குப் பின், காதரும் இறந்தான். அவன் மகள் தன் தந்தையின் பிரிவால் வருந்தி, அவ் வருத்தத்தை ஒருவாறு தனது மகனால் மாற்றிக் கொண்டு, அவனைப் பள்ளிக்குவிட்டனள். பள்ளியில், அப்பாலன் மிகவும் திறமையாய்ப் பாடங்களைப்படித்து அக்காலத்தில் இன்றியமையா வித்தையெனக்கருதப் பட்ட போர்த்தொழிலினும் பழகிவந்தான். அவ னுக்கு, சான்ட்பீபி தாவுத்கான் என்னும் பெயரிட்ட னள். தாவுத்கான், இளமையில் இருந்தே அதிக சுறுசுறுப்புடையவனாய், கல்வியிலும் போர்த்தொழி லிலும் அதிக சிரத்தையுடையவனாயிருந்தான்.

அவன், ஒருநாள் தன்னுடைய தோழருடன் கூடி, கானகத்தில் விளையாடுதற் பொருட்டுச் சென் றான். தோழர் எல்லோரும் பலவாறாகப் பிரிந்து, காட் டில் ஆங்காங்குப்பக்ஷிகளைப் பிடிக்கச்சென்றனர். அங்கு ஓரிடத்தில் தாவுத்கானும் சிறுபக்ஷிகளை வேட்டையாடி இருந்தான். அப்போது அவ்வழியாகச் சில அடிமை வியாபாரிகள் வந்தனர். அந்தக் காலத்தில், அடிமை வியாபாரம் பலமாக இருந்தது. மனிதரை, அவர்கள் பெற்றோரின் சம்மதமும், அவர்கள் சம்மதமும் இன்றி, வஞ்சகமாகக் கொண்டுபோய்ப் பிறர்க்குவிற் குங்கூட்டத்தார், பெருகிஇருந்தனர். அடிமையாயினர், அக்காலத்திற் பட்டபாடு, எவராலும் சொல்ல இய லாது. அவர் எல்லோரும், தங்களை அடிமைகொண் டோர் பார்வைக்கு மிருகங்களாகவே காணப்பட்டனர். இக்காலத்தில், நாம் மிருகங்களிடத்தில்கூட எவ் வளவோ கருணைகாட்டி, அவற்றை அன்புடன்

பாராட்டி வருகிறோம். அக்காலத்திலோ, ஆறறி வுள்ள மக்களாகிய அடிமைகளை, அவர்கள் எஜமான் மார் மிருகங்களினும் கேடுகெட்ட மிருகங்களென எண்ணி, அவர்களிடத்தில் ஓயாது வேலைவாங்கி, அவர்களை ஹிம்சித்து வந்தனர். அதனால், அடிமை கள் பலர் தங்கள் கஷ்டநிலைமையை அறிந்து, தாமே தற்கொலையும் செய்துகொண்டனர்.

அந்த அடிமை வியாபாரிகள், தாவுத்கானைக் கண்டு, அவனை அன்புடன் அழைத்தனர் தாவுத்கான், பதினான்குவயதும் நிறம்பப்பெறாத இளைஞன் ஆனதால், வியாபாரிகளது அன்பான வார்த்தைக்கு மகிழ்ந்து, அவர்களிடம் சென்றான். வர்த்தகர், அவனுக்குத் தின்பண்டங்கள் கொடுத்து, தங்களுடன் வருவதா னால், அவனைப் பொன்னால் அலங்கரித்து அனுப்புவ தாகக்கூறினர். தாவுத்கான், அதை மெய் என்று நம்பி அவர்களைப் பின்பற்றிச் சென்றான். கடைசியில் அவர்கள், கோவா என்னும் ஊருக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய், அவனைப் போர்த்துக்கேசியன் ஒரு வனுக்கு விற்றனர். அவனை வாங்கிய போர்த்துக்கேசி யன், அவனைக் கப்பலில் ஏற்றிக்கொண்டு, கான்ஸ் டான்டிநோபில் என்னும் நகருக்குக் கொண்டுபோயி னன். அங்குத் தாவுத்கானை ஒரு மகமதியன் விலை கொடுத்து வாங்கினன். அம்மகமதியனே அதிக பணக்காரன். அவன், வெளியூர்களில் கப்பல் மார்க்க மாய்ச் சென்று, வியாபாரம் செய்துவருதலையே தனது வேலையாகக் கொண்டிருந்தான்.

ஒருநாள், அம்மகமதியன் தாவுத்கானை அழைத் துக்கொண்டு, கப்பல் மார்க்கமாய் வியாபாரத்தின்

பொருட்டுச் சென்றனன். கப்பல், அரபிக்கடல் வழியாக வந்தது. அப்போது, இரவு வந்துவிட்டதால், கப்பற் கொள்ளைக்காரர் சிலர், தங்கள் தோணிகளில் வந்து, அக்கப்பலை எதிர்த்தனர். அவர்களைக் கண்டதும், கப்பலில் இருந்தவர் அனைவரும் அச்சம் கொண்டு, செய்வகை அறியாராய்த் திகைத்திருந்தனர். கப்பலுக்குரியவன், தன்பொருளை எல்லாம் கள்வர் கொள்ளை கொண்டாலும் கொள்ளட்டும்; தன் உயிர் நின்றால்போதும் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்டான். அந்த நிலைமையில், பதினாறு வயதுடைய தாவுத்கான் தன் எஜமானன் முன்வந்து, 'ஐயா! தயை செய்து என்னைப் பீரங்கி இருக்கும் இடத்தில் அனுப்புங்கள். யான் உங்கள் எல்லோரையும் அந்தக் கள்வரிடமிருந்து தப்புவிக்கிறேன்' என்றான். உயிர் பிழைத்தால்போதும் என்று எண்ணியிருக்கும் கப்பற்றலைவன், அவன் இஷ்டத்தின்படியே அவனை அனுப்பினன். தாவுத்கான் பீரங்கியிருக்கும் இடத்திற்சென்று தைரியமாக அப்பகைவர் எதிராகப் பீரங்கியைத் திருப்பி, அவர்கள்மேல் வெடிகளைப் பிரயோகித்தான். கள்வர் எல்லோரும் அப்போது போர்செய்ய ஆயத்தராய் இல்லை. அவர்கள், அக்கப்பலுடையார் பணிந்து தம் பொருளைக்கொடுத்துப் போய்விடுவர் என்று எண்ணி இருந்தனர். திடீரென வெடி கிளம்பவே, அவர்கள் அச்சம்கொண்டு, வந்தவழியே திரும்பியோடினர். அவர்களுள் சிலர், பீரங்கிக்குண்டுக்கு இரையும் ஆயினர். அச்சம்பவத்தை அறிந்த கப்பற்றலைவனுக்கு அப்போது எவ்வளவு ஆனந்தம் உண்டாயிருக்கும்! அவன் உடனே தாவுத்கானை வந்து அணைத்து,

"இன்று முதல் நீ எனக்கு அடிமையல்ல. என்னுடைய உயிர் நண்பன்" எனக் கூறினன். கப்பல் குறித்த இடத்தில் வந்து, மீட்டும் கான்ஸ்டாண்டிநோபிலுக்குத் திரும்பியது.

கான்ஸ்டாண்டிநோபில் வந்ததும், கப்பற்றலைவன் தாவுத்கானுக்கு வேண்டிய பொருள்களை எல்லாம் கொடுத்து, அவனைத் தனியாக வியாபாரம் செய்யும்படி விட்டனன். தாவுத்கானுக்கு வியாபாரத்தின் மேல் அவ்வளவு ஆசையில்லை. தானொரு பெரிய வீரனாய்ப் பெரும் புகழ் அடையவேண்டும் என்ற எண்ணமே அவன் மனதில் குடிகொண்டிருந்தது. அதனால், அவன் வர்த்தகத்தில் தன் முழுக்கருத்தையும் செலுத்தாது, மேலும் மேலும் போர்த்தொழிலிலேயே பயிற்சி செய்துவந்தனன். அவனுக்கு அவ்விடத்தில் தன் தாயின் ஞாபகம் சிறிதும் இல்லாதொழிந்தது. எப்போதும், தன்வீட்டில் போர்வீரரை அழைத்து, அவர்களுக்குப் பலவாறான உபகாரங்களைச் செய்து, அவர்களிடமிருந்து போர்த்தொழிலைக் கற்றுக்கொள்வதே அவனுடைய தினசரி வேலையாக இருந்தது. அதனால், அவனுடைய பொருள் எல்லாம், நாளுக்கு நாள் குறையத்தலைப்பட்டது. அவன் அதையும் கவனியாமல், தன் கருமத்திலேயே கண்ணாய் இருந்தான்.

தாவுத்கானுக்கு முன் உதவிசெய்த வர்த்தகன், தாவுத்கான் வர்த்தகத்தைக் கவனியாதிருப்பது கண்டு, அவனிடம் வந்தனன். தாவுத்கான், தனக்குதவிய * மஹோபகாரியைக் கண்டதும் பணிந்து, அவரை

* மஹோபகாரி - பேருபகாரம்செய்தவன்.

வரவேற்றனன். அந்த உபகாரி, தாவுத்கானுக்குப் புத்திமதிகள் கூறி, வியாபாரத்தைக் கவனியாதிருப்பது அழகாகாது என்று சொல்லித் தமது வீடடைந்தனர். அப்போதும், தாவுத்கான் தன் கருமத்தை விடாது, மனம்போன போக்காய் வீரர்களுக்குப்பொருளைச் செலவழித்து, வியாபாரத்தை நடத்தாது விட்டிருந்தான். சிலநாட்களுள் அவனுடைய பொருள் எல்லாம் அழிந்தன. அதனால் அவன் உண்ணும் உணவிற்கும் கதிகெட்டு, முன் தன்னை அடிமைகொண்ட வர்த்தகனிடத்தில், மீட்டும் சென்றனன்.

அத்தியாயம் - **4.**

தேஜஸ்சிங்கின் வீரச்செயல்கள்.

தேஜஸ்சிங்கிற்குப் பதினறு வயதாயது. அவன் ஒருநாள் வேட்டையாடும் பொருட்டுத் தன்னுடைய தோழன் மகமத்கானுடன் கானகம் சென்ருன். அவனுடன், சில போர்வீரர்களும் வேடர்களும் துணையாகச் சென்றனர். தேஜஸ்சிங் கானகத்தில் உள்ள மிருகங்களை எல்லாம்வேட்டையாடித் திரும்பும்போது, அறுபதடி வேங்கை யொன்று, அவனெதிராகப் பாய்ந்து, ஒரு போர்வீரனைக் கொல்ல எண்ணியது. அதனைக் கண்ட தேஜஸ்சிங், தன்னுடன் வந்த வீரனுக்கு உண்டான ஆபத்தை அகற்றவேண்டி, தன்னுயிரையும் பொருட்படுத்தாது, விரைவில் அவ்வேங்கை யிருக்கும் இடத்தில் பாய்ந்தான். அறுபதடி வரையிலும் பாயும் அந்த வேங்கையைத் தன்னுடைய பாய்ச்சலால், அவன் நெருங்கவில்லை ஆயினும், தான் பாய்ந்திறங்கிய இடத்தினின்றும் பத்தடிதூரம் ஓட்டமாக ஓடி, அதனைத் தைரியத்துடன் குத்திக்கொன்றனன். அதனைக் கண்ட புலிக்குத் தப்பிய வீரனும் பிறரும், தேஜஸ்சிங்கின் வீரத்தையும், அஞ்சாநெஞ்சையும் மனமாரப் புகழ்ந்தனர். பின்னர், தேஜஸ்சிங், தன்னுடைய பரிவாரங்களுடன், அரண்மனை வந்து சேர்ந்தான்.

தேஜஸ்சிங், அரண்மனை வந்ததும், தான் புலி இருந்த இடத்தில் சரியாய்ப் பாயத் தவறியதற்காக, மிகவும் வருத்தம் அடைந்தான். அவனைக் காட்டில் புகழ்ந்துகொண்டு வந்த வீரர்களின் புகழ்ச்சி, அவ

னுடைய ஏக்கத்தால், அவனுக்கிகழ்ச்சியாகவே தோன்றியது. அதனால், அவன் அவ்வேங்கையைப்போல், அறுபதடி உயரமும் நீளமும் பாயப் பழகவேண்டும் என்று எண்ணங்கொண்டு, அவனுடைய* தாலீம்கானவில் உள்ள சுவரொன்றில், அறுபதடி உயரத்தில் ஒரு குறிவைத்து, அக்குறியைத் தொடுவதென்று, மகமத்கானுடன் பழகினன். அவன் சிலநாட்களுக்குள், அக்குறியைத் தொட்டு, அங்ஙனம்தான் தொட்டதற்கு அடையாளமாகத் தன் கையில் சந்தனக் குழம்பைப்பூசி, அக்கையால் அக்குறிமேல் அறைந்தனன். அந்த அறை பதிந்த இடத்தில், அவனுடைய ஐந்துவிரல்களின் அடையாளமும் அப்படியே படிந்து, நாளைக்கும் நாம் காணும் தோற்றத்தில் இருந்து வருகிறது. அதனை ஆங்குள்ளார் 'தேஜசிங்கின் பஞ்சா இது' என்று இன்றும் சொல்லிவருகின்றனர். மகமத்கான், தன்னாலான வரையிலும் அவ்வளவு உயரத்தில் பாய எவ்வளவோ முயற்சி செய்தனன். அவனால், ஐம்பதடி உயரத்திற்குமேல் பாய இயலாமற்போயது.

ஒருநாள், சிரோப்சிங் கொலு அமர்ந்திருக்கையில், அயல்நாட்டுவீரன் ஒருவன், 'என்னை மல்யுத்தத்தில் தோற்கடிப்பவன் உலகத்திலேயே இல்லை' என்று கூறி, அவனிடம் சன்மானம் பெற வந்தனன். சிரோப்சிங் அரண்மனையில், வன்மையமைந்த போர்வீரர் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும், வந்தவீரனைக் கண்டு மிகவும் பயங்கொண்டனர். அதைக் கண்ட சிரோப்சிங், தன்னுடைய நகரில் அயலானை வெல்லும் வீரன்ஒருவன் இல்லாமற் போயினனே என்று ஏங்கி,

* தாலிம்கானா-தேகாப்யாசம் செய்யும் இடம் (கொட்டடி).

வந்த வீரனுக்குப் பரிசளித்து அனுப்பத் தீர்மானம் செய்தனன். அதனை அருகில் இருந்த தேஜஸ்சிங் அறிந்து,"அப்பா! யான் இவனுடன் மற்போர் செய்கிறேன்; என்னை வேடிக்கையாக விட்டுப் பாரும்" என்று கூறினன். அரசன், தன் மகனை மல்யுத்தத்திற்கு விட மனம் துணிந்திலன் எனினும், தேஜஸ்சிங் பன்முறையும் வற்புறுத்தியதால், ஒருவாறு அதற்கு இயைந்தனன். அயல்நாட்டு வீரன், அரசன் மகனுடன் மல் யுத்தம் செய்ய, சந்தோஷம் கொண்டான். எனினும் அவனுக்கு தேஜஸ்சிங்கைத்தோற் கடித்தால், அரசனுக்குக் கோபம் உண்டாகுமே என்ற பயமும் உண்டாயது. தேஜஸ்சிங், வீரனது மயக்கத்தை உணர்ந்து, அவனை நோக்கி, "நீ என்னைத் தோற்கடித்தால், என் தந்தை உனக்கு வேண்டிய பரிசுகளைக் கொடுப்பாரே அல்லது, உன்மீது கோபம்கொள்ளார். முதலில், நீ என்னைத் தோற்கடிக்க முடியுமோ என்பதை எண்ணாது, இத்தகையவிஷயத்தில் உன் மனதை வருத்துதல் நல்லதல்ல. வந்து, உன் வீரத்தை என்னிடம் காட்டுக" என்றான். வீரன், "அப்பா! நீயோ இளைஞன்; யானோ பல முற்ற பல் வீரர்களையும் வெற்றி கொண்டவன். நீ என்னிடம் வந்து எதிர்க்கத் துணிந்தது, சிங்கத்தை ஒரு எலி எதிர்ப்பது போலாகும். வேண்டாம், வீணில் ஏன் துயரத்திற் குள்ளாகிறாய்? நீ என் கைக்கு எவ்வளவு?" என்று கூற, தேஜஸ்சிங்குக்குக் கோபம் பிறந்து விட்டது. அதனால், அவன் அவ்வீரனை, "எட! நீ ஆண் பிள்ளையானால், இத்தகைய வார்த்தையாடாது, என் எதிராக வந்து நில். இல்லையாயின், உன் விருதுகளை எல்லாம் இவ்விடம் போட்டு, உயிருடன் உன்னுடைய ஊரைப்போய்ச் சேர்" என்று கூறினன். அதைக்

கேட்டதும், வீரனுக்கும் கோபம் மூண்டது. அதனால் அவன் யுத்தம் செய்ய, தேஜஸ்சிங் எதிராகவந்தனன். இருவருக்கும் போர் மூண்டது. பார்த்தவர்கள் எல்லோரும், அரசன் இவ்வளவு பெரிய வீரனிடம் தன் மகனை யுத்தத்திற்கு அனுப்பி இருத்தல் ஆகாதெனக் கூறினர். முதலில், தேஜஸ்சிங்கை வீரன் கீழே வீழ்த்தினன். தேஜஸ்சிங், உடனே கோபத்துடன் எழுந்து, வீரன் முன்னாக நின்று, அவனுடைய வலது கழுத்தில் தன்னுடைய இடதுகையை வைத்து, வலது கையால், வீரனுடைய முழங்கையைப்பற்றி மேலெழுப்பி, அவனுக்குப் பின்னால் வந்தனன். அதனால், வீரன் தேஜஸ்சிங் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டான். தேஜஸ்சிங், வீரனின் பின் வந்த சில வினாடிக்குள், அவனை மரம் போல் கீழே வீழ்த்தி, அவனுடைய முதுகை மணவிற் படும்படியாகச் செய்தனன். உடனே, அங்குள்ளவர் எல்லோரும், தேஜஸ்சிங்கை, சந்தோஷத்தால் அப்படியேதூக்கிக்கொண்டனர். தன்னைக் கீழே வீழ்த்தி,முதுகை மண்படச்செய்து தனக்கு அபஜயமுண்டாக்கிய தேஜஸ்சிங்கைப் போன்ற வீரன் ஒருவனை இதுவரையில் தான்கண்டதில்லை என்று அவ்வீரன் புகழ்ந்தனன். தேஜஸ்சிங், தன்னுடைய தந்தையிடம், அவ்வீரனின் வேலைத்திறமையைக் கூறி, அவனுக்கு விசேஷ சன்மானம் செய்யும்படி வேண்டினன். சிரோப்சிங், தன் மகனுடைய இஷ்டத்திற் கிணங்க, அவ்வீரனுக்குப் பலவாய பரிசுகளைத் தந்தான். பிறகு தேஜஸ்சிங், ஒரு வீரனை அவமானஞ் செய்தோமே என்று மனம் நொந்து, அவ்வீரனிடம் வந்து, அவனுக்கு இனிய மொழிகள் பல கூறி, அவனை அனுப்பினன்.

அச்சம்பவம் நடந்த சில நாட்களுக்குள், விஜயதசமி வந்தது. அந்தத்தசமியில், அரசன் வீரர்களது திறமைகளைக்கண்டு அவர்களுக்குப் பரிசு கொடுப்பது வழக்கம். அதனால், பல ஊர்களிலும் இருந்து பலப்பல வித்தைகளிலும் தேர்ந்த வீரர்கள் பலர், தங்களுடைய வித்தையின் திறமையைக்காட்ட, அன்றைய தினம் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுள், பிரான்சு தேசத்து வீரன் ஒருவன், ஒரு சிங்கத்துடன் அரசன் கொலு எதிராக வந்தனன். அவனை அங்கிருந்த சபையோர் அதிசயத்துடன் நோக்கினர். அவன் கொண்டுவந்த சிங்கம், ஒரு பலமுள்ள இருப்புக் கம்பிகள் இடப்பெற்ற கூட்டில் இருந்தது. அதன் கழுத்தில், ஒரு சிகப்பு ஆடை சுற்றப்பெற்றிருந்தது. அது, பார்வைக்கு மிகவும் பயங்கரமாய், பேரிடியின் ஓசையையும் தோற்கடிக்கும் விதமாய்க் கர்ச்சனைசெய் திருந்தது.

அந்தப் பிரான்சு தேசத்தான், அரசன் எதிராக வந்து, "என்னையன்றி இச்சிங்கத்தினிடம் செல்வோர் உலகில் ஒருவரும் இல்லை; அப்படி யாராவது அதனிடம் போகிறேன் என்று துணிந்து, அதன் கழுத்தில் கட்டியிருக்கும் சிகப்பாடையைக் கழற்றி வரும் பக்ஷத்தில், யான் அவர்களுக்கு அடிமையாய் விடுகிறேன்" என்று சபதம் கூறினன். அப்போது, சிரோப்சிங் பல ஊர்களிலும் இருந்துவந்த வீரரையும், தன் அரண்மனை வீரர்களையும் பார்த்து, "உங்களில் யாருக்காவது, இச்சிங்கத்திடம் போகும் வன்மை உண்டோ?" எனக் கேட்டனன். ஆங்கு இருந்த வீரர்கள் எல்லோரும், அம்மிருகத்தின் அடங்

காக்குணத்தைக்கண்டு, ஒன்றும் அரசனுக்குக் கூறாமல் இருந்தனர். அதைக்கண்ட அரசன், தானே அச்சிங்கத்திடம் செல்வதெனத் தீர்மானித்து, அதனைக் காணப்போயினன். அரசனோ வயது தளர்ந்தவன். என்றாலும், அன்னிய நாட்டான் வீரங்கூறி நிற்க, அவனுக்கு இடம் கொடுத்தலாகாது என்பது அவன் எண்ணம். அதனால் அவன் கூட்டின் அருகே சென்றதும், அவனைத் தன் இரண்டு கால்களையுந் தூக்கிக்கொல்ல, அச்சிங்கம் கர்ச்சனையுடன் தாவியது. கூடு, அங்குத் தடையாக இராதிருந்தால், அவனை அஃது அக்கணமே கொன்று சபையையும் ஹதம் செய்திருக்கும். அரசன் அதையுணர்ந்து, தன்னுடைய எண்ணத்தை வெளிக்குக் காட்டாது, மீண்டும் தன் ஆசனத்தில் வருத்தத்துடன் வந்தமர்ந்தான். தேஜஸ்சிங் இவற்றை எல்லாம் பொறுமையுடன் பார்த்திருந்து, கடைசியாக அச்சிங்கத்தினிடம் போவதாகத் துணிந்தெழுந்தான். சிரோப்சிங் அவனை எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தான். தேஜஸ்சிங், அவன் வார்த்தையைக்கேளாது, ஈட்டி ஒன்றை மாத்திரம்துணையாகக்கொண்டு, அந்தக்கூட்டினருகேசென்றான். சிங்கம் முன்போல், பூமி அதிரும் விதமாய்க் கர்ச்சித்தது. அதனைக் கேட்டு, அங்கிருந்த எல்லோரும், திக்பிரமை கொண்டனர். தேஜஸ்சிங் மாத்திரம் சிறிதும் அச்சம் இன்றிக் கூட்டிற் புகுந்தான். கண்டவரெல்லோரும், "தேஜஸ்சிங் இறந்தான். எதினி அவன் பிழைப்பது!" என்று வருந்தினர். சிங்கம் தேஜஸ்சிங்கின்மேல் ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்தது. அவனோ, அப்பாய்ச்சலுக்குப் பிழைத்து, ஒரு அடி விலகி, அதன் கழுத்தில் கட்டப்பட்ட சிகப்பாடையை அதன் பக்கமாக இருந்து அவிழ்த்தான்.

சிங்கம் அவன் பக்கமாகவே திரும்பியது. அவன், அதன் முன்னுகாதபடி, பக்கமாகவே திரும்பித்திரும்பி நின்று, அவ்வாடையை எடுத்துக் கொண்டான். பின்னர், அம்மிருகத்தினின்றும் தப்பி வெளிவருவதெப்படி என்னும் எண்ணம் அவனுக்கு உண்டாயது. அதனுல் அவன் அதன்பக்கமாகவே திரும்பி நின்று ஈட்டியால் அதனைக் குத்தினன். அப்போது சிங்கம் அதிக கோபத்துடன் கர்ச்சித்து, அந்த ஈட்டியைக் கடித்தது தேஜஸ்சிங், அதுவே சமயமென அறிந்து விசையுடன் அந்த ஈட்டியை ஈர்த்துக்கொண்டே வெளிவந்தனன். உடனே சேவகர் கூட்டின் கதவை அதன்மேல் இருந்து மூடினர். தேஜஸ்சிங் தன்ஈட்டியுடன் வெளிவந்து, அந்த ஆடையைத் தன் தந்தையிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்து வணங்கி நின்முன். சிரோப்சிங், தன்மகனைப்பெருமகிழ்ச்சியுடன் அணைத்து சந்தோஷத்தில் ஆழ்ந்தனன். பிரான்சு வீரன், தேஜஸ்சிங்கின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து, தன்னிடத்தில் இருந்த கைத்துப்பாக்கியை அவனுக்குப் பரிசாக அளித்துத் தன்னை அடிமையெனக் கொள்ளவேண்டினன். தேஜஸ்சிங் கைத் துப்பாக்கியை அன்புடன் ஏற்று, அயலானை அடிமை கொள்ளாது விட்டனன். பிறகு சிரோப்சிங், வந்த வீரர்களுக்கெல்லாம் அவரவர் திறமைக்கு ஏற்றபடிப் பரிசுகொடுத்து அனுப்பினன்.

அத்தியாயம் - 5.

ஷா-ஆலமும் குதிரையும்.

ஷா-ஆலம், ஒருநாள் தன் மந்திரி பிரதானிகள் புடைசூழக் கொலு வீற்றிருந்தனன். அப்போது ஒரு † சோப்தார் வந்து, '‡ ஷாஇன்ஷா! யாரோ ஒருவன் தங்களுடைய சந்நிதானத்துக்கு ஒரு குதிரையைக் கொண்டு வந்துள்ளான்; தங்களுடைய உத்தரவை எதிர் பார்க்கிறான்' என்று கூறினன். ஷா - ஆலம் குதிரை என்றால் உயிர்விடுபவன். அவனுக்குக் குதிரையில் இருந்த பிரியம்போல், உலகில் வேறெந்தப்பொருளினும் இல்லை. அதனால் அவன் அந்தக் குதிரையைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவலால், தன் சிப்பந்திகளுடன் வெளியே சென்றனன்.

குதிரை தன்னைப்பற்றியுள்ள நூறுஆட்களையும் மீறிக்கொண்டு ஓடப்பார்த்தது. அதனுடைய மூர்க்கத்தை அடக்க அந்த நூறுபெயர்களாலும் முடியவில்லை. அதனை நவாபு வெளியே வந்துகண்டு, 'இத்தகைய அடங்காத குதிரையை யான் என்றுமே கண்டதில்லை' என்று புகழ்ந்தான். குதிரைக்குரியவன் நவாபு முன்பாக வணங்கி எதிர் நின்று, "இக்குதிரையைத் தங்களுக்குக் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்தேன். இதனைத் தாங்கள் அங்கீகரிக்கவேண்டும்" என்று அவனை வேண்டினன். நவாப், அதனை அங்கீகரித்ததாகக் கூறித் தன்னுடைய ஆட்கள் பலருக்கும் அக்குதிரையைத்

---

† சோப்தார் - வெள்ளித் தடிபிடிக்கும் சேவகன்.

‡ ஷாஇன்ஷா - ராஜாதிராஜன்.

தன்னுடைய குதிரைலாயத்தில் கட்டும்படி உத்தர விட்டு, அந்தக்குதிரையைக் கொண்டுவந்தவனுக்குப் பலவிதமான சன்மானங்களைச் செய்தான்.

அன்று முதல் "நவாபிற்கு அந்தக் குதிரையை அடக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாயது. அத னால் அவன், தன்னுடைய குதிரைவீரர் எல்லோரையும் கொண்டு, அதனை அடக்கப்பார்த்தனன். அஃது ஒருவ ரிடத்தும் அடங்கவில்லை. அதனை அடக்கவேண்டும் என்று வந்தவர்களுள், சிலர் இறந்தும், சிலர் அடிபட் டும் போயினர். நவாபிற்கு, அதனால் ஏக்கமே பெரி தாயது. எவருக்கும் அடங்காத அந்தக் குதிரையை அடக்கி, அதன்மேல் சவாரி செய்யவேண்டும் என்பது அவன் எண்ணம். குதிரையோ, அவன் கருத்திற்கு முற்றும் மாறாய் இருந்தது. நவாப், தன்னுடைய எண்ணத்தை எப்படியாவது முடித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தால், பல அரசர்களையும் வரவழைத்து, "யார் இந்தக் குதிரையை அடக்கிவிடு கிறாரோ அவருக்கு, சில ஊர்களைப் பரிசாகக்கொடுக் கிறேன்", எனக் கூறினன். அதைக்கேட்ட அரசர்க ளுள் பலர் அந்தக் குதிரையை அடக்கமுடியாமல், அதனால் உதைபட்டும் கொல்லப்பட்டும் போயினர்.

நவாப், ஒருநாள் தன் கொலுவிலிருந்து, அக்குதி ரையை அடக்குவோர் உலகில் உண்டோ என்று சபை யோரைக் கேட்டான். சபையில் இருந்தவருள், இராஜலிங்கபாபு என்னும் முதல் மந்திரி எழுந்து, 'ஷா இன்ஷா! தம்முடைய எண்ணத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால், செஞ்சிக் கோட்டையை ஆண்டுவரும் சிரோப்சிங் என்பவனை வரவழையுங்கள். அவன்

குதிரை ஏற்றத்தில் மிகவும் வல்லவன்; எப்படிப் பட்ட குதிரையையும் அடக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன் என்று நவாபிடம் கூறினன். நவாப், உடனே தன்னுடைய கணக்கப்பிள்ளையை அழைத்து, சிரோப்சிங்குக்குக் கடிதம் எழுதுமாறு கட்டளையிட்டான். கணக்கப்பிள்ளை கடிதம் எழுதி நவாபிடங்கொடுக்க, அதனை அவன் படித்துப்பார்த்துத் தன் கையெழுத்திட்டு ஓர் ஆள் வசம் அனுப்பினன்.

கடிதம் கொண்டுபோன ஆள், செஞ்சிக்குவந்து சிரோப்சிங்கைக் கண்டு, நவாபினுடைய கடிதத்தை அவனிடம் கொடுத்தான். சிரோப்சிங் அதைப் பிரித்துப்பார்த்து, "என்னை நவாப் வரும்படியாக எழுதியிருக்கிறார். நான் இன்றே புறப்படப்போகிறேன்" என்று தன் சபையோருக்குக் கூறி, தன்னுடைய மனைவி ராம்பாயிடம் சென்றான். ராம்பாய், தனது நாயகன் கொலுவைவிட்டு வந்ததைக்கண்டு அதிசயித்து, அவனை, 'தாம்வந்தகாரணம் என்ன?'என்றுகேட்டாள். சிரோப்சிங், தான் டில்லிக்குப்போகப் பிரயாணமாவதைப்பற்றி, அவளிடம் கூறினன். அவள் அதுகேட்டு வருத்தம் அடைந்து, 'தாம் என்னை விட்டுப்போக மனந்துணிந்தீர் அல்லவா?' என்று அவனைக் கேட்டனள். அரசன், அவளைத்தேற்றி 'நவாபினுடைய கட்டளையின்படி நடப்பது நம்முடைய கடமையன்றோ? அன்றியும், அவர் என்னை ஒருபொருளாக மதித்து, வரும்படியாக மிகவும் வேண்டியுள்ளார். ஆதலால், நான் அவசியம் அங்குப் போகவே வேண்டும். நீ சில நாள் பொறுத்திரு; நான் வந்து விடுகிறேன்' என்று கூறி டில்லிக்குப் பிரயாணமாயினன்.

ஷா-இன்ஷா, சிரோப்சிங் வருவதை அறிந்து, அவனை அன்புடன் வரவேற்க, தன்னுடைய ஊரில் அலங்கார முதலியன செய்திருந்தான். சிரோப்சிங் கும், டில்லிக்கு வந்தனன். அவனை, நவாப் அதிக அன்புடன் உபசரித்துத் தன்னுடைய கொலு மண்டபத்திற்கு அழைத்துவந்து தனது ஆசனத்தின் பக்கமாய் அவனுக்கென இடப்பெற்ற ஓராசனத்தில் உட்காரும்படிக் கூறினன். சிரோப்சிங், நவாபிடத்தில் வணக்கம்காட்டி, அவன் குறித்த ஆசனத்தில் அமர்ந்து, 'ஷா-இன்ஷா! நீங்கள் என் விஷயமாகச் செய்த இச்சிறப்பை, யான் என்றும் என் மனத்துள் மறவாதுவைப்பேன். நீங்கள், என்னை இவ்விடம் அழைத்தகாரணம் என்ன? தயைசெய்து சொல்லுங்கள்!', என்றான். நவாப், அவனைத் தன் குதிரையிடம் அழைத்துவந்து, 'இதோ இக்குதிரை எவருக்கும் அடங்காமல் இருக்கிறது. இதனை அடக்க உனக்கே ஆற்றல் உண்டு என்பதை அறிந்து, உன்னை வரவழைத்தேன். இதனை, எத்தனையோ மன்னர்வந்து அடக்க முயற்சிசெய்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் மானபங்கம் அடைந்து சென்றாரே அல்லது, ஒருவராவது தம்முடைய காரியத்தில் வெற்றி கொள்ளவில்லை' என்று அவனிடம் கூறினன். சிரோப்சிங் அந்தக் குதிரையைப் பார்த்து, 'ஷா—இன்ஷா! இதனை அடக்குவது ஒருபெருங் காரியமா? இதோ அடக்கி விடுகிறேன்; பாரும்' என்று அந்தக் குதிரையிடம் போகும்போது, நவாப், 'சிரோப்சிங்! நீ அதனைச் சாக்கிரதையாகப் பிடிக்கவேண்டும். இல்லாவிடின், அது உன்னையே உதைத்துக் கொன்றுவிடும்' என்று அவனை அழைத்துக் கூறினன். சிரோப்சிங் அதைக்கேட்டு நகைத்து

'ஷா-இன்ஷா! இதுவோ என்னை உதைக்கும்! பாருங்கள், இதை அடக்கி உங்களுக்குக் கொடுத்து, நான் என்னுடைய ஊருக்குச் செல்கிறேன்' என்றுகூறி, அக்குதிரையைப் போய்ப் பற்றினன். குதிரை அவனையும் ஏமாற்றி, அவன் பிடித்தபிடியுடன், அவ்வூரையே ஊதமாக்கியது. சிரோப்சிங், அதன்மேல் ஏறவும் இல்லை. என்னசெய்வான் அவன்! தன்னால் ஆனவரையிலும் அந்தக் குதிரையை அடக்கி அடக்கிப் பார்த்தான். அது அடங்காமல் காற்றாய்ப் பறந்தது. சிரோப்சிங், அதனுடன் ஓட இளைத்து, தன் பிடியை விட்டு விட்டான். உடனே, வீரர்கள் பலர் அதனை மடக்கி, லாயத்தில் கொண்டுவந்து கட்டினர். சிரோப்சிங் வெட்கம் உற்று, அக்குதிரையை அடக்காமல், தன் ஊருக்குத் திரும்புவதில்லை என்று, அவ்விடத்திலேயே தங்கியிருந்தனன்.

அத்தியாயம் - 6.

தேஜஸ்சிங்கின் பிரயாணம்.

ராணிராம்பாய், தனது கணவர் வருவார் வருவாரெனப் பலநாட்களாக எதிர்பார்த்திருந்தாள். வாரங்கள் பலவும் சென்றன. சிரோப்சிங் வரவில்லை. அதனால், அவள் அதிக வருத்தம் அடைந்தாள். டில்லியிலிருந்து, அவள் நாயகனைப் பற்றி ஒரு தகவலும் வரவில்லை. அப்படியே மாதங்களும் பல சென்றன. அதனால், சிரோப்சிங்கிற்கு ஏதோ விபத்து ஏற்பட்டுவிட்டதென அவள் எண்ணிவிட்டாள். அவள் அந்த எண்ணத்தால் ஏக்கம்கொண்டு பாயும் படுக்கையுமாயினள். தேஜஸ்சிங், தன்தாயினிடம்வந்து, அவளுடைய துயரின் காரணத்தைக் கேட்டான். அவள் வெட்கத்தால் அவனுக்கு ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவள், உணவு கொள்ளுதலின்றிப் பலநாள் இருக்கவே, அவளுக்கு அடிக்கடி பிராணபத்தை உண்டுபண்ணும் மூர்ச்சை உண்டாயது. தன்னுடைய தாய் உணவின்றி இருக்கிறாள் என்பது தேஜஸ்சிங்கிற்குத் தெரியாது. அவனுக்கு, போரும் வீரமுமே பெரிய விளையாட்டாக இருந்து வந்தது. அதனால், அவன் அரண்மனைக் காரியங்களைக் கவனியாமல் இருந்தான்.

ஒருநாள், ராணியின் தோழி ஒருத்தி, காத்தில் பாலுடன் வந்து ராணியை எழுப்பினள். ராணி எழுந்திருக்கவில்லை. தோழியோ பன்முறை அவளைத் தட்டி எழுப்பினள். பேச்சொன்றும் இல்லை. அதனைத் தோழி பயத்துடன் கண்டு, ஓ என்று அழுதுகொண்டு, அரண்

மனையில் உள்ளவர்களுக்கு ராணி இறந்தனள் எனக் கூறினள். அரண்மனைக்கண் இருந்த பெண்கள் பலரும் அவ்விடம் வந்து கூடினர். உடனே வைத்தியனுக்கு ஆள்போயினன். தேஜஸ்சிங்கோ, அச்சமயம் ஊரில் இல்லை. அவன் வேட்டையாடுதற் பொருட்டுக் கானகம் சென்றிருந்தான். ஆகவே, அவனுக்கு அவ் விஷயத்தினை அறிவிக்கவும் ஓர் ஆள் சென்றனன்.

தேஜஸ்சிங்கைத் தேடிச் சென்ற ஆள் காடு முழுவதையும் சுற்றினன். தேஜஸ்சிங், கானகத்தில் ஒரு காடியைக் குத்திக் கிழித்து இளைப்படைந்து, ஒரு மரத்தடியில் நித்திரைகொண்டிருந்தான். அப்போது அவன், பசு ஒன்றை ஒரு புலி கொல்வதாகக் கனவு கண்டனன். கண்டு, திடீரென ஆ! என்று அலறி எழுந்தான். அந்த இரைச்சலைக் கேட்டு அவனைச் சூழ்ந்திருந்தவர் எல்லோரும் பயங்கொண்டனர். அவனுடைய தோழனாகிய மகமத்கான், அவனைத் தேற்றி, சங்கதி என்ன என்று கேட்டான். தேஜஸ்சிங் அதிக வருத்தத்துடன், ‘மகமதுகான், இனி நாம் இவ்விடத்தில் இருப்பது கூடாது. வா, போவோம்’ என்று நடுக்கத்துடன் கூறினன். அப்போது அவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்த ஆள், அவனிடத்தில்வந்து அரண்மனைக்கண் நடந்துள்ள விஷயத்தைக் கூறினன். தேஜஸ்சிங் அதைக் கேட்டதும், அலறி, ‘‘அம்மா!’’ என்ற சப்தத்துடன் அக்கானகத்தினின்றும் ஓட்டமாக ஓடி அரண்மனை வந்து சேர்ந்தான்.

அப்போது, அரண்மனை வைத்தியர் ராம்பாயை ஒருவாறு தேற்றி, அவளுக்குத் திரியின்புகை கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான். தேஜஸ்சிங், அவ்விடம் ‘அம்மா’

என்று அழுதுகொண்டே வந்தான். வைத்தியன் அவனைத் தேற்றி 'ராணியார் உயிருக்கு ஒன்றும் அபாயம் இல்லை. அவர் அனேக நாளாகப் போஜனம் கொள்ளாதிருந்ததால், களைப்பினுல் மூர்ச்சை யடைந்தனர். இன்னும் சில நிமிஷத்தில், அவர் சுகமடைவார்; பாருங்கள்' என்று கூறினன். தேஜஸ்சிங் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும், ஒருவாறு தேறி தன்னுடைய தாயின் பக்கமாக உட்கார்ந்திருந்தான். ராம்பாய் வைத்தியரின் சிகிச்சையால், பிரஞ்ஞை சிறிது உற்றனள். உடனே, வைத்தியர் அவளுக்குப் பாலை உணவாகக் கொடுத்து, ஆங்குள்ளோர்க்கு 'ராணியுடன் பேச வேண்டாம், அப்படியே அவர்கள் நித்திரை போகட்டும்' எனக் கட்டளையிட்டுச் சென்றான்.

ராணி, மறுநாள் காலையில் சுகமாய் விழித்தனள். தேஜஸ்சிங் ராணியிடம் வந்து, 'அம்மா நீங்கள் சிலநாளாக உணவுகொள்வதில்லை என்று கேள்விப் பட்டேன். அதற்குக் காரணம் என்ன? நீங்கள் உண்மையைச் சொன்னுல் ஆயிற்று; இல்லையேல், இதோ என் உயிரை இந்தவாளிற்கு இரையாக்கிக் கொள்வேன் என்றான்.

ராம்பாய்:—அதைக் கேட்டதும், "அப்பா தேஜஸ்சிங், நீ ஏன் என் துயரின் காரணத்தை அறிய வேண்டும் என்கிறாய்? நான் சொல்வதைக்கேள். வேண்டாம், நீ அதனை அறியவேண்டும் என்ற ஆசையினைவிட்டுவிடு" என்றனள்.

தேஜஸ்சிங்:—அம்மா! விட்டுவிடுவதாவது! நீங்கள் துயருடன் இருக்க, நான் பார்த்துக்கொண்டிருப்

பதா? அவை எல்லாம் இருக்கட்டும்; நீங்கள் தயைசெய்து சொல்லுங்கள்.

ராம்பாய்:—அப்பா! நீ என் துயரை அறிந்து அதனை நீக்க, என்னைவிட்டுப் பிரிவாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆதலால், அதை நான் உன்னிடம் சொல்லமாட்டேன்.

தேஜஸ்சிங்:—ஓ! தந்தையாரைப் பற்றிய வருத்தமோ! அம்மா, பாவிநான் என்ன மறந்தேன்! தந்தையாரை இத்துணைநாள், என் வேடிக்கைப் பராக்கால் மறந்தேன் அன்றோ? சீ, நானும் ஒரு வீரனா? இத்துணை நாளாகியும், அவரைப் பற்றி நான் ஒன்றும் அறியாமல், இருந்துவிட்டேனே? அம்மா, யான் இன்றே இக்கணமே புறப்பட்டு, என் தந்தையை உம்மிடம் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேன். யான் என் தந்தையை இவ்விடம் கொண்டுவரேன் ஆயின், யான் ஒரு வீரனே அல்ல. ஒரு வீணன் என என்னை எண்ணுங்கள்.

ராம்பாய்:—தேஜஸ்சிங், என்ன வார்த்தை சொல்லினை? நீயோ அறியாப்பாலன். நீ அவரைத் தேடிக் கொண்டு போகிறேன் என்கிறாயே! அவர் சமாசாரமே நமக்குத் தெரியவில்லை. அங்ஙனமாக நீ அவரை எங்கென்று தேடிச் செல்வாய்?

தேஜஸ்சிங்:—அம்மா! அதைப்பற்றி நீங்கள் எண்ண வேண்டாம். அவரைத் தேடிக்கொண்டு வருவது என்னுடைய வேலை. சீக்கிரம் எனக்கு விடை கொடும் அம்மணி.

ராம்பாய்:—கண்ணே! உன் தந்தையைப் பிரிந்தும், உன்னால் நான் ஒருவாறு தேறுதல் அடைந்திருக்

கிறேனே ! நீயுமா என்னைவிட்டுப் பிரிய மனம் துணிகிறாய்!.

தேஜஸ்சிங்:—நான் உம்மைவிட்டுப் பிரியவில்லை அம்மணி. சிலநாட்களுக்குள், என் தந்தையுடன் வந்து சேர, உம்மை விடைகேட்டேன். நீங்கள் ஒரு துயரமும் கொள்ள வேண்டாம்.

ராம்பாய்:—அப்பா வேண்டாம் ; நீ என்னைவிட்டுப் போகாதே.

தேஜஸ்சிங்:—அம்மா! சுத்தக்ஷத்ரிய குலத்தில் உதித்த யானோ என் தந்தையை இருக்கும் இடம் தெரியாமல் விட்டு, தங்களுக்கு அதனால் நீங்காத் துயரை விளைவிப்பேன் ? அம்மா! யான் சத்தியமாகப்போகத் தீர்மானித்துவிட்டேன்; தயை செய்து தடையொன்றும் சொல்லாது விடையளியுங்கள்.

ராம்பாய்:—தேஜஸ்சிங்! யான் என்ன சொல்லியும், நீ ஒரே பிடிவாதமாக இருக்கிறாய். யான் என்ன செய்வது! உன் இஷ்டம்போல் புறப்பட்டு ஜயம் பெற்றுவா. கடவுள்தான் உன்பங்கில் துணையாயிருக்கவேண்டும்.

தேஜஸ்சிங்:—அப்படிச் சொல்லுங்கள் அம்மணி! கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார் அன்றோ? நான் சென்று, விரைவில் வெற்றியுடன் திரும்பிவிடுவேன். அதுவரையில், நீங்கள் பொறுத்துக் கொண்டிருங்கள்

என்று கூறி, அன்றே தன் துணைவன் மகமத்கானுடன், டில்லிக்குப் பிரயாணமாயினன். செஞ்சிக்

கோட்டைக்கு மூன்றுமைல் தூரத்தில், ஸ்ரீரங்க வனம் என்னும் ஊர் ஒன்று உளது. அந்த ஊரில், ரங்கநாத சுவாமி, பள்ளிகொண்டுள்ள திருக்கோயில் ஒன்றும் உண்டு. தேஜஸ்சிங், அந்தக் கடவுளினிடத்தில், அதிக பக்தியுடையவன். அவன் எந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கினாலும், அக்கடவுளின் சந்நிதானத்திற்சென்று, அவரை வணங்கிய பிறகே, அதனைத் தொடங்குவன். அஃதேபோல், அன்றும் அவன் போகும் வழியில் உள்ள அக்கோயிலில் வந்து, ரங்கநாதரைத் தரிசித்து, அந்தக் கோயில் அர்ச்சகர் தந்த துளசி முதலிய பிரசாதங்களைப்பெற்றனன். அங்ஙனம் பெற்றது, அவன் செல்லும் காரியத்தில் வெற்றி கிடைக்கும் என்னும் குறியை அவனுக்கு உணர்த்துவதாய் இருந்தது. தேஜஸ்சிங், நற்குறி தோன்றிய மகிழ்வால், துணைவனுடன் குதிரையேறிப் புறப்பட்டனன்.

அக்காலத்தில், ஓர் ஊரைவிட்டு ஓர் ஊருக்குச் செல்வதாயின், இக்காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ள சௌகர்யங்களில் ஒன்றும் இல்லாது, மிகவும் கஷ்டம் அடைந்தே செல்லல் வேண்டும். வழியொன்றும் அக்காலத்தில் திருத்தப்பட்டிருக்கவில்லை. எங்குக் காணினும் காடும் முட்புதர்களுமே செறிந்திருந்தன. அதனால், பிரயாணம் செய்வோர், தமது பிரயாணத்தில் எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அநுபவித்திருந்தனர். நமது தேஜஸ்சிங்கும், மகமத்கானுடன் அத்தகைய கஷ்டங்களை யடைந்து காடு மலைகளை எல்லாம் சிரமத்துடன் தாண்டி, டில்லியை வந்து சேர்ந்தான்.

தேஜஸ்சிங், டில்லியை அடைந்ததும், தன்னுடைய தந்தையைப் பற்றி முதலில் விசாரணை செய்தான்.

அவர் அவ்விடத்திலேயே குதிரையை அடக்கிச் செல்ல வேண்டும் என்ற கொள்கையை உடையவராய் உள்ளார் என்பதைக் கேட்டு, ஆனந்தம் அடைந்து, அவ்வேலையைத் தானே செய்து முடிக்க மனம் துணிந் தான். அவனுக்குத் தன் தந்தையைப் பார்க்கவேண் டும் என்ற ஆவல் பெரிதும் இருந்தது. எனினும், தன் தந்தையிடம் சென்றால், தன் கருத்தை அவர் தடுத்துவிடுவர் என, அவன் எண்ணினான். அதனால், அவன் நேராக ஷா-ஆலத்தினிடம் சென்று, 'அக்குதி ரையை அடக்கித் தருகிறேன். என்னிடத்தில் அக் குதிரையை ஒப்புவியுங்கள்' என்று வணக்கத்துடன் கேட்டான். ஷா-ஆலத்திற்கு தேஜஸ்சிங்கைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. அவன், தேஜஸ்சிங்கின் திட வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்வுற்றவனாய், "அப்பா! அந்தக்குதிரை சாமான்யமானதல்ல. நீயோ சிறுவன். அது எத்தனையோ அரசர்களையெல்லாம் மானபங்கஞ் செய்து விட்டது. ஆதலால், நீ அந்தக் காரியத்தில் பிரவேசிக்க எண்ணாதே" என்று கூறினன்.

தேஜஸ்சிங்:—ஷா-இன்ஷா! மற்றைய அரசர்களைப்பார்த் தீர் அன்றோ? என்னுடைய திறமையையும் சற் றுப் பாரும்.

ஷா-இன்ஷா:—அக்குதிரை மிகவுங் கொடியது. அது உன் உயிரையே பலியாகக் கொள்ளும். வேண் டாம், நீயோ அறியாத பாலன்! நான் உன்னு டைய தைர்யத்திற்காக வேண்டிய பரிசுகளைத் தருகிறேன்; அதைப்பெற்றுச் செல்.

தேஜஸ்சிங்:—யான் தங்களிடம் குதிரையை அடக்கிப் பரிசுபெறவந்தேனே அல்லாது, பிச்சைகொள்ள

வந்தவன் அல்லன். தங்களுக்கு, யாவரேயாயி னும் குதிரையை அடக்கித்தரும் சக்தியுடையவ ரன்றோ வேண்டியது? யான் அதனை அடக்கி விடுகின்றேன். இல்லையேல், யான் உங்களுக்கு அடிமையாய் விடுகிறேன்.

ஷா-இன்ஷா:—அப்பா! நீ அறியாக் குணத்தால் இங் ஙனம் சொல்கிறாய். நான் என்னசெய்வது? உன் இஷ்டத்தின்படியே நாளை காலை இங்கு வந்து விடு

என்று கூற, தேஜஸ்சிங், நவாபுக்கு வந்தனங் கூறித் தோழனுடன், அரண்மனைவிட்டு வெளியே வந் தனன்.

———

அத்தியாயம் - 7.

குதிரை ஏற்றமும், விவாகமும்.

மறுநாள் காலை, தேஜஸ்சிங்கின் திறத்தைக்காண டில்லிமாநகரில், பெருந்திரளான ஜனக்கூட்டம் நெருங்கியது. மேலும், பல ஊர்களினின்றும் கூட்டம் கூட்டமாக ஜனங்கள் வந்துகொண்டிருந்தனர். அவர்களுள்பலர், "இந்தக் குதிரையையாவது, ஒருவன் அடக்குவதாவது" என்று பேசத் தலைப்பட்டனர். சிலர், "எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பிருக்குமோ? வந்தவன் எத்தகைய வீரனோ? அவன் நவாப் சொல்லியதையும் தடுத்து, ஒரே பிடிவாதமாக அக்குதிரையை அடக்குவதாகக் கூறினனே" என்று பேசிக்கொண்டனர். நவாப் தன்னுடைய ஊரிலேயே இத்தனை நாளாகக் குதிரை ஏற்றக்காட்சி வைத்திருந்தனன். அவன் முன் சிரோப்சிங் அதனை அடக்க வந்தபோது, அது ஊரை எல்லாம் ஹதம் செய்ததறிந்து, அங்ஙனம் ஆகாதபடி இம்முறை ஊருக்குப் புறம்பாக இருபது மைல் சுற்றளவுள்ள ஓர் இடைவெளியை அக்குதிரையை அடக்கும் இடமாக ஏற்படுத்தினன்; அவ்விடத்தில், இடையே பதினெட்டு மைல் சதுரத்திற்குக் கயிறுகட்டி, அக்கயிற்றின் உட்புறமாய் ஜனங்கள் நெருங்காதபடிக் காவல் அமைத்தான். வந்த ஜனங்களெல்லோரும், அக்கயிற்றை எல்லையாகக்கொண்டு, அவ்விடத்தைச் சூழ்ந்து நெருங்கி, போதுமான இடம் இல்லாததால், ஒருவரோடொருவர் நெருங்கி இடிபட்டு இருந்தனர். அவர்களுள் சிலர், முன் வரிசையில்

போகப் பிரயத்தனம்செய்து, ஜனங்களுக்கு வருத்தத்தையும் உண்டுபண்ணினர். அதனுல், அக்கூட்டத்தில் ஆங்காங்குக் குட்டிக்கலகங்களும் உண்டாயின. உண்டாகவே, இயற்கையில் கூட்டம் பெருகும்போது உண்டாகும் இரைச்சலுடன், கலக இரைச்சலும் சேர்ந்து பேரிரைச்சலாயது.

அச்சமயத்தில், அந்த அடங்காக் குதிரையை, ஏறக்குறைய இருநூறு வீரர்கள் தங்களால் ஆனவரையிலும் அடக்கிக்கொண்டு வந்து, அந்த இடைவெளியில் நிறுத்தினர். அஃது அப்போதும் அவர்களுக்கு அடங்காமல், துள்ளித் தன் முன்னங்கால்களை மேலாகத் தூக்கிக் குதித்துக்கொண்டேயிருந்தது. அப்போது, தேஜஸ்சிங் மஞ்சள் பட்டினுல் செய்த சல்லடம் தரித்து, மார்பை மறைக்க அம்மஞ்சள் பட்டினுலேயே செய்த ஒரு சட்டையையும் அணிந்து, அவ்விடம் வந்து நின்றுன். அவன் வந்தபோது அங்கிருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் அவனை அதிசயத்துடன் பார்த்தனர். ஆயிரக் கணக்காய் ஆங்கிருந்தாருடைய பார்வை எல்லாம் தேஜஸ்சிங்கின் உருவத்திலேயே பதிந்துவிட்டது. அதனுல், முன் இருந்த பேரிரைச்சல் பரிதியைக் கண்ட பனி என இல்லையாயிற்று. எல்லோரும் "இந்தச் சிறுவனே அக்குதிரையினை அடக்குபவன்? பாவம்! மிகவும் சிறியனுக உள்ளானே இவன்! எப்படியும் அந்தக்குதிரை இவனைக் கொன்றுவிடும்" என்று எண்ணித் தத்தம் மனது கலங்கினர்.

அந்தக் கூட்டத்தில், சிரோப்சிங் மகிபனும் வந்திருந்தான். அவனுக்குத் தன்னுடைய பிள்ளை

தான், அக்குதிரையை அடக்கவந்திருக்கிறான் என்பது தெரியாது. யாரோ ஒருவன், தான் கருதிய எண்ணத்தை முடிக்க, எதிராளியாக வந்தானே என்று அவன் கவலையடைந்திருந்தான். அவன், தேஜஸ்சிங் வந்ததும், அவனைப் பார்த்து, தன்னுடைய பிள்ளையே இப் பெரு முயற்சியில் தலையிட்டுக் கொண்டான் என அறிந்து, மிகவும் பயந்தவனாய், அவனிடம் ஓடிவந்து "அப்பா தேஜஸ்சிங், இப்படியும் உன்னாலாகக்கூடாத இப் பெருந்தொழிலில் பிரவேசிக்கலாமா? வேண்டாம், இந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு" என்றான். தேஜஸ்சிங், தன் தந்தையை வணங்கி, அவனுக்கு வேண்டிய தேறுதல்களைக் கூறித் தான் எப்படியும் தன் முயற்சியில் வெற்றி கொள்வதாகக்கூறினன். அப்போது நவாபும் அவ்விடம் வந்தான். அவனுக்கு அப்போதுதான், தேஜஸ்சிங் இன்னவன் என்று தெரியவந்தது.

தேஜஸ்சிங், தன்னுடைய தந்தையையும் நவாபையும் வணங்கி, அக்குதிரையிடம் சென்றான். வந்த ஜனங்களெல்லாரும் அவனையே ஆவலுடன் செத்த ஆட்டின் •விழிபோல் விழித்துப் பார்த்திருந்தனர். தேஜஸ்சிங், தான் ஏறும்வரையிலும் அந்தக்குதிரையை அப்படியே பிடித்திருக்குமாறு, அதனைப் பற்றியிருந்த வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அவனுக்கு முன் வந்தவர்கள் அங்ஙனம் கூறாமல், தாமே தமது வலியால் அந்தக் குதிரையின்மேல் ஏற முயற்சிசெய்தனர். அதனால் அவர்கள் எல்லோரும், அதன்மேல் ஏறவும் ஆற்றல் இல்லாது போயினர். குதிரை வீரர், அக்குதிரையை தேஜஸ்சிங் கூறியபடியேபிடித்திருந்தனர். தேஜஸ்சிங், அக்குதிரையின் மீதுஏறி, அதன்கடிவாளக் கயிற்றைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, வீரரை

விட்டு விடும்படியாகக் கூறினன். வீரர் எல்லோரும் அதனைவிட்டு, ஓட்டமாக ஓடி, தங்களுக்கு ஆபத்துண் டாகாதபடி ஜனங்களுடன் போய்ச் சேர்ந்துகொண்ட னர். குதிரை, அடங்காத ஆத்திரத்துடன் பாய்ந் தோடியது. தேஜஸ்சிங் தன்னால் ஆனவரையிலும், அக் கடிவாளக் கயிற்றைப் பற்றிப்பற்றி வலித்தனன். குதி ரை அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. அவன் கயிற்றை வலிக்க வலிக்க, அதனுடைய ஓட்டம் அதிகமாயது. தேஜஸ்சிங், கடைசியாக அதனுடைய வலிவை அடக் கக் கயிற்றை மிகவும் இழுத்து, அதன் கழுத்தின் மேல் முகங்கவிழப் படுத்துக்கொண்டனன். குதிரை, தன்மேல் உள்ளவனைக் கீழாக்க எவ்வளவோ முயற்சி செய்தது. அவற்றிற்கெல்லாம் தேஜஸ்சிங் சலியா மல், தான் பிடித்த பிடியை விடாமல் இருந்தனன். குதிரை ஓடோடியும் பார்த்தது. பகல் பன்னிரண்டு மணி ஆயது. வெயிலின் கொடுமையால், குதிரைக் குக் களைப்புண்டாய்விட்டது. அக்களைப்புடன், தேஜஸ் சிங் பிடித்திழுக்கும் கயிற்றின் வலி அதிகமாக, அது தன் வலிமை குறைந்து, ஓட்டத்தை நிறுத்திக்கொண் டது. அதை அறிந்த தேஜஸ்சிங், அதனைத் தன் இஷ் டம்போல் திருப்பி, நவாப் எதிராகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினன்.

நவாப் அவனை ஆவலுடன் தன் கைகளால் கீழ் இறக்கி அவனைத் தட்டிக் கொடுத்தான். சூழ்ந்திருந்த ஜனங்களெல்லோரும் சமுத்ர கோஷமும் தோற்கும் விதமாக ஜயகோஷம் செய்தனர். சிரோப்சிங், தன்மக னைப் பேராவலுடன் அணைத்து அவனைத் தழுவிக் கொண்டான். நவாப், தேஜஸ்சிங்கிற்கு அவ்விடத்தி லேயே வேண்டிய சிறப்புகளை எல்லாம் செய்து, அவனை

'ராஜா தேசிங்கு' என்று அழைத்தனன். அந்த நவாபி னிடத்தில், சேனாதிபதியாக இருந்த, பீம்சிங் என் னும் ராஜபுத்ர வீரன், நவாப் முன்னிலையில் தன்னு டைய பெண் ராணிபாய் என்பவளைத் தேஜஸ்சிங்கிற்கு மணம் செய்து கொடுப்பதாகக் கூறினன். நவாப் அதைக் கேட்டதும் அதிக ஆவல் உடையவனாய், தேஜஸ்சிங்கிற்கு விவாகத்தைத் தனதூரிலேயே செய் விக்க எண்ணங்கொண்டு, சிரோப்சிங்கை அதுபற்றிக் கேட்டனன். சிரோப்சிங், நவாபினுடைய அபிப்பிரா யத்திற்கு இணங்கினன்.

பிறகு, நவாப் எல்லோரையும் தனது அரண் மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான். வந்த ஜனங்கள் எல் லோரும், தேஜஸ்சிங்கின் வீரத்தைப் புகழ்ந்துகொண் டே, பல சிறு பிரிவாகப் பிரிந்து, தத்தம் வீட்டை நோக்கிச் சென்றனர். நவாப், தனது அரண்மனை சேர்ந்ததும், விவாகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை எல்லாம் தானே நேரிற் செய்தனன். ராம்பாய்க்கு, சிரோப்சிங் விவாகத்தைப் பற்றித் தானே கடிதம் எழுதினன். அதனால் செஞ்சிக்கோட்டையில் உள்ள வர் எல்லோரும், டில்லியில் வந்து சேர்ந்தனர். ராம் பாய் தன்னுடைய மகனது வீரப் பிரதாபத்தைக் கேட்டு ஆனந்தம் அடைந்தாள்.

விவாகத்திற்கெனக் குறிப்பிட்ட நாளும் வந்தது. அந்த நாளில், தேஜஸ்சிங் தன் குலாசாரப்படி, திரை மறைவில் இருக்கும் ராணிபாய் என்பவளுக்கு மண மாலை சூட்டினன். வந்த அரசர் எல்லோரும் அவ னுக்குப் பற்பல மரியாதை செய்தனர். நவாபும், தேஜஸ் சிங்கிற்கு அந்த அடங்காக் குதிரையையும் வைர மிழைத்த வாளையும் கொடுத்தனன். சிரோப்சிங், விவா கம் நடந்தேறியதும், தன் மருமகளையும் மற்றவரை யும் அழைத்துக்கொண்டு, நவாபின் விடைபெற்று, தனது செஞ்சிக் கோட்டைக்கு வந்து சேர்ந்தனன்.

அத்தியாயம் - 8.

தேவனும் பட்டணத்தில் குழப்பம்.

சிரோப்சிங், தன் ஊரை வந்து சேர்ந்ததும், தேஜஸ்சிங்கின் விவாகத்தை முன்னிட்டுத் தன் ஊரில் உற்சவம் கொண்டாடினன். பலப்பல ஊர்களிலும் இருந்து வந்த வேதியரும், ஏழைகளும், அரசனிடத்தில் வெகுவான தானங்களைப் பெற்றுச் சென்றனர். அவ்வூர்க்குடிகள் தங்கள் தங்கள் வீட்டில் மஹோற்சவங் கொண்டாடிக் குதூஹலம் அடைந்தனர். அந்த ஊர் ஆறுமாதம் வரையில் அதே உற்சவக் கோலமாய், எங்குக்காணினும் வாத்தியகோஷமும், ஆடல்பாடலும், வேடிக்கைகளும் விளங்க இருந்தது.

ராணிபாய், சிலநாட்கள் சென்றதும் நன்மை தீமை இஃதெனப் பகுத்தறியும் மங்கைப்பருவம் உற்றனள். அவளை, மூன்று வருடம் வரையில் தேஜஸ்சிங் பார்ப்பது கூடாதென சோதிடர் அவளுடைய ஜாதகத்தைப் பார்த்துக் கூறினர். அதனால், சிரோப்சிங் தனது மகனை ராணிபாயிடம் பேசலாகாதென்று கூற, அவனும் தன்னுடைய தந்தையின் வார்த்தைக்கிணங்கி, ராஜ்ய காரியங்களில் தனது சிந்தையைச் செலுத்தி வந்தான். சிரோப்சிங், தன்னுடைய மருமகளுக்கெனத் தனியாக ஓர் அரண்மனை ஏற்படுத்தி அதில் அவளை இருக்கச் செய்து, அவளுக்குத் துணையாகப் பல தோழிகளையும் விட்டனன். அவளுக்குத் தனியாய் இருப்பதால் ஒரு துயரும் உண்டாகாதபடி, பெண்களைக்கொண்டு வேடிக்கை விநோதங்களை, அவ்விடத்திலேயே செய்வித்து வந்தனன்,

அக்காலத்தில், ஆங்கிலேயர் செயின்டேவிட் கோட்டையைத் தங்களுடைய வியாபாரச் சரக்குச் சேர்த்து வைக்குமிடமாக வைத்துக்கொண்டு, அக் கோட்டை இருக்கும் இடமாய தேவனும் பட்டணத்தைத் தாங்களே மேற்பார்வை பார்த்து வந்தனர். அவர்கள், அந்தக் காலத்தில் ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனியார் என்னும் பெயரையுடையவராய், வர்த்தகத்தையே, தங்கள் முக்ய வேலையாகக் கருதி இருந்தனர். அவர்களுக்கு அப்போது ராஜ்ய உரிமை கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தே இல்லை; என்றாலும், அவர்கள் தங்கள் பாதுகாப்பின் பொருட்டுச் சில போர் வீரர்களை மாத்திரம் உடன் வைத்திருந்தனர். அவர்களுக்குச் சென்னையில்உள்ள செயின்ட்ஜார்ஜ்கோட்டை, தென்னிந்தியாவில் மிகவும் வலிவுள்ள கோட்டையாய் இருந்தது. அதிற்றான் அந்தக் கம்பெனியார் நியமித்த கவர்னர்கள் வாசஞ் செய்துவந்தனர். அந்தக் கவர்னர்களுக்கு அடங்கிய டிப்டி கவர்னர்கள், செயின் டேவிட் கோட்டையில் இருந்து, சென்னைக் கவர்னர்கள் கூறியபடி, தேவனும் பட்டணத்தையும் வியாபாரத்தையும் சீர்செய்து வந்தனர்.

தேவனும்பட்டணம், சிரோப்சிங்கின் ஆளுகைக்குட்பட்டது என்று முன்னரே யாம் கூறியுள்ளோம். ஆகவே, ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனியாரும், அவ்வூர்க் குடிகளும், அவனுக்குப் பகுதிப் பணம் கட்டிவந்தனர். அக்காலத்தில், செயின்டேவிட் கோட்டைக்கு டிப்டி கவர்னராக ராபர்ட்ஸ் என்னும் துரை வந்தனர். அவர் அவ்வூர்க் குடிகளிடத்தில் அதிக விஸ்வாசம் உடையவர். அவருடைய ஆளுகையில்—, அஃதாவது—கி-பி-1710 வருடத்தில், தேவனும் பட்டணத்துக் குடி

கள், செஞ்சிமன்னனுக்குப் பகுதிப்பணம்கட்டாமற்போயினர். அதனால், சிரோப்சிங் தன் சிப்பந்திகளைவிட்டு அக்குடிகளிடம் பணத்தை வசூல் செய்துகொண்டுவரக் கட்டளையிட்டான். சிப்பந்திகள், தேவனாம்பட்டணத்துக் குடிகளைப் பணத்தைக் கொடுக்க வற்புறுத்தினர். குடிகளிடத்தி லப்போது பணமில்லை. அதனாலவர்கள் எல்லோரும், ராபர்ட்ஸ் துரையிடத்திற் சென்று தங்கள் குறையை முறையிட்டனர். அவர், அவர்களது குறையை நீக்க எண்ணி, 'குடிகளிடம் இப்போது பணம் இல்லை. அவர்கள் இன்னும் சிலநாளில் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுவதாகச் சொல்லுகின்றனர். அங்ஙனம் அவர்கள், கொடாமற்போனால், யானே அப்பணத்திற்கு ஜாமீனாக இருக்கிறேன். அவர்களை நீங்கள் வருத்தவேண்டாம்' என்று வந்த சிப்பந்திகளுக்குக் கூறி அவர்களை அனுப்பிவிட்டார். சிப்பந்திகள் தங்கள் மன்னனிடத்தில் வந்து, ராபர்ட்ஸ்துரை பணத்திற்கு ஜாமீன் இருப்பதாகக் கூறினர் என்று கூறவே, மன்னனும் அதை ஒப்புக்கொண்டனன்.

நாட்கள் பல கழிந்தன. சிரோப்சிங்கிற்குப் பணம் வந்தபாடில்லை. அதனால் அவன் சில ஆட்களை ராபர்ட்ஸ் துரையிடம் அனுப்பினான். ராபர்ட்ஸ் துரை ஆட்கள் வந்த காரணத்தை அறிந்து, அவ்வூர்க் குடிகளைப் பணம் கேட்டபோது, அவர்கள் எல்லோரும் தக்க சமாதானம் கூறாது வேறு ஊர்களிற் போய்ச் சேர்ந்தனர். அதனால், அப்பணத்தை ராபர்ட்ஸ் துரையவர்கள் கட்டவேண்டியதாயிற்று. அவரிடத்திலோ அவ்வளவு பொருள் இல்லை. கம்பெனி பணத்தைக் கொடுப்பதென்றாலும், சென்னைக் கவர்னருடைய அனுமதிவேண்டும். இதுவிஷயமாகச் சென்னைக் கவர்ன

ரைக் கேட்டால், அவர் பணம் கொடுக்கச் சம்மதியார் என்பதும் அவர் அறிவார். ஆதலால், அவர் மன்ன ரின் ஆட்களுக்குத் தக்க சமாதானங் கூறுராயினர். வந்த ஆட்கள், அதுகண்டு சிரோப்சிங்கிற்குத் துரை யின் நிலைமையைக் கூறினர்.

சிரோப்சிங், அப்பணத்தைத் துரையவர்களிடம் வசூல்செய்ய, மகமத்கானை அனுப்பினன். மகமத் கான், ராபர்ட்ஸ்துரை யவர்களிடம் வந்து, 'பணத் தைத் தாங்கள் கொடுத்துவிட்டால் நல்லது. இல்லா விடின், அதற்காக எங்கள் மன்னர் கோபம் கொண்டு தங்களைப் பெரிதும் வருத்துவர்' என்றான். ராபர்ட்ஸ் துரை அதைக் கேட்டதும் கோபம் கொண்டு, "பணத் தை யான் கொடுக்க இயையேன். உங்களால் ஆன தைச் செய்துகொள்ளுங்கள்" என்று கூறினர். அத னால் மகமத்கான் சிலவீரருடன் செயின்ட்டேவிட் கோட்டைக்குட் புகுந்து, அங்குள்ள ஆங்கிலேயர் சிலரை வருத்தி, இரண்டு ஆங்கிலேய உத்யோகஸ்த ரைச் செஞ்சிக்குச் சிறை எனக் கொண்டுவந்தனன்.

சிரோப்சிங், மகமத்கான் கொண்டுவந்த இரண்டு ஆங்கிலேயரையும் சிறைச்சாலையில் அடைத்து, அப் பணத்தைக் கொடாதுபோனல், அவ்விருவரையும் கொல்வதாக, ராபர்ட்ஸ்துரைக்குக்கடிதம்விடுத்தனன். துரையவர்கள், அக்கடிதத்திற்கு ஒருபதிலும் எழுத வில்லை. அதனால், அவன் தன் கையிற் சிக்கிய அவ் விருவரையும் மிகவும் ஹிம்சைசெய்தான். அவ்விஷ யம், ராபர்ட்ஸ் துரை அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. உடனே அவர் தேவனும் பட்டணத்துத் குடிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, பெருங் குழப்பத்தை உண்டுபண்ண நினைத்தார்.

துரையின் எண்ணத்தை அறிந்த சிரோப்சிங், மகமத்கானைச் சேனாதிபதியாக்கி, அவன்வசம் நானூறு குதிரைப்படையையும், ஆயிரம் காலாட்படையையும் ஒப்புவித்து, செயின்ட் டேவிட் கோட்டையை முற்றுகையிடுமாறு அவனுக்கு உத்தரவளித்தான். மகமத்கான், அங்ஙனமே தேவனும் பட்டணத்தின்கண் வந்து, ஆங்குள்ள கோட்டையைப் பலமாக முற்றுகையிட்டனன்.

ராபர்ட்ஸ்துரை அவர்கள் தமக்கு நேர்ந்துள்ள பெரும் விபத்தைச் சென்னைக் கவர்னருக்குத் தெரிவித்தனர். அது விஷயமாக, சென்னைக் கவர்னர் தம்முடைய ஆலோசனைச் சபையாருடன் யோசித்து, அதன் பயனாய், அச்சபையில் ஒருவரான ராவோர்த் என்னும் துரையவர்களை, செயின்ட் டேவிட் கோட்டைக்கு அனுப்பினர். ராவொர்த்துரை, போர்வீரரும் உணவுப்பொருள்களும் நிறைந்த ஐந்து கப்பல்களுடன், டேவிட் கோட்டைக்குப் பிரயாணமாயினர். அவர் வருவதற்குள், செஞ்சி வீரர் அக்கோட்டையில் பெரிய அட்டகாசஞ் செய்தனர். ராபர்ட்ஸ்துரை அக்கோட்டை பகைவரின் வசமாகாவண்ணம், எவ்வளவோ தடுத்தார். ராவொர்த் துரையவர்களும் வீரருடன் வந்து சேர்ந்தார். அவர், கி-பி. 1711 வருடம் ஆகஸ்டு மாதம் பதினோராந் தேதி, ரோக் என்னும் சேனாதிபதியை, செஞ்சி வீரருடன் எதிர்க்கும் வண்ணம் அனுப்பினர். அந்த ரோக் துரைக்குத் துணையாய் கனன்டாய் என்னும் போர்வீரரும் உடன் சென்றனர். அவ்விருவரும், தங்களுடைய வீரருடன் சென்று, செஞ்சி வீரரின் முற்றுகையைத் தவிர்க்கப்பெரிதும் முயற்சி செய்தனர். அதனால், இரு

திறத்தாருக்கும் பெரும்போர் மூண்டது. ராஜபுத்ரர், வன்மையுடன் எதிர்த்து நின்றனர். அவர்கள் ஆங்கில வீரருடன் இளைக்காது போரிட்டதனால், ஆங்கில வீரருள் பெரும்பான்மையோர் இறந்தும் காயம் அடைந்தும் போயினர். செஞ்சி வீரர்களுள், பெரும்பான்மையோரும் சேதமாயினர். அதனால், அந்தப் போர் ஒரு விதமாக இருதிறத்தாருக்கும்வெற்றியின்றி ஒழிந்தது. அச்சண்டையில், ரோக் துரைக்குத் துணையாகச் சென்ற கனன்டாய் என்பவர் இறந்துபோயினர்.

சிரோப்சிங், அவ்வளவோடும்விடாமல், தன்பணம் வந்து சேராததை எண்ணி, ஆங்கிலேயர் மேல் அடிக்கடி வன்சினத்தைக் காட்டி வந்தனன். சென்னைக் கவர்னருக்கு, ராபர்ட்ஸ்துரை செய்தனவெல்லாம் தீமை எனத் தெரியவந்தது. அதனால், ராபர்ட்ஸ்துரை இருந்த இடத்தில், பாமர் என்னும் துரையை அவர் ஏற்படுத்தினர். அப்போது, அந்தப் பாமரிடம் மறுபடியும் மகமத்கான் வந்து, தங்கள் அரசனுக்குச்சேரவேண்டிய பணத்தைக் கேட்டனன். பாமர் துரை, "கம்பெனியார் கொடுக்கவேண்டிய தொகையானால், யான் அதனைக் கொடுக்கக் கடமைப்பட்டவனே. எனக்கு முன் இருந்தவர், அறியாமையினால் தம் ஜனங்கள் மேல் இரக்கம் பாராட்டி அவர்கள் கொடுக்கவேண்டிய பணத்திற்கு ஜாமீனாக நின்றார். ஆதலால், அப்பணத்தை அவரே கொடுக்கக்கடமைப் பட்டவர்," என்றுகூற, மகமத்கான் கோபங்கொண்டு, பலவாறாக பாமர் துரையை இழித்துரைத்தனன். அவர் அவன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு, பெரிதும் கோபமூண்டு, 'நீங்கள் மேலும் ஏதாவது வீண்கலகம் செய்வதாக இருந்தால், உங்கள் ராஜ்யத்தையே பொடியாக்கி விடுவேன்'. என மகமத்

கானைநோக்கிக் கூறினர். மகமத்கான் அதைக்கேட்டு, அடங்காக் கோபங்கொண்டு 'சிரோப்சிங் ஊரிலும் நீங்கள் கால் எடுத்து வைப்பீரா? அவ்வளவு ஆற்றல் உங்களுக்கு உண்டா? நீ ஆண்பிள்ளையாயின் அப்படியே செய்யவேண்டும்' என்று கூறிச் செஞ்சிக்குத் திரும்பினன்.

செஞ்சியில் வந்த மகமத்கான் பாமர்துரை கூறியதை சிரோப்சிங்கிற்குத் தெரிவித்தான். அதனை அருகில் இருந்து கேட்டிருந்த தேஜஸ்சிங், 'வர்த்தகத்தின் பொருட்டு வந்த அன்னியரை நாம் என் வருத்தவேண்டும்! அவர்கள் என்ன நமக்குப் பகைவரா? ராபர்ட்ஸ் துரை, குடிகளுக்காக ஜாமீன் இருந்தாரே அல்லது, கம்பெனிக்காக ஜாமீன் இல்லையே. கம்பெனிக்காக, ஜாமீன் இருந்தால் நாம் கம்பெனியாரைக் கேட்கலாம்' என்று தன் தந்தைக்குக் கூறினன். சிரோப்சிங், தன் மகன் கூறுவன யாவும் உண்மையெனத் தெரிந்து, ஆங்கிலேயர்மீது கொண்டிருந்த வன்சினத்தை நீக்கிக் கொண்டனன்.

மகமத்கான், செயின்டேவிட் கோட்டையை விட்டுச் சென்றதும், அவன் கூறிச் சென்ற வார்த்தையால் பாமர் துரை அதிக கோபங்கொண்டனர்; எப்படியாவது சிரோப்சிங் நாட்டைக் கொள்ளை அடித்து நாசமாக்குவதே சரி என்று துணிந்தனர். அதனுல் அவர் கம்பெனியாருடைய அனுமதியில்லாமல், தமதிஷ்டமாகச் சில வீரர்களைக்கொண்டு, சிரோப்சிங்கிற்குச் சொந்தமான ஐம்பத்திரண்டு பட்டணங்களை நாசமாக்கினர். அந்தப் பட்டணத்தில் இருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும், முறையிட்டுக்கொண்டு சிரோப்சிங் கிடம்

போய், நடந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தனர். பாமர் துரை அம்மட்டோடும் நிற்கவில்லை. செஞ்சி மன்னனது, ஏறக்குறைய அறுபதினாயிரம் வராகன் மதிப்புள்ள தானியங்களையும் நாசமாக்கினர். அவருடைய குழப்பத்தால், ஒரு பிள்ளையார்கோயில் பண்டாரமும் கொலையுண்டான். அவற்றையெல்லாம், சிரோப்சிங்கேட்டும் வாளா இருப்பனோ? அவனுக்கு அடங்காத கோபம் பொங்கிவழிந்தது. அதனால், அத்தகைய கோரங்களைச்செய்த பாமர்துரையைஉயிருடன் விடுவதில்லை என்று அவன் சபதம் கூறினன்.

தேஜஸ்சிங், அவ்விஷயங்களை எல்லாம் கேட்ட போது, அவனுக்கும் பெருங்கோபம் உண்டாயது. என்றாலும், அவன் தன் தந்தையைப்போல் எதையும் ஆய்ந்தோய்ந்து பாராமல் செய்பவன் அல்லன். அவன், "பாமர்துரை ஈஸ்ட் இந்தியாகம்பெனிக்கு அடங்கியவ ராதலால், இவ்விஷயத்தினை அவர்களுக்குத் தெரி வித்து, அவர்கள் மூலமாய் அவரை ஒழித்து, நஷ்டத் தையும் பெறலாம்" என்று தன் தந்தைக்கு யோசனை கூறினன். அவனுக்கு, அப்போது ஏற்பட்ட நஷ்டத் தைப் பாமர்துரை கொடுக்கச் சக்தியற்றவர் என்பது நன்றாய்த் தெரியும். நஷ்டமான பொருள் அவ்வளவும் வரவேண்டுமானால், கம்பெனியாரையே பிடிக்கவேண் டும் என்ற உளவறிந்து தன்மகன் கூறிய வார்த்தை யை சிரோப்சிங், கேட்டு, அவ்வண்ணமே, "எனக்கு நேர்ந்த நஷ்டத்திற்கு ஈடாக, பதினாறாயிரத்து ஆறு நூறு வராகன் கொடுத்தாலாயது; இல்லாவிடின், போருக்கெழுவேன்" என்று சென்னைக் கவர்னருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிவிடுத்தனன்.

சென்னைக் கவர்னர் அக்கடிதத்தைக்கண்டு பெரிதும், கவலையுற்றனர். சிரோப்சிங்கேட்பது நியாயம் என்றும், பாமர்துரை செய்தன எல்லாம் அநியாயம் என்றும் அவருக்கு விளங்கின. இருந்தும், அவர் சிரோப்சிங்கேட்ட அத்தொகை மிகவும் அதிகம் என்று ஆலோசித்து, அக்கடிதத்திற்கு ஒரு பதிலும் தெரிவிக்காமல் இருந்தனர். சிரோப்சிங், பதில் வராததைக் கண்டு, தேவனும்பட்டணத்தில் இருந்த ஆங்கிலேயரைப் பிடித்துவருத்த ஆரம்பித்தனன். அதனை அறிந்த சென்னைக்கவர்னர் தங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள குறையை நீக்க, ஸூல்பிர்கர்கானுக்குப் பலமுறையும் கடித மூலமாகத் தெரிவித்தனர். ஸூல்பிர்கர்கான், அக்கடிதங்களைக் கவனிக்கவே இல்லை. சிரோப்சிங்கோ, மேலும் மேலும் ஆங்கிலேயரை ஹிம்சைசெய்யத் தொடங்கினன். அதனால் சென்னைக்கவர்னர் செய்வதொன்றும் அறியாராய்த் திகைத்து, அவ்வளவு தீங்கிற்கும் காரணமாய் இருந்த பாமர்துரையைக் கம்பெனியாரது உத்தரவின்மேல் நீக்கிவிட்டனர். அப்படியும், சிரோப்சிங்கின் கோபம் தணியவில்லை.

அப்போது, புதுச்சேரியில் பிரான்சுக்கவர்னராக இருந்தவர் ஹிபர் என்னும் துரையாவர். அவர், அவ்விருதிறத்தாருக்கும் உண்டாயபகையை நீக்கி, ஒருவாறு சமாதானப்படுத்த முன்வந்தார். சிரோப்சிங், அந்தக்கவர்னரிடமும், தான்கேட்ட தொகையைக் கொடுத்தாலன்றி, சமாதானமாக முடியாது என்று கூறினன். அதனால், அவர் சிரோப்சிங்குக்கு ஆங்கிலேயரிடம் பன்னீராயிரம் வராகன் வாங்கிக்கொடுத்து, அவனை ஒருவாறு சமாதானம் செய்தனர்.

அத்தியாயம் - 9.

தேஜஸ்சிங்கின் ஆளுகை.

ஷ - ஆலம் என்பவன் தனது எழுபதாவது வயதில் விண்ணுலகமடைந்தான். அவனுடைய ஆளுகையை ஜஹாந்தர்ஷா என்பவன் பின்பற்றினன். அந்த ஜஹாந்தர் மிகவும் கொடியவனும், அஞ்சாநெஞ்சக் கொலைபாதகனும் இருந்தான். அவன், ஷா ஆலத்தின் சுற்றத்தார் எல்லோரையும் கொல்வதையே தன்பெருந் தொழிலாகக் கொண்டான். அங்ஙனமாயினும், அவன் ஸுல்பிர்கர்கானுடைய கைப்பம்பரமாக இருந்து, அவனுடையசொல்லின்படி எல்லாக் காரியங்களையும்நடத்தி வந்தனன். அவன் ஒரு வருடமாவது சரியாய் ராஜ்ய பாரத்தை நடத்தவில்லை. அதற்குள் அவனை பரக்சிபர் என்னும் நவாப், கொலைசெய்தனன். ஜஹாந்தருடன் அவனுக்குத் துணையாய் இருந்த ஸுல்பிர்கர்கானும் மாண்டொழிந்தான். அதனால், அந்த பரக்சியர் என்பவன் 1713 வருடத்தில், டில்லிக்கு நவாபாக வந்தனன்.

அக்காலத்தில், கர்னுடகத்தின் நவாபாக சததுல்லாகான என்னும் மகமதியனை பரக்சீயர் ஏற்படுத்தினன். அந்த சததுல்லாகான், பொருமையே உருவாய் அமைந்தவன்; எந்த நேரத்திலும், வீண் கலகம் செய்வதையே தன் பெருந்தொழிலாகக் கொண்டவன். அவன், கர்னுடக நவாபாக வந்தபோதே, செஞ்சி மன்னனிடம் பொருமைகொண்டான். எனினும், அவன் அம்மன்னனின் சேனுபலத்தையும் மற்றைய பலத்தையுங்கண்டு, அதனை வெளிக்குக் காட்டாமல், தந்திரமாக

மற்றைய பாளையக்காரர்களைத் தன் வசமாக்கிக்கொள்ள முயற்சி செய்து அவர்களுடன்போய் நேசம்பாராட்டினன். பாளையக்காரர் எல்லோரும், தங்களிடத்தில் நவாப் நேசபாவம் காட்டுவதை மெய்யென்று எண்ணி, அவனை முழுவதும் நம்பினர்.

அங்ஙனம் இருக்க, செஞ்சியில் சிரோப்சிங் விடாப் பிணியால் பீடிக்கப்பட்டுப் பாயும் படுக்கையுமானன். அவனுக்கு உண்டாய நோயை நீக்க வைத்ய வித்தையில் கைதேர்ந்த பல வைத்யர்களும், தங்கள் தங்களாலான சிகிச்சைகள் பலவற்றையும் செய்தனர்; தாம் அருமையாக முடித்த திவ்ய ஔஷதங்களையும் கொடுத்தனர். ஒன்றும் அவனது நோயை நீக்கவில்லை. அதனுல் அவன் மண்ணுலக ஆசையை ஒழித்துப் பேர் உறக்கம் கொண்டான். தேஜஸ்சிங், தன் தந்தை மாண்டதையும், அதுபற்றித் தன்னுடைய தாய் உடன்கட்டை யேறப் போவதையும் எண்ணிக் கதறிக் கதறி அழுதனன். 'ஆண்டாண்டுதோறும் அழுது புரண்டாலும், மாண்டார் வருவரோ'? அவன், அரண்மனைக்கண்ணுள்ளவர் தேற்ற ஒருவாறு தேறி, தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடனைச் சரிவரச் செய்து முடித்தனன். ராம்பாயும், கணவனுடன், தன் குலமரபின்படி உடன்கட்டை ஏறினள். தேஜஸ்சிங், பெற்ருேர் இருவரையும் ஒரேகாலத்தில் பிரிந்து தனித்திருக்க மனம் துணிவனே? அவனுக்கு, பெற்ருேர் போய்விட்டனரே என்னும் ஏக்கமே பெரிதாயிற்று. அதனுல் அவன் சிலநாள் வரையிலும் ஆகாரம் கொள்ளாதும் இருந்தான். அவனுடைய துக்கத்தை அறிந்த வயதில் முதிர்ந்த அறிஞர் பலர், அவனுக்குப் பல நியாயங்களை எடுத்துரைத்து, 'இப்படியே நீ இருந்தால்,

ராஜ்யகாரியம் எப்படி நடைபெறும்?' என்று அவனைக் கேட்டனர். தேஜஸ்சிங், அவர்களுடைய வார்த்தையில் உள்ள உண்மையறிந்து, நல்ல நாள் ஒன்றில், பெரியோர்களின் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அந்நாட்டின் அதிபனாக மகுடம் பூண்டனன்.

குடிகள் எல்லோரும், தங்களிடத்தில் அதிக விசுவாசம் பாராட்டிவரும் தேஜஸ்சிங் முடிபுனைந்த நாளை, திருநாளாகக் கொண்டாடி, ஊரை அலங்கரித்தனர். தேஜஸ்சிங், தன்னுடைய மகுடாபிஷேகத்தை முன்னிட்டு, ஒருவிதமான ஆடம்பரமும் செய்திலன். அவனுக்குப் பெற்றோர் ஏக்கமே அப்பொழுதும் பெரிதாய் இருந்தது. அவன் அங்ஙனம் செய்யாவிடினும், அவன் செய்வதற்குப் பதின்மடங்கு அதிகமாகவே குடிகள் தங்களுடைய சொந்த பணத்தில் அம்மஹோற்சவத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர்.

தேஜஸ்சிங், சிம்மாதனம் ஏறியபோது அவனுக்கு இருபத்திரண்டு வயதாயது. அவன், தன் இளமைப் பருவத்தில்இருந்தே வீரர்திலகனாவிளங்கிஇருந்ததால், அவனைக்கண்ட அரசர் பலரும், அவனிடத்தில் அச்சம் பாராட்டி வந்தனர். இப்போது, அவனே சிம்மாதனம் ஏறியதும், அவர்களுக்கு இருந்த அச்சம் மேலும்பெருகியது. தேஜஸ்சிங், வீரசிகாமணியாய் விளங்கிப் பிற மன்னருக்கு அச்சத்தை விளைவித்தாலும், அவன் தன் குடிகளிடத்தில் அதிக பக்ஷமாகவே நடந்து கொண்டனன். அவன் அவர்களுக்கு உண்டாகும் குறையைத் தானே நேரிற் சென்றறிந்து, அதனை நீக்கும் வழக்கம் உடையவனாய் இருந்தான். அவன், ராஜ்ய வியவகாரங்களில் பிறருடைய சொல்லை ஏற்றுக்கொள்வதே இல்லை.

அவனுக்கு மந்திரிகள் எனப் பலபேர் இருந்தாலும், அவர்கள் எல்லோரும் பெயரளவாகவே அவனுக்கு உபயோகமா யிருந்தனர்.

அவன் சிம்மாதனம் ஏறியதும், முதன் முதலாகத் தனது படைகளை விருத்தி செய்வதில் தன்முழுக் கருத்தை வைத்தனன். அதனால் அவனுக்குச் சேனுபலம் முன்னிலும் அதிகமாகப் பெருகியது. அவன், தன்னுடைய வருமானத்தில் பாதிப் பங்கை ராணுவத்திற்கென்றே செலவழித்தான். அவனுடைய ராணுவ வீரர் எல்லோரும், வஞ்சகம் என்பது சிறிதும் இலராய்த் தங்கள் மன்னன் பொருட்டுத் தங்கள்உயிரையும்சந்தோஷமாகக் கொடுக்கத் தயாராய் இருந்தனர். எவனையாவது புதிதாய் ராணுவத்தில் சேர்த்துக்கொள்வதானுல், தேஜஸ்சிங்கு முதலில் அவனுடைய குலப்பிறப்பையும், குடிப்பிறப்பையும் கேட்டு, அவனுடைய அங்கத்தில் உள்ள ஏதாவது முக்ய குறியொன்றைக்கண்டு, அவற்றைத் தன்னுடைய குறிப்புப்புத்தகத்தில்தானே குறித்து வந்தனன்.

அவன், குடிகளிடம் இருந்து வசூலாகும் வரிப்பணத்தின் காற்பாகத்தை, அவர்களுக்கான சௌகர்யங்கள் செய்வதிலேயே செலவிட்டனன்: ஆங்காங்குப் புதிதாய்க் குளங்களையும், சத்திரங்களையும் கட்டுவித்தான். பிரயாணிகள் போகும் வழியைச் சீர்திருத்தப் பல காடுகளை எல்லாம் அழித்து, அவற்றை வழியாக்கினன்: குடிகள் தங்களுடைய கருத்தை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் கடிதப் போக்குவரவிருக்க, குதிரைத் தபாலும் ஏற்படுத்தினன்.

அவன், ஜனங்களின் குறையை நேரிற் கேட்டு நீக்கவும், அவர்கள் குற்றத்திற் கேற்ற தண்டனை விதிக்கவும், ராஜகிரியில் உள்ள அரண்மனையில், காலை ஏழு மணிமுதல் பத்துமணி வரையிலும் கச்சேரி நடத்தி வந்தனன். மாலைப் போதில், உயர்தர உத்யோகஸ்தருடன் நாட்டின் குறைகளைப்பற்றிப் பேசி, அக்குறைகளை நீக்கும் வழிகளை அவர்களுடன் ஆலோசிப்பன்.

அவனுக்கு ரத்னகிரி என்பது பந்தோபஸ்தான இடமாக இருந்தது. அந்த ரத்னகிரியில் பீரங்கிகளும் பலவித ஆயுதங்களும் நிறைந்திருந்தன. அவ்விடத்திற்றான் ராணுவவிஷயமான பேச்செல்லாம், நடக்கும். தேஜஸ்சிங், தனது ராணுவங்களுக்கெல்லாம் தலைமை சேனாதிபதியாக, தனது தோழன் மகமத்கானை நியமித்து, அவன் பார்வையில் அதனை ஒப்புவித்தனன். மகமத்கான் ராணுவங்களுக்கு வேண்டிய திருத்தங்களை எல்லாம், அந்த ரத்னகிரியில் இருந்தே நடத்திவந்தனன்.

தேஜஸ்சிங், ராஜ்ய உரிமை பெற்ற சில மாதங்களுக்குப்பின் தன் தோழனுக்கு மணமாகாமை கண்டு, அவனுக்கு வேண்டிய பொருளைக் கொடுத்து, அவனை மணம் செய்துகொண்டு வருமாறு கூறினன். மகமத்கானுக்கு மணம் செய்துகொள்வதில் மனம் இல்லை. அவன் பிரம்மசாரியாக இருந்து தன் காலத்தைக் கழிக்க எண்ணியிருந்தான். எனினும், தேஜஸ்சிங்கே அவனை வற்புறுத்தியதால், அதற்குஅவன்உடன்பட்டு, மன்னவன் தந்த பொருளுடன், தனது தாய்தந்தையர் வாழும் வழுதாவூருக்குப் போயினன்.

அத்தியாயம் - 10.

சதநுல்லாகானின் கலகம்.

தேஜஸ்சிங் மேலும் மேலும் சேனைகளைவிருத்தி செய்வதுகண்டு, சதநுல்லாகான் மிகவும் பொருமை கொண்டனன். அவனுக்கு எங்கே தேஜஸ்சிங்தன்மீது திரும்பிவிடுகிருனே என்ற பயம் உண்டாயது. அதனுல், அவன் தனது ஆளுகைக்குளடங்கிய நூற்றெழு பத்தொரு பாளையப்பட்டாரையும் தன் சமுகத்தில் வரவழைத்தான். அவர்கள் எல்லோரும் நவாபின் வேண்டுகோளின்படி ஆறுகாட்டில் வந்துசேர்ந்தனர். நவாப் அவர்களுக்கு தேஜஸ்சிங்கின் சேனுவலிமையைச் சுட்டி 'நீங்கள் எல்லோரும், உங்களை ஒத்தஅரசனுக்கு அஞ்சிஇருக்கவேண்டிய காரணம் என்ன? நீங்கள் எல்லோரும், எனக்குத்துணையாக வருவதென்றுல் யான் செஞ்சிக்கோட்டையைத் துவம்சம் செய்துவிடுவேன்' என்று கூறினன். பாளையக்காரர் எல்லோரும், பின் தங்களுக்கு நேரும் பெரும்விபத்தை எண்ணுது, நவாபிற்கு இணங்கிவிட்டனர்.

அப்போது, நவாபுக்குத்தான் எப்படிதேஜஸ்சிங்குடன் காரணமின்றிப் போருக்கெழுவது என்னும் கவலையுண்டாயது. உடனே அவன் தன்னுடைய கணக்கப்பிள்ளையை அழைத்து 'செஞ்சிமன்னன் எத்தனை வருடமாகப்பகுதிப்பணம்கட்டாமல்இருக்கிறுன், பார்' என்றனன். கணக்கப்பிள்ளை தன் கணக்கைப்பார்த்து, 'அவர்கள் பன்னிரண்டுவருடமாகப் பணம் கட்டா திருக்கின்றனர். முன் இருந்தநவாபும், அம்மன்னரிடம் பணம் பெறுவதில்லை; மற்றைய பாளையக்காரரிடமே

பெற்று வந்தனர்' என்று நவாபுக்கு உரைத்தனன். நவாபுக்கு அதுவே காரணமாக ஏற்பட்டது. அதனால் அவன் தன் சிப்பந்திகளுள் ஒருவனாகிய தோன்ற மல்லண்ணா என்பவனை, தேஜஸ்சிங்கிடம் பன்னிரண்டு வருடத்திய பகுதிப் பணத்தை வாங்கிவரும்படி அனுப்பினன்.

தோன்றமல்லண்ணா, ஆறுகாட்டை விட்டுச் செஞ்சிக்குப் பிரயாணமாயினன். அவன் வரும்போது, இடையில் திமிரிக் கோட்டையில் வந்து, ஷேக்முகமதைக் கண்டு, தான் செஞ்சிக்குப் போகும் காரணத்தை உரைத்தான். ஷேக்முகமது அதைக் கேட்டதும், தோன்றமல்லண்ணா மீது இரக்கம் பாராட்டி, 'ஐயோ போயும் போயும் அந்த தேஜஸ்சிங் இடத்தில் நீயோ செல்ல வேண்டும்? அவன் இந்த வார்த்தையைக் காதில் கேட்டதும், உன்னைக் கொன்றுவிடுவானே! அவன் எவருக்கும் அடங்காத வீரனாயிற்றே' என்று கூறினன். தோன்றமல்லண்ணாவுக்கு, ஷேக்முகமது கூறியது உடனே பெரும்பயத்தை உண்டுபண்ணியது. என்ன செய்வான் அவன்! போகாவிட்டாலும், நவாப் தனக்குத் தண்டனை விதிப்பான் என்பது அவனுக்கு ஒரு பக்கம் இடியாய் இருந்தது. கடைசியாக அவன், போய்ச் சேர்வதே சரியென்று ஷேக்மகமதுவிடம் விடைபெற்று, ஆரணிக்குவந்து * நகரார் அடித்தனன்.

தன்னுடைய தேசத்தில் புதிதாய் நகார் சத்தம் உண்டாகவே, அதனைக் கேட்ட அவ்வூர்ப் பாளையக் காரராகிய வெங்கடராயர் என்பவர், யாரோ பகைவன் தன் நகரில் வந்துவிட்டான் என எண்ணி, தன் சேனைக

---

* நகார் - யுத்தபேரி.

ளுடன் புறப்பட்டனர். தோன்றமல்லண்ணு, வெங் கடராயரின் கருத்தை அறிந்து, விரைவாக அவரிடம் வந்து, "யான் தங்களிடம் சண்டைக்கு வந்தவன் அல் லன். செஞ்சிக்கோட்டைக்குப் பகுதிப் பணம் கொள் ளச் செல்கிறேன். வழியில் என் சேனைகளுடன் இங் குத் தங்க நேர்ந்ததால் நகார் அடித்தேன்" என்றான். வேங்கடராயன் அதைக்கேட்டு, தன்னுடைய சேனை களை ஊருக்குத் திரும்பும்படி உத்தரவிட்டு, தோன்ற மல்லண்ணுவுக்கு வேண்டியஉபசாரங்களைச் செய்தான். தோன்றமல்லண்ணு, தேஜஸ்சிங் விஷயத்தில் பயந்தவ னுதலால், அவனுக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும் மார்க்கம் எது என வெங்கடராயரைக் கேட்டான். அவர், "நீ போய் தேஜஸ்சிங்கைப் பகுதிப்பணம் என்றுகேட் அளவிலேயே, அவன் உன்னைக் கொன்று எரிவது திண் ணம். அவனிடத்தில் இருந்து தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமாயின், நீ வைஷ்ணவ பக்தன்போல் வேஷ மிட்டுச் செல்லவேண்டும். அவன் அரிபக்தரிடத்தில் அதிக பற்றுள்ளவன். ஆதலால் அப்படிச் செல்லும் உன்னை அவன் ஒன்றும் செய்யான்" என்று, தோன்ற மல்லண்ணுவுக்கு உளவு கூறினன். மல்லண்ணு அதைக்கேட்டதும் சந்தோஷம் மிகுந்தவனுய், வெங் கடராயரிடம் விடைகொண்டு செஞ்சிக்கு அருகாக வந்தனன்.

மல்லண்ணு செஞ்சிக்கு அருகில் வந்ததும், தான் ஏறிவந்த யானையினின்றும் கீழ் இறங்கி, சுண்ணும் பைத் தன் உமிழ்நீரில் குழைத்து நாமம் இட்டுக் கொண்டு, யானையின் தேகத்தில் சிறிது இரத்தம் உண் டாகும்படி அதைக் குத்தி, அந்த ரத்தத்தை ஸ்ரீசூரண மாக அணிந்து, தேஜஸ்சிங் கொலுக்கூடம் வரையி

லும் நடந்து சென்றான். தேஜஸ்சிங்,பட்டைநாமம் தரித்து வரும் புதுமனிதனை, யாரோ வைஷ்ணவ பக்தன் என எண்ணித் தன் ஆசனத்தை விட்டிழிந்து, அவனை அன்புடன் வரவேற்றனன். தோன்றமல்லண்ணு மிகவும் பயந்தவனாய், பெரியவைஷ்ணவ பக்தன்போல் நடித்து, தான் நவாபால் அனுப்பப்பட்ட ஆள் என்றும் தன்னை நவாப் பன்னிரண்டுவருடப் பகுதிப் பணத்தைப் பெற்றுவர அவ்விடம் அனுப்பினன் என்றும் கூறினன். தேஜஸ்சிங், அதைக் கேட்டதும், மல்லண்ணுவை விழித்துக் கோபத்துடன் நோக்கினன். அப்பார்வை மல்லண்ணுவிற்கு எமன்பார்வையாகத் தோன்றியது. பிறகு தேஜஸ்சிங்,சிங்கத்தைப்போல்கர்ச்சித்து ' ஆஹா, சற்றும் அச்சமில்லாமலா அந்தநவாப் என்னிடம் பகுதிப்பணத்திற்கு உன்னை அனுப்பினன்? மடையன் அவன்! அவன்வார்த்தையைக்கேட்டு இவ்விடம் வந்த நீர், விஷ்ணுபக்தராக இருப்பதால், உம்மை உயிருடன் விட்டேன். நீர் உயிருடன் அந்த அற்ப மகமதியனிடம் சென்று, 'ஆண்பிள்ளையானல், பகுதிப்பணத்தைப் போரில்வென்று கொள்ளட்டும்' என்று கூறினேன் என அவனிடம் கூறிவிடும். இனி, இவ்விடம் இராதீர்; விரைவிற் செல்லும்" என்று கூறினன்.

தோன்றமல்லண்ணு, தப்பிப்பிழைத்ததே தம்பிரான் புண்ணியம் என நினைத்து, தேஜஸ்சிங்கிடம் விடைபெற்றுத் தனது சேனையுடன், ஆறுகாட்டை வந்து சேர்ந்தான். சததுல்லாகானுக்கு, தேஜஸ்சிங் பணத்தைக் கொடுக்கமாட்டான் என்பது முன்னரே தெரியும். அவ்விஷயத்தினையே, தோன்றமல்லண்ணு அவனிடம் வந்துகூற, அவன் மற்றைய பாளையக்காரர்களுக் கெல்லாம், தனக்குப்போர்த் துணையாக வரும்படிக் கடிதம் விடுத்தனன்.

அத்தியாயம் - 1[illegible].

செஞ்சிராணுவத்தில் கலகம்.

மகமத்கான், மணம் செய்துகொண்டுவர வழுதாவூருக்குச் சென்றனன் என முன்னரே யாம் கூறியுள்ளோம். அவனுடைய வேலையை, காதர் என்பவனுக்குப்பதிலாக பிரோப்சிங் நியமித்த யூசப்கான் என்பவன் பார்த்துவந்தனன். அந்த யூசப்கானின் சமநிலையிலிருந்து அவனுடன் நேசபாவம் கொண்டிருந்தவன், நாதேகான் என்னும் மகமதியனாவன். யூசப்கான், மகமத்கானின் உத்யோகத்தைப் பார்க்கவந்ததும், தன் நிலைமையில் இருந்த நாதேகானைத்தனக்குக்கீழ் அடங்கியவனாக எண்ணித் தான் முன் இருந்த நிலைமையையும் அறியாது அவனிடத்தில் தன் உயர்தர அதிகாரத்தைக்காட்டினன். அதனால், நாதேகானுக்கு அடங்காத கோபம் உண்டாய்விட்டது. மற்றைய வீரரும், அது விஷயமாக யூசப்கானை வெறுத்தனர்.

நாதேகான் தனது பகையை முடிக்க எண்ணி, சிலராணுவ வீரரைத் தனக்குத் துணையாகக் கொண்டான். அவன், ஒருநாள் யூசப்கான் உயர்தரப்பதவி அடைந்ததை முன்னிட்டு, உற்சவம் கொண்டாடப் போவதாகவும், அந்த உற்சவத்திற்கு யூசப்கான் வரவேண்டும் என்றும், அவனை வேண்டினன். யூசப்கான், அவன் கூறுவனயாவும் மெய்யென எண்ணி, அந்த உற்சவத்திற்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டனன். பிறகு அந்த உற்சவம் ஒருநாள் இரவில் வைத்துக் கொள்ளப்பட்டது. அப்போது நாதேகான், தன் துணைவரான ராணுவ வீரரையும் பிறரையும் வர

வழைத்திருந்தான். எல்லோரும் வந்து சேர்ந்தனர். யூசப்கானும், பெருமிதத்துடன் அந்தக் கூட்டத்தில் வந்து தன் நிலைமையைத் தானே புகழ்ந்து கொள்வது போல், மற்றையோரிடம் ஒன்றும் பேசாது, தனியாய்ப்போய் உட்கார்ந்தனன்.

எல்லோருக்கும் விமரிசையாக விருந்து நடந்தது. தாதேகான், யூசப்கானுக்கு அதிகமாக மதுவைக் கொடுத்து அவனை மயக்கிவிட்டான். வந்த விருந்தாளிகள் எல்லோரும்கூட மதுவுண்டு மயங்கிக்கிடந்தனர். அப்போது, தாதேகான் தனது துணைவரான வீரரைக்கொண்டு, யூசப்கானை இழித்துப்பேசும்படி ஏவினன். வீரர்கள், யூசப்கானைப் பலவாறு இழித்துப் பேசினர். யூசப்கான், தன் வெறியால் அதைக்கேட்டுக் கோபம் கொண்டு, அவ்வீரரைக்கொல்லும்பொருட்டுத் தன் கத்தியை எடுத்தனன். அதனை அறிந்த வீரர் ஓ என்று ஓலமிட்டு, தேஜஸ்சிங் நித்திரை செய்யுமிடத்தை அடைந்தனர். தேஜஸ்சிங், அவர்களது கூக்குரலைக்கேட்டு, படுக்கையைவிட்டு வெளியே வந்தான். தாதேகான், தேஜஸ்சிங்கிடம் யூசப்கான் குடிவெறி கொண்டு தங்களை வெட்டவருவதாகக் கூறினன். அவன் அங்ஙனம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், யூசப்கான் கத்தியும் கையுமாய் அவ்விடம் ஓடிவந்தான். அவனைத் தேஜஸ்சிங்கண்டு, அவனுடை கத்தியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, அவனை அந்த உத்யோகத்தினின்றும் விலக்கி, சதாரண வீரன் எனும் நிலைமையில் வைத்தான். பிறகு தாதேகான், மகமத்கான் வேலையைப் பார்க்கவேண்டிய பதவிபெற்றனன்.

யூசப்கான், குடிவெறியால் தனக்கு நேர்ந்த தாழ்வை எண்ணி மிகவும் வருந்தினன். அவனுக்கு, இனி

செஞ்சி அரண்மனையில் இருத்தலே கூடாதென்னும் எண்ணம் உண்டாயது. எப்படியாவது, தன்னை இந்த நிலைமைக்குக்கொண்டு வந்து மானபங்கம் செய்த தாமோதரனையும், தேஜஸ்ஸிங்கையும் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும் என்று அவன் எண்ணினன். அதனால் அவன் தன்னுடன் உள்ள வீரர்களுக்கும் துர்போதனைசெய்ய ஆரம்பித்தான். அவன் என்ன சொல்லியும், மற்றைய வீரர்கள் அவனுடைய வார்த்தைக்குக் காதுகொடுக்க இல்லை.

அத்தியாயம்—12.

புதிய வீரன்.

கி. பி. 1714 வருடம், அக்டோபர் மாதம் முதல் தேதி காலையில், ஆறுகாட்டின் வழியாக ஒரு மகமதிய வீரன் குதிரை ஊர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தான். அவனை அந்த ஊர்ஜனங்கள் எல்லோரும் அதிசயமாகப் பார்க்கத்தலைப்பட்டனர். வந்தவன், ஓர் அன்னிய தேசவாசியாகக் காணப்பட்டனன். அவனுடைய மார்பில் இருப்புக்கவசமும், இடையில் கத்தியிடப்பெற்ற நீண்டு பளபளப்பமைந்த ஓர் உறையும் விளங்கின. அவனுடைய முகம், அவன் ஒரு அஞ்சா நெஞ்சுபடைத்த அருஞ்செயல் அமைந்த போர்வீரன் என்பதை நன்குயக்காட்டியது. அவன் குதிரை ஊர்ந்துவரும்போது, அவ்வூர் ஜனங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக அவனெதிராக நின்றிருந்தனர். அவர்களை, வந்த வீரன் 'இந்த ஊரின் பெயர் என்ன' என்று கேட்டனன். ஜனங்களுள் ஒருவன் 'நீர் இந்த ஊருக்குப் புதியவராகத்தோற்றுகிறது. நீர் எங்கிருந்து வருகின்றீர்?' என அவனைக்கேட்டான். வந்த வீரன், தான் கான்ஸ்டான்டிநோபிலில் இருந்துவருவதாகவும், மகமதியவீரத்தை நிலைநாட்டும் வண்ணம் சததுல்லாகானைப் பார்க்க ஆறுகாட்டிற்குப் போவதாகவும் அவன் கூறினன். அதைக்கேட்டவழிப்போக்கன், 'இதுவே ஆறுகாடு' என்று கூறி, சததுல்லாகானின் அரண்மனையை அவ்வீரனுக்குக்காட்டினன்.

வந்த வீரன் எவனோ எனநாம் எண்ணவேண்டுவதில்லை. அவனே, சிரோப்சிங்கின் மகனுகிய தாவுத்

கான் என்பவன். அந்த தாவுத்கான், வறுமை அடை ந்து, தன்னை அடிமைகொண்ட வர்த்தகனிடம் சென் றனன் என யாம் முன்னமே கூறியுள்ளோம். அவன் அவ்வர்த்தகனிடம் சென்றதும், அவ்வர்த்தகன் அவ னைக்கண்டு அதிக வருத்தம் அடைந்தனன். தாவுத் கான், தனக்கு வர்த்தகத்தில் நாட்டம் இல்லை என்றும் தன்னுடைய ஜன்மபூமியைப் பார்க்கவேண்டும் என் னும் ஆசையே தன்னை வருத்துகிறதென்றும், அவ் வர்த்தகனிடம் தெரிவித்தான். அதைக்கேட்ட அவ் வர்த்தகன், தாவுத்கானுக்கு மறுபடியும் பொருளுதவி செய்து, அவனை இந்தியாவிற்கு வியாபாரத்தின் பொ ருட்டுச்செல்லும் தனது கப்பலில் ஏற்றி அனுப்பினன். தாவுத்கான், இந்தியாவின் எல்லையை மிதித்ததும், ஒரு குதிரையையும், பெரியதோர் கத்தியையும் கவசத்தை யும் விலைக்கு வாங்கினன். அவன், தான் வாங்கிய கவ சத்தையும் கத்தியையும் உடலில்தரித்துக்குதிரைமேல் ஏறி. ஹைதராபாக்கத்துக்கு வந்தனன். அங்கு அவன் வருவதற்கு ஆறு மாதத்திற்கு முன்னமே அவனுடைய தாய் இறந்துபோயினள். அவளுக்குத்தன் மகனது எக் கமேஎமனுய் இருந்தது. தாவுத்கான் தன் தாய் இறந்த தை அங்குள்ள சிலரால் கேள்விப்பட்டுப் பெருந்துயர் அடைந்தனன். அவன் ஒருநாள் அவ்வூரின் கடைவீதி வழியாக வரும்போது, சிலர், ஆறுகாட்டு நவாப் தேஜஸ் சிங்கின்மீது போர்க்கெழப் போவதைப்பற்றிப் பேசி யிருந்தனர். தாவுத்கான், அவர்கள் பேசியிருந்த விஷ யத்தை உணர்ந்து சததுல்லாகானிடம் சேர்ந்து தன் னுடைய வீரத்தைக்காட்டி மகமதிய வீரத்தை நிலை பெறச்செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணி ஆறுகாட்டு க்கு வந்தனன். தாவுத்கானுக்குத், தன்னுடைய தகப்

பன் சிரோப்சிங் என்பது தெரியாது. சாண்ட்பீபி, ஹைதராபாக்கம் வந்ததும் உண்மை மகமதியப் பெண்ணாகவே நடந்துகொண்டனள்.

அவன் அன்று ஆறுகாட்டில் வந்ததும், அவ்வழிப் போக்கன் உதவியால் நவாபின் அரண்மனையை அறிந்து, அங்குச் சென்றனன். அவனைக்கண்ட நவாபின் வேலையாட்கள், நவாபிடம்சென்று 'யாரோ ஒருவீரன் அரண்மனை வாயிலில் வந்திருக்கிறான்' எனக்கூறினர். அப்போது, நவாப் கொலுமண்டபத்திலிருந்து தேஜஸ்சிங்குடன் போர்செய்யவேண்டி முன்னேசௌகர்யப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டிய காரியங்களை எல்லாம், தன் சபையாருடன் ஆலோசனை செய்திருந்தனன். வேலையாட்கள் வீரன் ஒருவன் வந்துளான் எனக்கூறவே, அவன் தன் வேலையைவிட்டு அவ்வீரனைக்கொலுமண்டபத்தில் அழைத்துவரும்படி அவ்வேலையாட்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். வேலையாட்கள் தாவுத்கானை நவாபிடம் அழைத்துவந்தனர். தாவுத்கான், நவாபுக்கு வந்தனம் செய்து தன்னுடைய வரலாற்றையும் எண்ணத்தையும் அவனிடம் தெரிவித்துக்கொண்டான். நவாப் தாவுத்கானின் முகவிலாசத்தால் அவனை உண்மையான வீரன் எனமதித்துத் தன்னுடைய வீரருள் ஒருவனாக அங்கீகரித்துக்கொண்டான்.

தாவுத்கான் வந்து சேர்ந்த அன்று, நவாப் கடிதத்தைப்பெற்ற பாளையக்காரர் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் சேனைகளுடன் ஆறுகாடு வந்து சேர்ந்தனர். சததுல்லாகான் அவர்களை உபசரித்துத் தனது கொலுமண்டபத்தில் அழைத்து வந்தனன். பாளையக்காரர் எல்லோரும் தத்தமது இருக்கையில் அமர்ந்தனர்.

அவர்களுள் திருவண்ணுமலைப் பாளையத்தைச்சேர்ந்த சுபங்கித் துரை என்பவர் 'நாம் தேஜஸ்சிங்கின் மீது படையெடுத்துச் செல்வதற்கு முன்னுக, அவனுடைய ஊரின் நிலைமையையும் ராணுவங்களின் அளவையும், கோட்டையின் காவலையும் அறிந்து வருவது நல்ல தாகும்' என நவாபுக்குக் கூறினர். மற்றைய பாளை யக்காரரும் அங்ஙனம் சென்று முதலில் உளவறிந்து வருதல் மிகவும் நல்லதே என்று ஒரே மனதாய்க் கூறினர். அப்போது, அங்குச்சென்று உளவறிந்து வருவதற்கு ஏற்றவன் யார் என நவாபு எண்ணலாயி னன். அவன் மனதிற்கு ஒருவனும் ஏற்றவன் என விளங்கவில்லை. அதனுல் அவன் அச்சபையோரையே ஓர் தூதனைக்குறிக்குமாறு கேட்டனன். சபையோர் அனைவரும் அதுபற்றி யோசனைசெய்தனர். அப்போது தாவுத்கான் நவாபின் முன்வந்து, "தாங்கள், இது விஷயமாக என்னை அனுப்பும் பக்ஷத்தில், யான் ஒரு அன்னிய தேசத்து வியாபாரியைப்போல் அவ்விடம் சென்று, எல்லா உளவையும் அறிந்து வருவேன்" என்று கூறினன்.

சபையார் எல்லோருப், தாவுத்கான் உருவத்தை நோக்கி 'இவனே இவ்வேலைக்கு ஏற்றவன்' என்று கூறினர். நவாபும், முன்பின் அவனை அறியாதிருந் தும், அவனது களங்கமற்ற முகத்தால், அவனை ஓர் உண்மை மகமதியன் என எண்ணிச் செஞ்சிக்கு அனுப்பச் சம்மதித்தான்.

தாவுத்கான், நகைவியாபாரியைப்போல் வேஷம் தரித்துக்கொண்டனன். அவன் அப்போது அணிந்து கொண்ட ஆடை, துருக்கிய வர்த்தகனது ஆடையைப்

போல் இருந்தது. தன்னை ஒருவரும் கண்டுபிடிக்காத படி அவன் நரைத்தமயிரால் கட்டப்பெற்ற ஒரு தாடியைத்தன் முகத்தில் கட்டிக்கொண்டனன்; தனது சட்டைக்குள்ளாக இருப்புக்கவசமும் பூண்டிருந்தனன்; அந்தக் கவசத்தின்கீழாக, ஒரு கைத்துப்பாக்கியைக் கட்டித் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு, அதை மேற்சட்டையால் மறைத்துக்கொண்டனன்; வெளிப்படையாக, ஒரு கைவாளையும் வைத்திருந்தனன். அக்காலத்தில் வர்த்தகர்கள் எப்போதும் தங்களுடைய பாதுகாப்பின்பொருட்டுக் கைவாளை வைத்துக்கொண்டிருந்தனர். அதனால், அவன் வெளிப்படையாக வைத்துக்கொண்ட அவ்வாளைப்பற்றிப் பயம் கொள்ளவில்லை. எல்லா வேஷமும் சரியாய்விட்டது. அதனால் அவனுக்குப் பிறர்தன்னைக்கண்டறியமுடியாது என்னும் துணிவும் ஏற்பட்டது. உடனே அவன் சதாதுல்லாகான் முன் சென்று, அவனைச் செஞ்சிக்குப்போக விடைகேட்டனன். நவாபும் மற்றைய பாளையக்காரரும் முதலில் அவனை இன்னான் எனக் கண்டுபிடிக்காமல்போயினர். அவன் விடைகேட்டதனால் உண்டாகிய தொனியினால், எல்லோரும் ஆச்சர்யம் அடைந்து, அவனைப் பெரிதும் புகழ்ந்தனர். நவாப், அவனிடத்தில் ராஜத்ரோகம் செய்யாதிருக்கக் கொரான்மீது உறுதிபெற்று, அவனைச் செஞ்சிபம்பதிக்கு அனுப்பினன்.

அந்தக்காலத்தில், திருடர்கள் எப்போதும் குடிகளுடைய வீட்டில் புகுந்து களவாடுவது கிடையாது; காட்டில் உள்ளவழிகளில் மறைந்திருந்து, அவ்வழியாகவரும் வழிப்போக்கரையும் வர்த்தகரையும் ஹிம்சித்து, அவர்கள் கைப்பொருளை அபகரித்து, அதனால்

ஜீவனம்செய்து வந்தனர். அதுபற்றியே அக்காலத்தினர் வழிப்பிரயாணம் போவதற்குப்பெரிதும் அஞ்சி இருந்தனர்; ஒருவன் வீட்டைவிட்டு வெளியூருக்குச் சென்று மீட்டும் வந்து சேர்வது அவனுக்கு மறுஜனனமாகும் என்றும் கருதினர்.

தாவுத்கான், ஆறுகாட்டை விட்டுப்புறப்பட்டுக் காட்டின் மார்க்கமாக வந்துகொண்டிருந்தான். அவ்விடத்தில், ஒருவர்த்தகக் கூட்டத்தாரைச் சில கள்வர் கள்பிடித்து, அவர்களது கை கால்களைக்கட்டி, அவர்களை ஹிம்சித்துக்கொண்டிருந்தனர். கள்வரோ, ஏறக்குறைய இருபது பேருக்குக் குறையாமல் இருந்தனர். அவர்கள் கையில் துப்பாக்கி முதலான ஆயுதங்களும் இருந்தன. தாவுத்கான் அக்கொடுமையினைக் கண்டதும், தான் தனிமையாய் இருத்தலையும் எண்ணாது, அக்கள்வர்களிடம்சென்றனன். அக்கள்வர்களின்முதல்வன் தாவுத்கானைக்கண்டு, அவனையும் பிடித்துக்கட்டும்படி, தனது கூட்டாளிகளுக்கு உத்தரவிட்டனன். கூட்டாளிகள் அவனை நெருங்கிக் கட்டவரும்போது, அவனுக்கு எங்கும் இல்லாத கோபம் பிறந்துவிட்டது. அதனால் அவன் தான் மறைத்து வந்திருந்த கைத்துப்பாக்கியை அக்கள்வர்கள் அறியாதபடி வெளியே எடுத்துச் சிலவெடிகளைப் பிரயோகித்தான். தாம் எதிர்பாராதபடி உண்டான வெடிகளைக்கண்டு, கள்வர் எல்லோரும் பயந்து, நாலர்பக்கங்களிலும் சிதறியோடினர். தாவுத்கான் கள்வர்கள் ஒழிந்ததும் வர்த்தகரின் கட்டை அவிழ்த்தான். வர்த்தகர் தாங்கள் உயிர்பிழைத்த சந்தோஷத்தால், அவனுக்குத் தங்கள் தங்கள் பொருளை இருபாகமாக்கி ஒரு பாகத்தைக் கொடுக்க வந்த

னர். அவன் அப்பொருளைப்பெறுமல், அவர்களுக்கு இனியமொழிகூறி, செஞ்சியின் எல்லை அடைந்தான்.

செஞ்சி நகரம் நான்கு பக்கத்திலும் கல்லரணுல் சூழப்பட்டிருந்தது. அந்த நான்கு பக்கத்து அரண்களி லும், ஒவ்வொரு வாயில் உண்டு. தாவுத்கான் அந்த நகரத்தின் வடக்கு வாயிலின்கண் வந்து நின்றுன். அவ் வாயிலை இரண்டு போர்வீரர்கள் உருவிய கத்தியுடன் பாராகொடுத்திருந்தனர். அவர்கள் தாவுத்கானைக் கண் டதும், அவனையாரோ ஒரு அயல் நாட்டு வர்த்த கன் என எண்ணி அரசனிடம் அழைத்துச்செல்லு மாறு தங்கள் அருகில் இருந்த சேவகருக்கு உத்தர விட்டனர். சேவகர், தாவுத்கானை நகரத்திலுள் அழை த்துச் சென்றனர். ஆங்கு லக்ஷ்மிவிலாசம் செய்யும் கடைவீதிகளையும், சந்தைகளையும், கூட்டம் கூட்டமாக நிற்கும் ஜனங்களையும், ஸ்ரீரங்கநாதருடைய கோயில் அழகையும்தாவுத்கான்கண்டு அதிசயத்துடன் அச்சேவ கரைப் பின்தொடர்ந்து போயினன். அவன் எந்தப் பக்கம் திரும்பினும், ஒரே உயரம் உள்ளமாளிகைகள், சலவைக்கற்களால் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டனன்; இவ்வளவு செல்வம் உடைய நகரும் உலகில் வேறென் றுண்டோ என்றும் எண்ணினன். அந்த மாளிகை களுக்குப்புறம்பாக, குடிசை வீடுகளுள் ஏழைகள் வாசம் செய்திருந்தனர். அவர்களும், ஒரு கவலையும் அற்றுத் தத்தம் உறவினருடன் உல்லாசமாக இருப்ப தை அவன்கண்டு, ஏழைகளும் இந்த ஊரில் கவலை யின்றி வாழ்கின்றனரே என்று ஆச்சர்யம் அடைந் தான்.

சேவகர், தாவுத்கானை அரண்மனைக்கண் அழைத்து வந்து, அந்த அரண்மனை வாயிற்காப்போனிடம், "இவர் ஒரு அன்னிய தேசத்து வர்த்தகர். இவரை அரசரிடம் கொண்டுபோய் விடும்படி வடக்குப்பக்கத்தரணின் வாயில் காப்போர்கூறினர்." என்ன, அவ்வாயில் காப்போன், அவர்களைச் செல்லவிட்டனன். தாவுத்கான் சேவகருடன் அரண்மனையுட் சென்றான். தேஜஸ்சிங், கொலுஇருக்கும் நேரம்போக மற்றைய நேரத்தில், மலைக்கோட்டைக்குக்கீழ் உள்ள அந்த அரண்மனையிலேயே இருப்பது வழக்கம். போலிவர்த்தகன் அரண்மனையுட் சென்றதும், அதன் அலங்காரங்களை எல்லாம் அவனுடன் பார்க்கத் தலைப்பட்டனன். அந்த அரண்மனை முழுவதும், நன்றாய் இழைத்துக் கண்ணாடியைப் போல் பளப்பளப்பமைந்த கருங்கல்லினால் கட்டப்பட்டிருந்தது. அதனுடைய அஸ்திவாரம், ஒருபலம் உள்ள குன்றின்மேல் இணைக்கப்பட்டது. தாவுத்கான், அந்த அரண்மனை வளன்களை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு, அதனுள் போர்வீரர் காவலுடன் அமைந்த ஆறுவாயிலையும் கடந்துசென்றான். அங்குச் சிறிய வாயில் ஒன்று இருந்தது. அந்த வாயிலில், இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டு பீரங்கிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவன் அதையும் கடந்து சிறிது தூரம் சென்றதும், ஒருசில் அறை ஒன்று காணப்பட்டது. சேவகர் அவனை அந்த சில அறையின் வழியாக அழைத்துக் கொண்டு போயினர். அவன் அந்த சில அறையைக் கடந்ததும், ஒரு பெரிய வாயிலைக்கண்டான். அங்கு யூசப்கான் பாரா கொடுத்திருந்தனன். சேவகர், போலிவர்த்தகனை அவ்விடம் நிறுத்தி, தேஜஸ்சிங்கிடம் அவ்வர்த்தகனது வரவைத்தெரிவிக்குமாறு சென்றனர்.

யூசப்கான், போலி வர்த்தகனைக்கண்டு, அவனு டைய ஊர் பெயர் என்ன என்று விசாரித்தான். தாவுத் கான் தனது ஊர் பெயரை எல்லாம் மாற்றிச்சொல்லி, தேஜஸ்சிங்கினது குணாதிசயம் எப்படி என்று யூசப் கானைக் கேட்டனன். யூசப்கான் தனது மன்னனைக் குறைவுபடக் கூறுதல் கண்டு, தாவுத்கான், அவனைத் தனது கருவி எனக்கொள்ள எண்ணி அவனை மேலும் ஆராய்ந்தான். யூசப்கான், உண்மையில் தேஜஸ்சிங்கின் மீது பகைபாராட்டி இருப்பதால் தன் பகைக்குணத்தை நன்றாய்த் தாவுத்கானுக்கு வெளியாக்கினன். அதனால், தாவுத்கான் அவனை முற்றிலும்நம்பித் தான் வந்த காரணத்தை அவனுக்குத் தெரிவித்தனன். அதைக் கேட்டதும், யூசப்கானுக்குத்தனது பகையை முடித்துக் கொள்ளும் சமயம் வாய்த்தது என்று சந்தோஷம் அடைந்தான். தாவுத்கான், யூசப்கானை செஞ்சி ராணுவங்களின் நிலைமை எப்படி என்று கேட்கும்போது, தன்னை அழைத்துக்கொண்டு வந்த சேவகர், பத்தடி தூரத்தில் மறுபடியும் வரக்கண்டனன். அதனை யூசப் கானும் கண்டு 'எல்லாவற்றையும் இன்றிரவு நடுஜாமத்தில் யான் சொல்கிறேன். நீ இத்திசைக்கு வடக்கில் உள்ள ரங்கநாதர்கோயிலில் வந்திரு' என்று கூறினன்.

சேவகர் வந்து தாவுத்கானை தேஜஸ்சிங் இருக்கும் சிருங்காரமாளிகைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போயினர். அவ்விடத்தில், சலவைக் கற்களால் இழைக்கப்பட்ட அடிதலத்தின்மேல் ரத்தன கம்பளம் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன்மேல், பொன்னாற்செய்து, விலை மதிக்கக்கூடாத ரத்தனங்கள் இழைக்கப்பெற்ற ஆசனங்கள் பல இருந்தன. அந்த

ஆசனங்களுக்கு மத்தியாக, சிறிது உயர்ந்த இடத்தில், மன்னனுடைய அரியாசனம் அமர்ந்திருந்தது. அது முற்றிலும் வைரக்கற்கள் பதிக்கப் பெற்றதால், கண்டவர் கண்ணையும் கூச்சுதலடையச்செய்யும் சோதி உருவாக விளங்கியது. அந்த மாளிகையில் நான்கு வெள்ளைத் தூண்கள் இருந்தன. அவை ஒவ்வொன்றும் ஏறக்குறைய பதினெறடிச் சுற்றளவுள்ளதாக இருந்தன. அத்தூண்கள், முத்தின் சுண்ணத்தால் தீட்டப்பெற்று மொழுமொழு என விளங்கின. சுவர்கள் எல்லாம், வெள்ளைக் கற்களால் ஆனவை. அவற்றில், அலங்காரமாகப் பல வீரர்களின் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. அரசன்உட்காருமிடத்திற்கு எதிராக உள்ள சுவர் ஒன்றில் இராமாயண பாரத வீரரின் உருவங்கள் விளக்கமாகச்செதுக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றை எல்லாம் தாவுத்கான் கண்டு பொறுமையால் பெருமூச்சுவிட்டு, அந்தச் சேவகர் குறித்த ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தனன். சேவகர் அவனை உட்கார வைத்ததும், தேஜஸ்சிங்கிற்கு அவன் வந்த விஷயத்தைத் தெரிவிக்குமாறு சென்றனர்.

சிறிதுநேரம் தாழ்ந்தபின் தேஜஸ்சிங், சில வீரர்கள் முன்னதாக உருவிய கத்தியுடன் வர, அவர்கள் பின்னுல் வந்தனன். அவன், இடையில் சல்லடம் போற்கட்டிக்கிழாகத் தொங்கவிட்ட பட்டாடை ஒன்றுடன் தோளின்மேல் ஒரு மஞ்சள் பட்டாற்செய்த உருமாலைத் தரித்திருந்தான். அதனுல் அவனுடைய உடல்முழுவதும் பார்ப்பவர் கண்ணுக்கு விளக்கமாகத் தோன்றியது. அவனுடைய தேகம் முழுவதிலும், தேகாப்பியாசப் பயிற்சியால் சதை கட்டுக் கட்

டாக ஆங்காங்குக் கட்டியிருந்தது. அவனுடைய கைகள் அவனது முழங்கால் வரையிலும் நீண்டிருந்தன. பரந்தகன்ற மார்பு, முன்னாக வந்து அவனது இடையைமிகவும்சிறியதெனக்காட்டிற்று. அவனுடைய கழுத்து நன்றாய் உருண்டுதிரண்டு கனத்திருந்தது. அவன் தன்னுடைய நெற்றியில் ஸ்ரீசூரணம் அணிந்து அதற்கடியில் மஞ்சற்பொட்டொன்றும் அணிந்திருந்தான். அவனுடைய இரண்டு கன்னங்களின் மேலாக மஞ்சள் கலவையால் சூர்யபிறை சந்திரபிறை என்னும் குறிகள் விளங்கித்தோன்றின. அவனுடைய முகத்தில் வீரலக்ஷ்மி விலாசம் செய்துகொண்டிருந்தனள். அவன் அவ்விடத்தில் வந்ததும், அவனுக்கு முன்பாகக் கத்தி பிடித்து வந்தவர், "தேஜஸ்சிங்கு ராஜனுக்கு ஜயம் உண்டாகக்கடவது" என்று கூறினர். தாவுத்கான் அரசனுக்கு மரியாதையாக அவன் வந்ததும் எழுந்து அவனை வணங்கி நின்றான். தேஜஸ்சிங், தன்னுடைய ஆசனத்தில் அமர்ந்து, தாவுத்கானை உட்காரும்படிக் கூறினன். தாவுத்கான் அவனிடத்தில் அதிக மரியாதையுடையவன்போல் நடித்து, உட்காராமலே தான் ஆறுகாட்டு அரண்மனையில் இருந்துகொண்டு வந்த அன்னிய நாட்டுச்சாமான்களை அவனிடம் காட்டினன். அவற்றைத் தேஜஸ்சிங் பார்த்து, எல்லாவற்றையும் வர்த்தகன் கூறிய விலை கொடுத்து வாங்கினன். தாவுத்கான் தன் வர்த்தக முடிந்ததால், அரசனிடத்தில் அதிக பக்தியுள்ளவன்போல் நடித்து, அவனிடம் விடைகொண்டு அந்த அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்தனன்.

தாவுத்கான், அரண்மனையைவிட்டு வெளியே வரும்போது, யூசப்கானை அன்றிரவு ரங்கநாதர் கோயிலுக்கு

அவசியம் வரும்படியாகக் கூறினன். அவன் அன்றைய பகற்பொழுதைப் போக்கவும் அந்நகரின் உளவுகளை அறியவும் ஊர் முழுவதும் சுற்றினான்; ஆங்காங்குள்ள காவலையும், ராணுவங்கள் இருக்கும் இடங்களையும் அறிந்துகொண்டான். அவனை எவரேனும் சந்தேகம் உற்றுக்கேட்டால், தான் தேஜஸ்சிங்குக்குச் சாமான்களை விற்றுவந்த அயல்நாட்டு வர்த்தகன் என அவர்களுக்குக் கூறித்திரிந்தான். பொழுதுபோய். நடுயாமமும் வந்தது. அதனால் அவன் யூசப்கான்கூறிய ரங்கநாதர் கோயில் இருக்கும் திசையைநோக்கி நடந்தான். அன்றையதினம் கிருஷ்ணபக்ஷத்து இரவானதால், காரிருள் அவன் கண்ணைக் கப்பியது. எனினும், அவன் மிகவும் கூர்ந்தபார்வையுடன், அந்த இருட்டில் நடந்து ரங்கநாதர் கோயிலை அடைந்தான்.

அந்த ரங்கநாதர் கோயில், செஞ்சிக்கு மூன்று மைலுக்கு அப்புறத்தில் உள்ளதென முன்னரே யாம் கூறியுள்ளோம். அந்தக் கோயிலின்கண் ரங்கநாதரைத் தரிசிக்க மூன்றுவாயில்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, அக்கடவுளின் முகத்துக்கு எதிராகவும், ஒன்று அவரது இடைக்கு நேராகவும், மற்றொன்று அவரது திருவடிக்கு எதிராகவும் அமைந்திருந்தன. அந்தக் கோயில், மிகப்பழைய காலத்தில் கட்டப்பட்டதென விளங்கியது. அதனைச்சூழ, வானளாவித் தழைத்த மரங்கள் பல வளர்ந்திருந்தன. தாவுத்கான் அங்கு வந்ததும், அவ்விடத்தில் மரங்களின் அடர்த்தியால் மேலும் இருள்கவிந்திருப்பதைக் கண்டு, வேறெங்கும் போகாது, அக்கோயிலின் இடைக் கோபுரவாயில் முன்பாக உட்கார்ந்துகொண்டனன். தன்னந்தனியாக, நடுக்

காட்டில் காரிருளில் எவரே பயம் இன்றி இருப்பர்! தாவுத்கான் தைர்யசாலியாக இருந்தும், தனித்திருந்த தால் என்னுததும் எண்ணி நடுங்கினன். அடிக்கடி காற்றினல் மரஞ்செடிகள் அசைவதால் உண்டாகும் சப்தத்தைக்கேட்டு அச்சம் உற்றனன். நடுயாமம் ஆகி யும் யூசப்கான் வரவில்லை. அதனல் தாவுத்கானுக்கு மேலும் பயம் உண்டாயது. ஒருவேளை யூசப்கான் தன்னை வஞ்சகமாக இங்கு வரும்படிச் சொல்லினனே எனவும் அவன் எண்ணிவிட்டனன். அப்போதுண் டான அவனது மனக்கலக்கத்திற்கு அளவே இல்லை. அங்ஙனம் அவன் தடுமாற்றம் அடைந்திருக்கும் நிலை மையில், அவன் எதிராக யூசப்கான் நடந்து வந்தனன். அவனைக் கண்டதும் தாவுத்கானுக்கு யூசப்கான் எனும் எண்ணம் உண்டாகவில்லை. தன்னை தேஜஸ்சிங் தூதன் பற்றிச் செல்ல வருகிருன் என்று எண்ணி, அச்சத் துடன் அவ்விடத்திலேயே தரையோடு தரையாய்ப் படுத்துக்கொண்டான். அவனுடைய வீரம் எல்லாம் அப்போதுண்டான அவனுடைய பயத்திற்கு அடிமை யாய்விட்டது.

யூசப்கான், கோயிலை அடைந்து "ஐயா! ஐயா !!" என்று மெதுவாகஅழைத்தான். இருள் அடர்ந்திருந்த தால், அவன் தாவுத்கான் படுத்திருப்பதைப் பார்க்க முடியவில்லை. தாவுத்கான், மெல்ல எழுந்து, குரலொலி யால் யூசப்கானெனஅறிந்து, 'இதோ யிருக்கிறேன்' என ஈனத்தொனியுடன் கூறினன். யூசப்கான், அத் தொனிவரும் இடமறிந்து, தாவுத்கானை அடைந்து, 'யான் அரண்மனைச் சேவகர் உறங்கும் வரையில் காத் திருந்துவந்தேன்; அதனல் குறித்தநேரத்தில்வரவில்லை'

என்றனன். அப்போது தாவுத்கான் சிறிது தைரியம் வரப்பெற்றவனாய், தேஜஸ்சிங்கின் ராணுவத்தொகை யையும், அவன் பிறமன்னருடன் போர் செய்வதாக இருந்தால், அப்போது அவன் செய்யும் ஏற்பாட்டை யும், விளக்கமாக யூசப்கானிடம் அறிந்து கொண்ட னன். பிறகு அவன் "செஞ்சிக்கோட்டையுள் உள்ள சுரங்கத்திற்கு வெளியாக எவ்விடத்தில் வழியிருக் கிற" தென்று யூசப்கானைக் கேட்டான். யூசப்கான், "அந்தச் சுரங்கத்திற்கு மேற்கே இரண்டுமைல் தூரத் தில் ஒரு ஆலமரம் உண்டென்றும், அந்த மரத்தின் பக்கமாக வழி இருக்கிற தென்றும் அக்கோட்டையை எதிர்க்கவேண்டுமானால், வடக்குப் பக்கத்துக் கோட் டை வாயிலாகவே வரவேண்டும்" என்றும் கூறினன். தாவுத்கான் அவற்றை எல்லாம் சாவதானமாகக் கேட் டுக்கொண்டு யூசப்கானிடம் விடைபெற்று அந்த இர வே ஆறுகாட்டிற்குப் பிரயாணமாயினன்.

மறுநாள் காலை, ஆறுகாட்டில் சததுல்லாகான் தாவுத்கானுடைய வருகையை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் எதிர்பார்த்திருந்தான். சபையில் இருந்த பாளையக்கார ருள் சிலர், 'ஒருவேளை அவன் தேஜஸ்சிங்கிடம் அகப் பட்டுக்கொண்டிருப்பான். அதனாற்றான் அவன் இன் னும் வரவில்லை' என்று நவாபுக்குச் சொல்லிக்கொண் டிருந்தனர். அந்தச் சமயத்தில், ஆங்கிருந்த எல்லோ ருடைய மனதும் களிகொள்ள, தாவுத்கான் கொலு மண்டபம் அடைந்து, நவாபை வணங்கி, தான் அறிந்து வந்தனவற்றை விளக்கமாகக்கூறினன். நவாப், அவனது திறமையை அறிந்து, அவனைத் தனது சேனாதிபதி யாகக் கொண்டனன்.

சததுல்லாகான் அன்றே—அஃதாவது—1714ஆம் அக்டோபர்மீ 10உ பாளையக்காரர் எல்லோரையும் அவரவரது சேனைகளுடன் அழைத்துக்கொண்டு செஞ்சிக்குப்போகத் தீர்மானித்தான். தனது புதிய சேனாதிபதிக்குத் தன்னுடைய சேனைகளை எல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு, சங்கராபரணி யாற்றங்கரையிற்போய்த் தங்கி, அங்கிருந்து நகார் அடிக்குமாறு உத்தரவிட்டனன். தாவுத்கான், நவாபின் உத்தரவின்படி, சேனைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு, சங்கராபரணி ஆற்றங் கரையில் இறங்கி நகார் முழக்கினன்.

அத்தியாயம் - 13.

குடிகளின் முறையீடும், தேஜஸ்சிங்கின் பூஜையும்.

தாவுத்கான் அடித்த ஜயபேரிகையின் முழக்கம், அந்த ஆற்றங்கரைக்கண் உள்ள ஊர்களில் எல்லாம் கேட்டது. அவற்றில் உள்ள ஜனங்கள், வேற்றரசன் எவனோ தங்கள் ஊர்மேல் படையெடுத்து வந்துவிட்டனன் எனப்பயந்தனர். அவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய பொருள்களை எல்லாம் பூமியில் பள்ளந் தோண்டிப் புதைக்கலாயினர். சிலர், தங்கள் தட்டு முட்டுச் சாமான்களை எல்லாம் பரபரப்புடன் இருட்டறையில் ஒன்றாகச் சேர்த்து, அந்த அறையைப் பூட்டிக்கொள்வாராயினர். சிலர், தங்கள் மனைவி மக்களை அழைத்துக்கொண்டு வேற்றூருக்குப் பிரயாணமாயினர். சிலர், முறையோ முறையோ என்று கதறி, தங்களது கடன்காரரிடம் சென்று பொருள் கேட்டனர். இங்ஙனம் ஊர்களில் உள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும் கலங்கி நிற்கும் காலையில், சததுல்லாகானும்,பாளையக்காரருடன் சங்கராபரணி ஆற்றங்கரையில் வந்து சேர்ந்தனன்.

சேர்ந்ததும், திருவண்ணாமலைப் பாளையத்தைச் சேர்ந்த சுபங்கிதுரை "ஊர்களைக்கொள்ளையிட்டு வேண்டிய உணவுப்பொருள்களைக் கொள்வது நலம்" என நவாப்புக்குக்கூற, நவாப்பும் அதற்குச் சம்மதித்தான். பின்னர்,சுபங்கிதுரை தானே மூவாயிரம்குதிரையாட்களுடன் புறப்பட்டுச் சில ஊர்களிற் சென்று கொள்ளை

யடிக்கலாயினர். அந்தக் கொள்ளையால், வீடுகளும் மாளிகைகளும் இடிந்துபோயின. ஊர்களில் உள்ள அழகுள்ள மண்டபங்களும் சிறுகோயில்களும் உருக் குலைந்தன. ஊரிலுள்ள ஜனங்களெல்லோரையும், சுப ங்கிதுரை கைதிகளாக்கினர். அவர்களுடைய பசு,மாடு முதலியன எல்லாம், நவாபின் சேனைக்கு உணவுப்பொ ருளாக உதவின.போர்வீரர்கள் ஒவ்வொரு வீட்டினுள் ளும் நுழைந்தனர். அவர்கள் அங்ஙனம் நுழைந்த போது, ஆங்கு நடந்த அநியாயத்தை என்ன என்று சொல்வோம்! அவர்கள் குழந்தைகுட்டிகளுடன்இருக் கும்பெண்களையும்,மணமாகாதபெண்களையும்பிடித்துக் கட்டி, அவர்களது ஆடையாபரணங்களை அப்படி அப் படியே கழற்றுது இழுத்தறுத்து, அவர்களது அவய வங்களைப்பழுதுறச்செய்தனர்; இளங்குழவிகளைத் துண் டமாக்கினர்; வீட்டினுள் உள்ள பெட்டி முதலானவற் றைச் சுக்கல் சுக்கலாக உடைத்தனர்; அவற்றின்கண் இருந்த வெள்ளி பொன் முதலாயநாணங்களையும் நகை களையும கொள்ளை கொள்ளையாகக் கொண்டனர்.

குடிகள் எல்லோரும் நவாபின் ஆட்களுக்கு அகப் படாவண்ணம் தப்பிப்பிழைக்க, தங்கள்தங்கள் மனைவி மக்களுடன் ஓட்டம் பிடித்தனர். அவர்களுள்,தமது மனைவிமாரை இழந்தோடினவர் சிலர்; மைந்தர்களைப் பிரிந்தவர் சிலர். இங்ஙனம், அவர்கள் ஓட்டம் எடுப்பதைக்கண்ட மற்றைய ஊர் ஜனங்களும், அவர் களால் விஷயம் உணர்ந்து,தாமும் ஓடத்தலைப்பட்டனர். அவர்கள் ஓடிவரும் ஊர்களுள் உள்ள குடிகள் அனை வரும் அவர்களுடன் ஒன்றாகச்சேர்ந்து கூக்குரலுடன் செஞ்சிமாநகர் வந்தனர். ஜனங்கள் எல்லோரும் இருப் பதற்கும் இடம் இன்றி நெருங்கி, தேஜஸ்சிங்கின்

அரண்மனைவாயிலைக் குறுகி, "மன்னவர் மன்ன! எங்கள் குறையை அகற்ற எங்கள் முன் வாராயோ! ஐயோ, ஊர்களை எல்லாம் நவாபின் சைன்யங்கள் கொள்ளையடிக்கின்றனவே! மனைவியைப் பிரிந்தோம்! மைந்தரைப் பிரிந்தோம்! வீடுபோயது! பொன் ஒழிந்தது! பொருள்மாண்டது! இனி யாங்கள் என்ன செய்வோம்! எப்படிப் பிழைப்போம்! நீதிநெறி அறிந்த நேயா! நீவாராயா! வந்து எங்கள் துயர் களையாயா!" என்று முறையிட்டனர்.

தேஜஸ்சிங், அந்தச் சமயத்தில் அரண்மனையில் இல்லை. அவன் ரங்கநாதர் கோயிலுக்குச் சென்றிருந்தான். குடிகள் வந்து முறையிடுவதை, மன்னவன் சிப்பந்திகள் கேட்டு, வெளியே ஓடிவந்தனர். அவர்களைக்கண்டதும் குடிகள் எல்லோரும், "ஐயா, நமது நகரம் அழியப்போகிறது! அனர்த்தம் வந்துவிட்டது! நவாபினுடைய சைன்யங்கள் ஊரை எல்லாம் கொள்ளையாடி வருகின்றன. நீங்கள் தயைசெய்து விரைந்து போய் மன்னனிடம் இவ்விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்" என்றனர். சிப்பந்திகள், மன்னவன் அரண்மனையில் இல்லை என்றும், அவன் ரங்கநாதர் கோயிலில் பூசை செய்துகொண் டிருக்கின்றனன் என்றும் கூறினர். குடிகள் அதைக்கேட்டதும் ரங்கநாதர் கோயிலைவந்து சூழ்ந்து, கோவென முறையிட்டனர்.

அப்போது தான் தேஜஸ்சிங் கடவுளுக்கு அருச்சனை முதலியன முடித்து, ஜெபம் செய்துகொண்டிருந்தான். அவன் தெய்வபக்தி மிகுந்தவன். எந்தவேலையிருந்தாலும், அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், முதலில் கடவுள் பூசையைச் சரிவரச் செய்து முடிப்பான். அவ

னது, பக்தியின் விசேஷத்தால், அந்த ரங்கநாதருடைய அருள்பூரணமாக அவனிடம் நிறைந்திருந்தது. அக் கடவுள் அவனிடம் நேராகப் பேசி யிருந்தனர் என் றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர்.—அவ்விஷயம் எம்மட்டி லும் உண்மை என்பதை யாம் அறியோம். ஆனல், கடவுளைநம்பினோர் கைவிடப்படார் என்னும்பழமொழி யை அறிந்துளோம். மனிதர் உலகில் பிறந்தது, இனிப்பிறவாத மோக்ஷநிலையை அடைதற்பொருட்டே யாகும். அந்த மோக்ஷநிலை கடவுளின் அருள்பெற்றால் அன்றி நமக்குக் கிடைக்காது. அந்த அருளைப்பெற நாம் கடவுளைப் போற்றவேண்டும். அங்ஙனம் போற் றும் அடியவர்களுடைய மனத்துள், கடவுள், அவர் நினைந்த வடிவுடன் விரைந்து சேருவர் எனப் பெரி யோர்கள்கூறுகின்றனர். அதனல்தேஜஸ்சிங்குடன் ரங்க நாதர் உருவுடன் வந்து பேசியும் இருக்கலாம்.—இனி தேஜஸ்சிங்கின் பூசையைக் கவனிப்போம். அவன் தன் மனதைக் கடவுளிடத்தில் செலுத்தி யிருந்ததால், வெளியில் குடிகளுடைய கூக்குரல் அவனுடையகாதிற் புகவில்லை. மனம் ஒன்றைப்பற்றி நிற்குமாயின், மற் றைய ஒன்றை அக்கணத்தில் நாடாதென்பது, மனோ தத்துவசாஸ்திரிகளின் துணிபன்றோ? தேஜஸ்சிங் தங்களது முறையைக்கேட்டும் வாராதது கண்ட குடி கள், பரபரப்புடன் கோயிலின் உட்புகுந்தனர். முறை யோ! முறையோ! எனக்கதறினர். அப்போது தான், தேஜஸ்சிங் தன் கண்களை விழித்து, கவலைகொண்டு முறையிடும் தனது குடிகளைக் கண்டான். அவர்கள் முறைப்பாட்டைக்கேட்டான். அடங்காக்கோபம்கொண் டான். நவாபினுடைய சேனைகள், குடிகளை வருத்தி னர் என்றதைக் கேட்டதும், அவனுடையமீசை துடித்

தது. புருவங்கள் மேல் ஏறின. கண்கள் ரத்தம் போல் செந்நிறமடைந்தன. அவன் அவ்வளவு கோரத்துடன், தனது பற்களை நறநற என்று கடித்துக்கொண்டு "ஆஹா! அந்த அற்ப மகம்மதியன் அப்படியா உங்களை—எனது அருமைக்குடிகளை வருத்தினன்? என் அருங்குடிகளே! நீங்கள் வருந்தவேண்டாம். அந்த நவாபை யான் பழிக்குப்பழி வாங்குகிறேன். அவனுடையநாடு முழுவதையும் கொள்ளையிட்டு, அப்பொருளை எல்லாம் உங்களுக்குப் பகிர்ந்துகொடுக்கிறேன். பயப்படவேண்டாம் நீங்கள். இனி உங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை.—ஹா! சற்றும் அச்சம் என்பதின்றி என்னிடத்திலேயோ, அவன் தன் கைவன்மையைக் காட்ட வந்தனன். பார்க்கிறேன் அவன் சமர்த்தை" என்று கூறி, உடனே அரண்மனைக்குச்சென்றான்.

அரண்மனை வந்ததும், தேஜஸ்சிங் தனது சிப்பந்திகளை அழைத்து, அரண்மனைக்கண் உள்ள தானியங்களை வருத்தமடைந்த குடிகளுக்குத் தருமாறு உத்தரவிட்டான். தனது சேனாவீரர்களை எல்லாம் வரவழைத்தான். உடனே மகமத்கான் ஒழிந்த மற்றைய சேனாதிபதிகள் அனைவரும் வந்தனர். அவர்களுக்கெல்லாம் தலைமை வகித்த மகமத்கானை, விரைவில் அழைத்துக்கொண்டுவரும்படி தேஜஸ்சிங் வழுதாவூருக்கு ஆள்விட்டான். மற்றைய வீரர்களுக்குப் படைகளை ஆயத்தப் படுத்துமாறு உத்தரவளித்தான்.

அத்தியாயம் - 14.

மகமத்கானின் விவாகம்.

மகமத்கான் தேஜஸ்சிங்கிடம் பொருள்பெற்று மணம் செய்துகொள்ளு நிமித்தம், தனது பெற்றோரைக் கண்டு, தனது மன்னவன் கருத்தை அவர்களுக்குத் தெரிவித்தான். அவர்கள், வழுதாவூரில் பிரபல வர்த்தகராய் விளங்கி இருந்த குலாம் மஹமது என்பவர் பெற்ற அபஷா என்னும் பெண்ணை, அவனுக்கு மணமுடிக்க ஏற்பாடுசெய்தனர். நாளும் குறித்தாயது. விவாகம் 1714-வருடம் அக்டோபர் மாதம் பதினாலாம் தேதி என்று குறித்து, மகமத்கானின் பெற்றோர், உற்றாருக்கும் மற்றோருக்கும் கடிதம் விடுத்தனர்.

விவாக தினத்தன்று காலை, மகமதுகானின் மணத்தைச் சிறப்பிக்க, நாலாபக்கங்களினின்றும் ஜனங்கள் வந்துசேர்ந்தனர். மணவீடு மிகவும் அலங்காரமாக அலங்கரிக்கப்பட் டிருந்தது. அவ்வீட்டின் முன்பாக ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் அடங்கக்கூடிய பெரிய பந்தல் ஒன்று இடப்பெற்றிருந்தது. அந்தப் பந்தலின் காலுடன் வாழைமரங்கள் கட்டப்பெற்று, அவ்வாழை மரங்களின் குலையோடு, ஈச்சங்குலை, தென்னங்குலை முதலியனவும் அந்தப் பந்தற்காலில் கட்டப்பெற்று விளங்கின. அப்பந்தலின்கீழ் உள்ள இடம், வெள்ளிய மணலால் நிறைந்து, பலவிதமான பூஞ்செடிகளுடன் அழகு பெற்றது. வீட்டின் உட்புறத்தில், முத்துக்களாலும் புஷ்பங்களாலும் மண அறை ஜோடிக்கப்பெற்றிருந்தது. வெளியே பலவிதமான வாத்யங்கள் வரிசை வரிசையாக முழங்கின. விலையுயர்ந்த சரிகைப்

பட்டாடைகளையும் ஆபரணங்களையும் அணிந்த மகம் மதியப்பெண்கள், முக்காடிட்டு முகத்தை மாத்திரம் ஒருவாறு திறந்துகொண்டு, அவ்வீட்டினுள் போவதும் வருவதுமாக இருந்தனர். அந்த ஊர் முழுவதிலும் எங்குக்காணினும் ஜனக்கூட்டமும், வண்டிகளின் கூட்டமும் நிறைந்திருந்தன. மணத்தை முன்னிட்டு, அடிக்கடி வெடில் முதலிய பாணவேடிக்கைகளும் நடைபெற்றன.

மணவீட்டிற்கு அடுத்த வீட்டில், வந்தவர்களுக்குச் சமையல் ஆயத்தமாக இருந்தது. அவ்வீட்டின் எதிராக, பலபெரிய அண்டாக்கள் பொலவு சோற்றால் நிறைக்கப்பட்டிருந்தன. அந்தச்சோறு வெளியேவரும் ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கும் வண்ணம் தயார் செய்யப்பெற்றது. அம்மணவீட்டின் வீதியாய் வருபவர் எல்லோரும், அந்தப் பொலவுசோற்றின் மணத்தை முகர்ந்து, அப்படியே பிரமைகொண்டு, அம்மணத்தின் செல்வாக்கைப் புகழ்ந்தனர். ஏழைகள் எல்லோரும், தங்களுக்கு விருந்து கிடைக்கப்போகும் மகிழ்ச்சியால், குதூஹலமுடையவராய், அந்த வீட்டை நெருங்கியிருந்தனர். அவர்களைவிலக்கி மணத்தைக் காணவரும் தனவந்தர்களை மணவீட்டிற்குள் விடுவதற்குள் அங்கிருந்த காவலாளிகள் பாடு அதிக கஷ்டத்திற்குள்ளாயது. அப்பந்தலின் எதிராக, ஒரு சிறு பந்தல் இடப்பெற்றிருந்தது. அந்தச்சிறு பந்தலின்மேல் சில வாத்யக்காரர்கள் இருந்து, நகார் அடித்து, சிறு குழலால் பு பு, என்று ஊதிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களுடைய வாத்யம், மற்றைய நாகரிக வாத்யங்களின் சப்தத்தையும் அடக்கிவிட்டது.

இங்ஙனம் வெளியில் ஆடம்பரமாக இருக்க, மணவறையின் எதிராகச் சில நடனமாதர்களும் ஆட்டக்கச்சேரி செய்திருந்தனர். அந்த அறையைச்சுற்றி ஒருபுறமாக ஆடவரும், மற்றொருபுறமாகப் பெண்டிரும் இருந்தனர். மகமத்கான் ஸ்நான முடித்து, சரிகையாலும் புஷ்பத்தாலும் செய்த ஆடைதரித்து, மண அறைக்கண் வந்தான். பெண்வீட்டுக் காரரும் தங்கள் பெண்ணை வாத்யமுதலிய வரிசைகளுடன், அங்கு அழைத்துவந்தனர். மகமதிய குருக்கள், தங்கள் குரானில் கூறிய முறைப்படி, மணவினையைத் தொடங்கினர். இடையில் செய்யவேண்டிய பலவித சடங்குகளும் நிறைவேறின. தாலி கட்டுவதன் முன், மகமதுகான் தனது குருக்களுக்கு தானமுதலியவை வழங்கி அவர்களது ஆசியைப் பெற்றான். குருக்கள், அவனிடத்தில் தாலியை மந்திரித்துக் கொடுத்தனர். மகமத்கான் அந்தச் சபையில் வந்திருக்கும் பெரியோர்களுடைய ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்று, தன் மனைவியின் முன்பாக வந்து நின்றனன்.

அப்போது செஞ்சியில் இருந்து தேஜஸ்சிங்கால் விடப்பட்ட ஆட்கள் ஓடோடியும்வந்து மண அறையில் புகுந்தனர். அவர்களை மகமத்கான் கண்டதும், தான் தாலிகட்டுவதைவிட்டு, அவர்கள்வந்தவிஷயத்தைவிரைவுடன் விசாரித்தான். வந்த ஆட்கள், நவாப் தண்டெடுத்து வந்திருப்பதையும் தேஜஸ்சிங் தங்களுக்கு இட்ட கட்டளையையும் கூறினர். அதைக் கேட்டதும் மகமத்கான் தாலியைக் கீழே வைத்தனன். உடனே, அங்கிருந்த சபையோர்களை வணங்கி, "யான் இந்த க்ஷணமே செஞ்சிக்குப் புறப்படவேண்டும். அரசனது கட்டளையை யான் மீறலாகாது. யான் வெற்றி

யடைந்து இப்பெண்ணை மணம் செய்து கொள்கிறேன். நீங்கள் எல்லோரும் என்னை மன்னிக்கவேண்டும்'' என்று கூறினன்.

மகமத்கான் கூறிய வார்த்தைகளைக்கேட்ட சபையோர் அனைவரும் கலக்கம் அடைந்தனர். அவர்கள் அவனுக்குச் சொல்வதொன்றும் அறியாராய்த் திகைத்துநிற்க, பெண் வீட்டுக்காரர் மிகவும் வருத்தத்துடன் மகமத்கான் பெற்றோரிடம்சென்று, 'எங்களை இப்படி மானபங்கம் செய்வது முறையோ?' என்று கேட்டனர். மகமத்கானின் தாய், அவர்களைச் சமாதானம் செய்து, தன்மகனிடம் வந்து, 'அப்பா! என்ன காரியம் செய்ய எண்ணினை? கையில் எடுத்ததாலியை உன் மனைவியின் கழுத்தில் கட்டாமல், கீழே வைப்பது நல்லதோ?' என்றனள்.

மகமத்கான்:—அம்மா யான் என்ன செய்வேன்! என்னுடைய வேலை அப்படிப்பட்டது. என்னை எந்த நேரத்தில் அரசன் அழைக்கிறானே அந்த நேரத்தில் அவசியம் யான் போகவேண்டும். மேலும், இப்போது என்னை மன்னவன் அழைக்கும் விஷயமோ மிகவும் முக்யமானது. நான் அவசியம் போகத்தான் வேண்டும்.

தாயார்:—உன்னைப் போகவேண்டாமென ஒருவரும் தடைசெய்யவில்லையே. இன்று மணத்தை முடித்து, நாளை நீ செல்லலாகாதோ?

மகமத்கான்:—அம்மா! நன்றாய் இருக்கிறது நீங்கள் சொல்வது! பகைவன் தண்டெடுத்து வந்திருக்க, நான் மணத்தை முடித்துச் சந்தோஷமாக நாளைய தினம் போவதாவது! இதற்குத்தானே என்னை

மன்னன் இத்தனைநாள் காத்து வந்தது. ஆபத்தில் உதவாத நான், அவனுக்கு உரியவன் ஆவேனோ?

தாயார்:—அப்பா! நான் சொல்வதைக்கேள். நீ அறியாமையால், இங்ஙனம் சொல்கிறாய். மணமுடியாமல் போர்முகத்தைப் பார்ப்பது நல்லதல்ல. மார்பில் சந்தனமும், கையில்கங்கணமும் உடையவனாக இருக்கிறாய். இங்ஙனமே நீ போர் செய்யப்போவது வழக்கத்திற்கு விரோதமும், பெருந்தீங்குக்கு இடமுமாகும்.

மகமத்கான்:—இந்தச் சாஸ்திரங்களை எல்லாம் இப்போதெண்ணி ஆவதென்ன? அம்மா! நான் உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன்; என்னைத் தயை செய்து தடுக்கவேண்டாம். யான் அந்த நவாபை வென்று, சந்தோஷத்துடன் மறுபடியும் இவ்விடம் வந்து மணம் புரிந்துகொள்கிறேன்.

தாயார்:—கண்ணே! நீ இன்றே போவதாயினும் சரி; உன்மனைவிக்குத் தாலியைக் கட்டியாவது செல்.

மகமத்கான்:—அங்ஙனம் யான் தாலிகட்டுவதால், யான் அடையும் நன்மை என்ன? வென்று மகிழ்வுடன் வந்து, தங்கள் இஷ்டத்தின்படியே செய்கிறேன் என்று கூறினன். ஆங்கு வந்திருந்த பெரியோர்கள் அனைவரும் அவனுக்கும் பலப்பல நியாயங்களை எடுத்துக் காட்டினர். அவன் அவற்றைக் கேளாது, ஒரேபிடிவாதமாக இருந்தான். கடைசியாக, அவனுடைய தந்தையும் அவனைப் பலவாறுகத் தடுத்துப்பார்த்தார். அவர்களுக் கெல்லாம் மகமத்கான் சமாதானம்கூறி, வந்த ஆட்களுடன் அப்போதே செஞ்சிக்குப் பிரயாணமாயினன்.

அத்தியாயம் - 15.

தேஜஸ்சிங் ராணிபாயைப் பார்த்தல்.

சததுல்லாகான், தான் வரும் வழியில் உள்ள ஊர்களை எல்லாம் கொள்ளையிட்டு, அக்டோபர் மாதம் 16வ காலை செஞ்சியை முற்றுகை இட்டுக்கொண்டனன். தேஜஸ்சிங் தனது சைன்யங்களை எல்லாம் தயார் செய்துவிட்டு, அரண்மனையுட் சென்று யுத்தகோலம் கொள்ளலாயினன். அவன் தனது மார்பிற் கவசம் அணிந்து, வாளையிடையிற் செருகிக்கொள்ளும்போது, அவனுடைய சிறிய தந்தை வந்து "அப்பா தேஜஸ்சிங்! இன்றுமாத்திரம் நீ போருக்குச் செல்லாதே. நாளைய தினம் நீ செல்வாயாயின் வெற்றி பெறுவாய்" என்று கூறினர். தேஜஸ்சிங் அதைக் கேட்டதும் கோபங்கொண்டு "தந்தையே! என்ன வார்த்தை சொல்லவந்தீர்? பகைவர் நமது நகரத்தில் வந்து விட்டனர்; தாம் என்னை நாளையதினம் போரிடச் செல் என்கிறீரே! நன்ருய் இருக்கிறது தாம் சொல்வது!" என்றுகூறி யுத்த சன்னத்தனுயினன்.

தேஜஸ்சிங் அரண்மனையைவிட்டுப் புறப்பட எண்ணுகையில், அவனுக்குத் தன் மனைவியைப்பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல் உண்டாயது. அதனுல் அவன் தனது சிறிய தந்தையிடம் தனது மனைவியைப்பார்த்துப் போக உத்தரவளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டனன். சிறியதந்தை "சோதிடசாஸ்திரத்தின்படி இன்னும் ஒருநாள் நீ உன் மனைவியைப் பார்த்தலாகாது. அங்ஙனம் நீ மீறிப் பார்ப்பதால் உனக்கு ஆபத்தே முடிவாகும்" என்று கூறினர். அவருக்கு தேஜஸ்சிங்

தக்க சமாதானங்களைக்கூறி அவரிடம் விடைபெற்று, தனது மனைவி இருக்கும் அரண்மனையை அடைந்தான்.

அந்த அரண்மனையின் கண்ணிருந்த தோழிகள் அரசனைக்கண்டதும் அவனைப் பணிந்து நின்றனர். தேஜஸ்சிங் "உங்கள் தலைவியைக்காணும்பொருட்டுயான் வந்திருப்பதாக அவளிடம் போய்ச் சொல்லுங்கள்." என அவர்களிடம் கூறினன். தோழிகள் ராணிபாயிடம் சென்று மன்னனது வரவைக் கூறினர். அவளுக்குப் பகைவர் முற்றுகையிட்ட விஷயமே தெரியாது. அவள் தனது நாயகனது வரவைக்கேட்டதும் அதிசயம் உற்றவளாய் "என்றும் நம்மைத் தேடிவராத அவர் இன்று புதுமையாக வரக்காரணம் என்ன!" என்று யோசனை செய்யலாயினள். அவளுக்கு சோதிடர் குறித்ததாக அவள் மாமியார் கூறிய நாள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்த நாளை அவள் கணக்கிட்டனள். அதனால் அவள் அன்றொழிந்த மறுநாளே தனது நாயகனைக் காண்பது தகுதியென எண்ணித் தன்நாயகனது வரவைக்கூறிய தோழிகளிடம் "நாளையதினம் மன்னரைப்பார்ப்பது நலமாகும்' என்று கூறினள். தோழிகள் அவ்விஷயத்தினை மன்னனிடம் தெரிவிக்க, அவன் "யான் இன்று போர்க்கெழுவதால், இன்றே அவளைப் பார்த்துச்செல்ல எண்ணினேன் என்பதை அவளிடம்தெரிவியுங்கள்" என்றுரைத்தனன். தோழிகள்வந்து அதனைத் தமது தலைவிக்குரைத்தனர். போர் எனும் வார்த்தை கேட்ட ராணிபாய் கலக்கம் உடையவளாய், தனக்கெதிராக ஒரு திரையிட்டு, அந்தத் திரைக்கப்புறமாகத் தனது நாயகனுக்கு ஆசனம் இடும்படித் தனது தோழிகளுக்குக் கட்டளையிட்டு, அவனை அழைத்து வரும்படியாகக் கூறினள்.

தேஜஸ்சிங் வந்து திரைக்கு எதிராக இடப் பெற்ற ஆசனத்தில் அமர்ந்தான். ராணிபாய், திரை மறைவாக இருந்து, "பிராணநாதா! திடீரென்று தாங்கள் போருக்குப் புறப்படக்காரணம் என்ன ?" என்று கேட்டனள்.

தேஜஸ்சிங்:—கண்ணே ! நீ என்னைப் பிராணநாதா என்று அழைக்க, நான் காதார அதனைக்கேட்ட இத்தினம் அன்றோ நற்றினமாகும் ? அஃதிருக் கட்டும்; யான் போருக்கெழுந்த காரணத்தை இதுவரையிலும் அறியவில்லையா நீ ?

ராணிபாய்:—இல்லையே; அறிந்தால் தங்களைக் கேட் பேனோ யான்?

தேஜஸ்சிங்:—அப்படியா! கண்ணே! அந்த அற்பனாகிய ஆறுகாட்டு நவாப், நமது செல்வத்தைக்கண்டு பொறாமை கொண்டு, நம்முடையகோட்டையை முற்றுகை போட்டுக்கொண்டனன். யான் அரண் மனைவிட்டுப் புறப்பட்டபோது, உன்னைக்கண்டு செல்ல எண்ணம் கொண்டேன். கண்ணே! நீ என் முன்வந்து பேசலாகாதா?

ராணிபாய்: — பிராணநாதா ! தங்களுக்குத்தெரியாத விஷயம் என்ன யான் புதிதாய்ச் சொல்லப்போகி றேன் ! பெரியோர்கள், நாம் பார்த்துக்கொள்ள லாகாது எனக்குறித்தநாள் இன்றோடு முடிவாகி றது. நாம், அவர்கள் வார்த்தையை மீறுவது நலமாகுமா ?

தேஜஸ்சிங்:—ஆம், உண்மையே! யான் உன் முகத்தை இத்தனை வருடங்களாகப் பார்க்கவில்லையாயினும்

இன்று உன் குரலொலியைக் கேட்டேன். அது வே எனக்குப் போதுமானது. நான் போய்வரு கிறேன்; எனக்கு விடைகொடு.

ராணிபாய்:—பிராணநாதா! இந்த வார்த்தையைத் தெரிவித்து என்னை வருத்தத்திற்குள்ளாக்கவோ இங்கு வந்தீர்? யான் சந்தோஷமாக நாளைய தினம் தமது முகத்தைக் கண்டு மகிழலாம் என்று இருந்தேனே! இப்போதுதானு தாங்கள் போரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? பிராணநாதா! தாமே யோசித்துப் பாருங்கள்; என்னைப் போன்ற துர்ப்பாக்யவதி இந்த உலகில் வேறு ஒருத்தி இருப்பாளோ? மணந்து இத்தனை வருடமாகியும், இன்னும் தங்களைக் காணும் பாக்யத்தைப் பெறவில்லையே. பிராணநாதா! இவற்றையெல்லாம் எண்ணியாவது, தாம் போரை நிறுத்திக் கொள்ளலாகாதா!

தேஜஸ்சிங்:—ராணிபாய்! என்ன வார்த்தை சொல்லினை? நான் எப்படி போரை நிறுத்த முடியும்? கண்ணே! நீ கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என் மனப் பாறையைத் தாக்கும் உளிபோல் உள்ளன. யான் என் செய்வேன்! இறைவன் விதிப்படி அன்றோ, உலகில் ஒவ்வொரு காரியமும் நடைபெறுகிறது? நாம் நினைப்பதுபோல், எக்காரியமும் நடப்பதில்லை. கண்ணே! வருந்தாது எனக்கு விடையளிப்பாய்.

ராணிபாய்:—தாங்கள் மனம் வந்தும் என்னிடம் போருக்குச் செல்ல விடை கேட்கிறீரே. எப்ப

டித்தான் பாவி நான் தங்களைப் போருக்குப் போங்கள் என்றுகூற மனம் துணிவேன். பிராண நாதா! அடியாள் பொருட்டு அந்த நவாபினிடம் சமாதானம் செய்துகொள்ளலாகாதா!

தேஜஸ்சிங்:—கண்ணே! என்ன சொல்லினை? நானே அந்த அற்பனிடம் சென்று சமாதானம் செய்து கொள்ளவேண்டும்? அவனை ஹதம்செய்துவா என்று கூறுமல், சமாதானம் செய்துகொள் என்று கூறினையே! யான் வருகிறேன்.

ராணிபாய்.—பிராணநாதா! என்சொல்லைக் கேளுங்கள். அப்படித் தாம் போர்செய்ய வேண்டுவது ஆவசியகம் என அறிந்தால், என்னையும் உடன் அழைத்துச் செல்லுங்கள். நான் உங்களுக்குத் துணையாக இருக்கிறேன்.

தேஜஸ்சிங்:—என்ன! என்ன!—நீயும் வருகிருயா! ராணிபாய்! போர்முகத்தில் வரலாமா நீ? என்ன ஒன்றும் அறியாதவள்போல் பேசுகிருயே?

ராணிபாய்:—பெண்கள் போர்முகத்தில் வருவதில்லையோ? நமது குலத்திற் பிறந்த வீரத்தாய்மார், போர்முகத்தில் தங்கள் நாயகருக்கு உதவி செய்ததில்லையா? தங்களுக்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டுபோக மனம் இல்லை என்று கூறும். தசாதனுக்கு, சம்பராசுர யுத்தத்தில், அவனது மனைவி கைகேயி அன்ருே ரதசாரத்யம்செய்தது?

தேஜஸ்சிங்:—நீ கூறுவன யாவும் உண்மையே. இந்த அற்ப யுத்தத்திற்கு நீயேன் வரவேண்டும்? இதோ ஒரு நொடியில் அப்பகைவரை ஹதம் செய்து வருகிறேன்; எனக்கு விடைகொடு.

ராணிபாய்:—பிராணநாதா! ஆனால் யான் சொல்வதைத் தயைசெய்து கேளுங்கள். தங்களை யான் வீர சிகாமணி என்று எண்ணி மணம் செய்துகொண்டேன். ஆதலால் தாங்கள் இந்தப் போரில் மார்பில் பட்ட அம்புடன் என்னை வந்து காணவேண்டும். முதுகிற்பட்ட அம்புடன் என்னைக் காண வந்தீராயின், மீட்டும் இவ்வரண்மனை வாயில் தங்களுக்கு இடங்கொடாதபடி, கதவைத்தாளிட்டுத் தீக்கிரையாவேன். இது சத்தியம். சென்று ஜயக் கொடி நாட்டும்

என்றுகூற, தேஜஸ்ஸிங் அதைக்கேட்டு, இவள் "நாட்டிவா" என்று சொல்லமறந்ததால், ஏதோ பெருந்துயர் உண்டாகும் என்று மனம் கலங்கினன். எனினும், அவனுடைய திடபுத்தியால், தன் கலக்கத்தை ஒருவாறு ஒழித்து "கண்ணே யான் வருகிறேன்' என்றுகூற, ராணிபாய், 'பிராணநாதா! தங்கள் முக அழகைப்பார்க்கும் பாக்யம் பெறவில்லையாயினும், தங்கள் கரத்தழகையாவது பார்க்கத்திருவுளம் கொள்ளலாகாதா" என்று வருத்தத்துடன்கேட்டனள். தேஜஸ்சிங் உடனே அத்திரையைத் தன் கைவாளினால் கிழித்து, அதன் வழியாய்த் தன் கையை அவள் எதிராக நீட்டினன். ராணிபாய் அவன் கரத்தைக்கண்டு, "இந்தக்கையே இவ்வளவு அழகுடன் இருக்கிறதே! இன்னும் தங்களுடைய முகம் எவ்வளவு அழகுடன் இருக்கும்" என்று கூறி, அந்தக்கரத்தை முத்தமிட்டனள் அப்போது அவள்கண்களினின்றும் நீர் தாரைதாரையாகப் பெருகியது. அந்த நீரில் சிலதுளி தேஜஸ்சிங்கின்

காத்தை நினைத்ததால், அதை அறிந்த அவன், 'ராம்பாய்! என்ன காரியம் செய்தனை நீ? சுத்த க்ஷத்ரிய குலத்தில் உதித்த தேஜஸ்சிங்கின் மனை வியாகிய நீயோ இப்படிக் கண்ணீர் விடுவது?' என்று கூறித் தன் கையை வெடுக்கெனப் பிடுங் கிக்கொண்டு, வெளியே வந்தனன்.

அத்தியாயம் - 16.

செஞ்சியின் சிதைவு

தேஜஸ்சிங், தனது சைன்யங்கள் இருக்கும் இடத்தில் வந்தனன். அப்போது வீரர்கள் எல்லோரும் பயம் அற்ற முகத்துடன், 'ராஜாவுக்கு ஜயம் உண்டாக' என்று மும்முறை கூறிக் குதூஹலித்தனர். அவர்களுக்கு, போர்செய்யப் போகிறோமே என்ற அச்சம் சிறிதும் இல்லாமல் இருந்தது. அவர்கள் மத்தியாக தேஜஸ்சிங் வந்து நின்று, "எனதரிய வீரர்களே! நீங்கள் எல்லோரும் ராஜபக்தி மிகுந்தவர்கள் என்பதை யானறிவேன். உங்களிடத்தில் சிறிதளவேனும் பயம் இல்லை என்பதும் எனக்குத் தெரியும். எனினும், யான் என் கடமைப்படிச் சில சொல்லப் போகிறேன். அவற்றை நீங்கள் சாவதானமாகக் கேட்டு, அவற்றின்படி நடப்பீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இப்போது நமது செல்வத்தைக் கண்டு பொறாமைகொண்ட ஆறுகாட்டு நவாப் நம்மீது போருக்கெழுந்தனன். ஆதலால், நாம் அவனுடன் செய்யப் போவது தரும யுத்தமாகும். வீரர்களுக்குப் போரே ஆபரணம் என நமது நூல்கள் கூறுகின்றன. ஆதலின் நாம் எல்லோரும், நம்முடைய நாடு மகமதியரின் வசப்படாதிருக்க, கடைசிவரையிலும் போர்செய்தல் வேண்டும். நமக்கு ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு. போரில் வெற்றிகொண்டால், வெற்றி வீரர்கள் என்று புகழப்படுவோம்; இறந்தால் வீரசொர்க்கத்தை அடைவோம். நாம் போரில் பகைவருக்கு இளைக்காது போர்செய்து, இறந்தாலும் புகழே; இருந்தாலும்

புகழே. ஆனால், இடையே பயந்து முதுகுகாட்டி யோடுவோன் வீரன் அல்லன். அவன் வீணனேயாவன். ஆதலால், எனதருமை வீரர்களே! உங்களுக்கு இப் போரில் எத்தகைய துன்பம் நேரிடினும் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாதீர். உங்களுடைய தேசத்தின் பொரு ட்டு உங்களுடைய உயிரைக் கொடுங்கள். வீரர்களா கிய உங்களுக்கு யான் மேலும் சொல்லவேண்டுவ தொன்றும் இல்லை. ராஜத்ரோகி மீளாநரகத்திற்கு ஆளாவன் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். யான் உங் களையே நம்பி உள்ளேன். நீங்களே எனக்குப் பெருந் துணைவர். தைர்யமுடையவராய் இருங்கள். பகை வரை வாட்டும் வழியைத் தேடுங்கள்...' என்று சொல் லிக்கொண்டிருக்கையில், மகமத்கான் மணக்கோலத் துடன் அவ்விடம் வந்தான்.

தேஜஸ்சிங், மகமத்கானை மணக்கோலத்துடன் கண்டு, "மகமதுகான்! என்னகாரியம் செய்தனை? உன்னையார் இந்தக் கோலத்துடன் வரக் கூறியது? அஃதிருக்கட்டும், மணம் முடிந்ததோ" என்று கேட் டான். மகமத்கான், 'மன்ன! யானோ போர் எனக் கேட்டும் மணமுடித்து வருவேன்! கடவுள், அப் பெண்ணுடன் ஆறுகாட்டு நவாபை வென்று, அவனு டைய பெண்களையும் மணம்செய்து கொள்ளுமாறு என் விவாகத்தை நிறுத்தி வைத்தனர். புறப்படுங் கள் போவோம்' என்றனன். தேஜஸ்சிங் அதைக் கேட்டதும் அதிககோபம் கொண்டான். 'மகமத் கான், நான் விவாகம் என்பதை மறந்தன்றோ ஆட் களை அனுப்பினேன்! அப்படி நான்தான் அனுப்பினு லும், நீ வரலாமா? நீ கையில்கட்டிய கங்கணத்தையும் அவிழ்க்கவில்லை! மார்பில் உள்ள சந்தனம் அப்படியே

இருக்கிறது! இப்படி நீ போருக்கு வருவது துர்ச்சகுணம் என்பதை நீ அறியாயா?' என்றும் கூறினன். மகமத்கான், தேஜஸ்சிங்கைச் சமாதானம் செய்து, 'துர்ச்சகுணமாவது. சற்சகுணமாவது! புறப்படும்போவோம். இதோ ஒரு நிமிஷத்தில், நவாபைச் சிறையெனக்கொண்டு வருகிறேன் பாரும்' என்றுகூறி, ஆயுதசாலையிற்சென்று, போர்க்கோலம் கொண்டு மீண்டும் வந்தனன்.

தேஜஸ்சிங், மகமத்கானது ராஜ விஸ்வாசத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து, மீட்டும் தனது சைன்யங்களுக்கு மகமத்கானிடம் இருக்கும் ராஜவிஸ்வாசத்தைப் புகழ்ந்துபேசினன். மகமத்கான், தனது மன்னனெதிராக வந்து. 'தாம் இப்போது இவ்விடத்திலேயே இருங்கள். யான் சென்று நவாபின் சேனைகளைச் சூறையாடி வருகிறேன்' என்றனன். தேஜஸ்சிங் அவனது தைர்யத்தைக்கண்டு, 'அப்பா மகமத்கான்! நீ கூறியபடி உன் வன்மையைக் காட்டிவருவாய் என்பது எனக்குத்தெரியும். என்றாலும், உனக்குத்துணையாக நான் அருகில்•இருந்தால், உனக்கு மேலும் திடம் உண்டாகும்' என்றுகூற, மகமத்கான், 'மன்ன! அற்பனும் ஆறுகாட்டு நவாபிடம் போர்செய்ய உங்களை யான் உடன்கொண்டு செல்லுதல் எனக்குப் பேரவமானம் ஆகும். எனக்கு விடைகொடுங்கள். இந்த க்ஷணத்திலேயே அவனது சைன்யங்களைத்துவம்சம்செய்துமீள்கிறேன்' என்றான். தேஜஸ்சிங் அவனுடைய இஷ்டத்தின்படி சைன்யங்களை அவனுடன் அனுப்பினான். மகமத்கானும், தனதுபோர்வீரர் மத்தியில், நக்ஷத்திரங்களின் இடையே விளங்கும் முழுமதிபோல விளங்கி, நவாபின் பகையை முடிக்கச் சென்றான்.

பாளையக்காரர் எல்லோரும், மகமத்கானின் வரவைக் கண்டு அஞ்சி, அவனது பிரதாபங்களை நவாபிடம் கூறினர். அதைக் கேட்ட நவாப், தனது புதிய சேனாதிபதியாகிய தாவுத்கானுக்கு மகமத்கானின் வீரச் சிறப்பைக் கூறினன். தாவுத்கான், மகமத்கானை அலக்ஷ்யமாக எண்ணி, தனது சைன்யங்களை அணி அணியாக வகுத்தனன். என்றாலும், அவனுக்கு மகமத்கான் விஷயத்தில் சிறிது பயமும் இருந்தது. அதனால் அவன் கருடயூகம் வகுத்து, அந்த யூகத்தின் உடலில் தான் நின்று கொண்டனன். அதற்கப்பால், நவாப் சில வீரருடன் நின்றான். மகமத்கான், எதிரியின்சேனை கருடனைப்போல் வளைந்திருப்பதை எண்ணி, முதலில் தனது சேனைகளை மூன்றுபாகமாக்கி, ஒரு பாகத்தை அந்த யூகத்தின் வலது பக்கத்திலும், ஒரு பாகத்தை அதன் இடதுபாகத்திலும் எதிர்க்கவிட்டு, மற்றைய பாகத்தின் மத்தியில் தான் நின்று அந்த யூகத்தின் மத்திய பாகத்தைச் சிதைக்கலாயினன். அவன் செய்த யுக்தியின் வன்மையால், எதிரியின் சேனை பஞ்செனப் பறந்தது. தாவுத்கான், மகமத்கானின் திறமையை யறிந்து மற்றுமுள்ள சைன்யங்களைச்சக்கரயூகமாக வகுத்தனன். அதனை மகமத்கான் தனது சேனைகளுடன் வட்டமாகச் சூழ்ந்து, கொல்லு கொல்லுவென்று கொன்று தீர்த்தனன். அப்போது அவனது பராக்ரமத்தைக் கண்ட நவாபின் சைன்யம் ஓடத்தலைப்பட்டது. பாளையக்காரரும் ஓட்டம் எடுத்தனர். நவாபும், தான் இருக்கும் இடமும் தெரியாதபடி, ஒரு புதரில் போய் மறைந்து கொண்டனன். மகமத்கான், பகைவர்கள் புறங்காட்டி யோடுவதைக்கண்டு குதூகலம் அடைந்தவனாய்த் தனது சைன்யங்களுடன்

ஜயகோஷம்செய்து அப்பகைவரை நாசம்செய்ய அவர்களைப் பின் பற்றி ஓடினன். தாவுத்கான், தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தால் செய்வகையறியானாய்த் திகைத்து, கடைசியில் மகமத்கானை வஞ்சகமாகக்கொல்ல, பிணங்களுடன் தானுமோர் பிணமெனப்படுத்தான். மகமத்கான் அவன் படுத்திருக்கும் இடமாக நெருங்கி ஓடியபோது அவன் சில வெடிகளைக்கிளப்பினன். அவற்றுள் ஒரு குண்டு மகமத்கானின் பிடரியிற்பட்டது. மற்றொன்று, அவன் பின்னால் திரும்பிப்பார்த்ததால் அவனுடைய முகத்திற் பாய்ந்தது. அதனால், மகமத்கான் குதிரைமேலிருந்து பிணமெனக் கீழேவிழ்ந்தனன்! அவன் இறந்துபடவே தாவுத்கான் எழுந்து, தனது சேனைகளைத்துறத்தியோடும் தேஜஸ்சிங்கின் சேனைகளைத் தனது கைத்துப்பாக்கி கொண்டே பின்னிடச்செய்தான். நவாபின் சேனைகள், தங்களது சேனாதிபதியின் வீராவேசத்தைக் கண்டு மறுபடியும் ஒன்றுசேர்ந்து செஞ்சிவீரரை எதிர்க்க வந்தனர்.

செஞ்சிவீரருள் சிலர், தமது தலைவனாகிய மகமத்கான் இறந்ததுகண்டு தேஜஸ்சிங்கிடம் ஓடோடியும் வந்து, மகமத்கானுடைய வீரச்செயலையும், அவனைப் பகைவர் வஞ்சகமாகக்கொன்றதையும் கூறினர். தேஜஸ்சிங், மகமத்கான் இறந்ததால் துக்கமும்; வஞ்சகமாகப் பகைவர் அவனைக்கொன்றனர் என்பதைக்கேட்டுக் கோபமும் கொண்டு, தானே போருக்கெழுந்தனன். அவன் வந்ததை அறிந்த நவாபின் சைன்யங்கள் அஞ்சி ஓடப்பார்த்தன. அவற்றைத் தாவுத்கான், சுரங்கவழியிருக்கும் ஆலமரத்தருகே கொண்டுவந்துசேர்த்து, செஞ்சிக்கோட்டைமீது பீரங்கிகளைப்பிரயோகிக்கலாயி

னன். தேஜஸ்சிங், யாரோ ஒரு வஞ்சகனால் தனது உளவு வெளிப்பட்டிருக்கிறதென்று மேலும் கோபம் கொண்டவனாய், அந்தச் சேனையைத் தனது சேனைக ளுடன் சென்று சூழ்ந்து கொல்லத் தொடங்கினன். அவன் சமீபத்தில் வந்துவிட்டதால், பீரங்கிச் சண்டை பிரயோசன மற்றதாய்ப்போயது. அதனால் தாவுத்கான் தனது சைன்யங்களை ஈட்டியுடன் சண்டைசெய்யுமாறு ஏவினன். தேஜஸ்சிங்கின் பலத்தால், அவனுடைய வீரர்கள் அஞ்சாது பகைவரைக் குவியல் குவியலாகக் கொன்று பல பிணக்குவியல்களை உண்டுபண்ணினர். தனது சைன்யங்கள் பலங் குறைந்து ஓட்டம் எடுக் கும் நிலைமையில் இருப்பதைக் கண்ட தாவுத்கான், அவர்களுக்கு வேண்டிய தைர்யமொழி கூறினன். அத னைக்கேட்ட தேஜஸ்சிங் முதலில் அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று அவன் பக்கமாகத் திரும்பினன். அதை அறிந்த தாவுத்கான், தேஜஸ்சிங்கின் கைக்ககப் படாதபடி ஓடினன். அவன் ஓடவே. அவனுடன் அவ னுடைய சைன்யங்களும் ஓடத்தலைப்பட்டன. தேஜஸ் சிங், தாவுத்கானை விடாமல் அவனைப் பின்பற்றி ஓடும் போது.வழியில் பல பாளையக்காரரை வெட்டிச் சாய்த் தனன். நவாப், தனக்கு அனர்த்தம் வந்துவிட்ட தென்று பயந்து, தேஜஸ்சிங்கிடம் சமாதானத்திற் காகத் தோன்றமல்லண்ணாவை அனுப்பினன். தோன்ற மல்லண்ணா அவனிடம் வந்து, "நவாப், சமாதானமாக வேண்டுகிறார். தாங்கள் கேட்கும் எல்லா நஷ்டங்களை யும் தரச் சித்தமாக இருக்கிறார்" என்றனன். தேஜஸ் சிங் அதைக்கேட்டு நகைத்து, "எனதாருயிர் நண்பனும் மகமத்கானை உனது நவாப் கொடுப்பனோ? அந்த

அற்பனுக்கு இப்போதுண்டான எண்ணம் அப்போதே ஏன் உண்டாதலாகாது? இப்போது இளைத்துப்போனதால் சமாதானம் என வந்தானே? யான் சமாதானத்திற்கு ஒப்புக்கொள்ளேன். ஒன்று ஆறுகாடாவது எனக்கு சுவாதீனமாக வேண்டும்; அல்லது நானாவது சாகவேண்டும்" என்று கூறினன்.

தோன்றமல்லண்ணு நவாபிடம் வந்து, தேஜஸ்சிங் கூறிய விஷயங்களைத் தெரிவித்தான். அதற்குள் தேஜஸ்சிங், நவாபின் சைன்யங்களை எல்லாம்கொன்று நவாபையே தேடி வந்தனன். அந்த வழியில் தாவுத்கான் ஒரு மரத்துடன் மரமாய் மறைந்திருந்தான். அவனைத்தூரத்தில் வரும் தேஜஸ்சிங்கண்டு, அந்த மரமோரமாக ஒன்றும் அறியாதவன் போல்வந்து, உடனே தன் குதிரையினின்றும் கீழே குதித்தான். தாவுத்கான் அதை அறிந்து தனது கைத்துப்பாக்கியை அவன் எதிராக நீட்டினன். தேஜஸ்சிங், அவன் கையை மேலுக்குயர்த்திப் பிடித்து, அவனுடைய துப்பாக்கியாலேயே அவனைக்கொன்றனன். தாவுத்கான் இறந்துவிட்டதைத் தூரத்திலிருந்து அறிந்த நவாபின் வீரர்களுட் சிலர், நவாபிடம் ஓடி, "தாவுத்கான் இறந்தனன்," எனக்கூறினர். சதுல்லாகான் அதைக் கேட்டதும் அச்சம்கொண்டவனாய் ஒருநாகதாளிக் கள்ளிப்புதரில் போய்மறைந்துகொண்டனன்.

கி. பி. 1714-ஸு அக்டோபர்மீ பதினெட்டாம் தேதி பிற்பகல், தேஜஸ்சிங், தனக்கு மேலும் பகைவர் இல்லாதது அறிந்து தனது நண்பன் மகமத்கானுடலைத்தேடிச் சென்றான். அங்கு, மகமத்கான் மூக்கிலும் வாயிலும் ரத்தம் வழிந்தோட வீழ்ந்து பிண

மாய் இருந்தான். அவனைக்கண்டதும் தேஜஸ்சிங், ஓ என்று கதறி அழுதான். அப்போது அவனெதிராக, யூசப்கானைத் தாதேகான் என்பவன் துரத்திக் கொண்டு வந்தான். யூசப்கான், மிகவும் விரைவாக ஓடியதால், தாதேகானால் அவனுடைய ஓட்டத்தைப் பிடிக்கமுடியவில்லை. அதனால் அவன் தனக்கு எதிராக இருக்கும், தேஜஸ்சிங்கைப் பார்த்து, உரத்த குரலுடன் "அரசே! அவனைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்; அவனைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்" எனக் கூறினன். அதனைக்கேட்ட தேஜஸ்சிங், யூசப்கான் ஏதோ சூது செய்திருக்கிறான் என்று எண்ணி, அவனைப்பிடித்துக்கொண்டான். யூசப்கான், இனி உயிர் பிழைப்பது அரிதெனத்தெரிந்து, "அரசே! என் குற்றத்தைத் தாம் மன்னிப்பீராயின், உங்களுக்கு ஒரு உண்மையை வெளியிடுகிறேன். தயைசெய்து என்னை மன்னியுங்கள். யான் என் அறியாமையால், தாவுத்கானுக்கு நமது ஊரின் உளவுகளை உரைத்தேன். அதை எப்படியோ தாதேகான் அறிந்து, என்னைக்கொல்ல அதோ வருகிறான்." என்றான். அதைக்கேட்டதும் தேஜஸ்சிங்கிற்குப் பெருங்கோபம் உண்டாயது. எனினும், அவன் தன் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு, "நீ உண்மையை வெளிப்படுத்துவதாகக் கூறினையே, அவ்வுண்மைதான் என்ன? சொல்" என்றுகேட்டான். அப்போது யூசப்கான், "அரசே, தாவுத்கானை யாரோ என்று தாம் எண்ணிவிட்டீர். அவனுடன் யான் நேற்றுப்பேசியபோது, அவன் தனது தாயார் பெயர் சாண்ட்பீபி என்று கூறினன். அந்த சாண்ட்பீபி என்பவர் தமது சிற்றன்னையாகும். தாவுத்

கான், தமது சகோதரன்'' என்று பூர்வத்தில் நடந்த விஷயத்தை எல்லாம் தேஜஸ்சிங்கிடம் சொல்லும் போது, தாதேகான் அவனை நெருங்கித் தன் கத்தியால் வெட்டிச் சாய்த்தனன். தேஜஸ்சிங் தன்னிடத்தில் அடைக்கலம் என்று அடைந்தவனைத் தாதேகான் கொன்றனனே என்று கோபித்து, அவனை அந்தக்ஷணமே தன் கத்திக்கு இரையாக்கினன். தாதேகான், உயிர்போகும் தருணத்தில் ''அரசே! யான் தங்களுக்குத் துரோகம் செய்தவனை வெட்டியதற்காகத் தாம் என்னைக்கொன்று வீழ்த்தினீர். இது என்ன நியாயம்? ஆம்! உங்களை நோவதால் பயனில்லை. என்பாவமே உங்களை அவ்வண்ணம் செய்ய ஏவியது. நான் யூசப்கானை முன்னம் துரோகம் செய்தேன். அதன் பலனை இப்போது அனுபவித்தேன்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் உயிரை விட்டான். தேஜஸ்சிங் அவன் இறக்கும்போது கூறிய வார்த்தையை எண்ணி மிகவும் வருந்தினன். தன்கையால் தனது சகோதரன் மடிந்ததையும், தன் பொருட்டுத்தனது உயிரினும் இனிய நண்பன் உயிரிழந்ததையும் நினைத்து, தன் நிலைமையை மறந்து, பைத்தியம் பிடித்தவனாய், தன் ஆடைகளையும் பிறவற்றையும் கிழித்தும் அவிழ்த்தும் போட்டு, அழத்தொடங்கினன். அவன், மகமத்கானைக்கட்டிக் கொண்டு சிலநேரம் அழுதான். சிலநேரம் குதித்துக் குதித்துக் கூத்தாடினன். சிலநேரம் பாடினன்; ஆடினன்; பக்ஷிகளைப்போல் கூவினன். கடைசியாக அவன் தனது கைத்துப்பாக்கியைப் பார்த்தான். அதைக் கையில் எடுத்தான். அப்போது அவனுடைய செயலை எல்லாம் தூரத்திலிருந்து கண்ட சுபங்கிதுரை, தனது

கைத் துப்பாக்கியால் அவனைக் கொல்ல எண்ணி, குறி பார்த்து அவனைச் சுட்டனர். அதற்கு முன்பாகவே தேஜஸ்சிங் தனது துப்பாக்கியைக்கொண்டு தானே சுட்டுக்கொண்டனன். சுபங்கி துரையின் குண்டு அவன்மேற்படவில்லை. எனினும், தாம் சுட்டதும் அவன் கீழ் வீழ்ந்ததால், தாமே அவனைக்கொன்றதாக எண்ணி, அவர் ஓடோடியும் வந்து நவாபிடம் தன் வீரச்செயலைக் கூறினர்.

நவாப், சுபங்கிதுரையைப் புகழ்ந்து, தனது சைன்யங்களை ஒன்று சேர்த்துக்கொண்டு செஞ்சிக் கோட்டையினுட் புகுந்தான். அவன் அதில் உட்புகுவதற்கு முன்னமே, தேஜஸ்சிங்கின் வீரருள் சிலர் ராணியாரிடம் சென்று தேஜஸ்சிங் தற்கொலை செய்து கொண்ட விஷயத்தைக் கூறினர். ராணிபாய் அதைக் கேட்டதும், தனது நாயகர் வெற்றிகொண்டே நண்பனின் பொருட்டு உயிர்விட்டார் என்பதை அறிந்து, வந்து கூறிய வீரர்களால் ஒருபெரிய தீக்குழியை உண்டுபண்ணி, அதில்விழ அத்தீயை வலம் வந்தனள் அப்போது நவாப் சில வீரர்களுடனே அரண்மனையுட்புகுந்து ராணிபாயிடம் வந்தனன். ராணிபாய் அவனைப்பொருட்படுத்தாமல், அக்குழியை வலம்வந்து முடித்து அதில் விழப்போகும் தருணத்தில், நவாப் அவளைத்தடுத்து, "அம்மா, உன் கற்பின் நெறிகண்டு கலக்கம் அடைந்தேன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும். நான் உன் நாயகனைக்கொல்லவில்லை. ஆதலால், நீ என் மேல் கோபம் கொள்ளாது இந்த ஊரை நீயே ஆண்டிரு 'தற்கொலைபுரிந்துகொள்ளாதே" என்று வேண்டினன். ராணிபாய், நவாபின் சொல்லைக்கேளாது, "என்து

நாயகன் சென்ற இடத்திலேயே யானும் செல்வேன்" என்றுகூறி, அத்தீயிற் பாய்ந்தனள்.

பிறகு சததுல்லாகான், செஞ்சியில் உள்ள அரிய பொருள்களை எல்லாம் கொள்ளைகொண்டு தனது நகரம் சேர்ந்தனன். அங்கு அவன் தனக்கு உதவியாக வந்த பாளையக்காரர்களுக்கு உபசாரவார்த்தை கூறி அவரவரைத் தங்கள் தங்கள் ஊருக்கு அனுப்பினன். பிறகு, தனது நாயகனுடன் மனம் உவந்து உயிர்விட்ட ராணிபாயது கற்பினை எண்ணி அஞ்சி, அவளது கோபத்திற்கு ஆளாகாதபடி, அந்த உத்தமியின் பெயர் என்றும் அழியாதிருக்கும் வண்ணம், அவளது பெயரால் ஓர் ஊரை உண்டாக்கினன். அந்த ஊரே நாளைக்கும் ராணிப்பேட்டை என்னும் பெயருடன் விளங்கி வருகிறது.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
11	22	செகப்பு	சிவப்பு
13	2	தக்ஷணை	தக்ஷிணை
36	26	வைத்தியர்	வைத்தியன்
37	10	,,	,,
48	1	தேவனம்பட்டணம்	தேவநாதன் பட்டணம்
59	7	விசுவாம்	விசுவாசம்
63	23	நகாரார்	நகார்.